İLAHİ MATRİKS

GREGG BRADEN

Eserin Orijinal ismi
"THE DIVINE MATRIX"
olup eser birebir olarak çevrilmiştir.

Editör: Pantha Nirvano
Türkçeye Çeviren: Sibel Malkoç

Bu kitabın grafik tasarım ve baskı işlemleri
Ajans Plaza Tanıtım ve İletişim Hizmetleri Ltd. Şti.
tarafından yapılmıştır.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/67
Topkapı-İstanbul Tel: 0.212.612 85 22

BUTİK YAYINLAR Yayıncılık ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/260
Topkapı - İstanbul Tel: 0212.612 05 00 Fax: 0212.612 05 80
e-posta: birol@owo.com.tr

İÇİNDEKİLER

Ruhumda
küçük bir damla
biliş var.
Bunun
senin okyanusunda
dağılmasına izin ver.

— *Mevlana*

“ Tüm maddeler sadece bir gücün varlığında
ortaya çıkar ve yok olurlar...
Bu gücün ardında bilinçli ve zeki bir
Zihin'in olduğunu varsaymalıyız.
Bu Zihin tüm maddelerin matriks'idir.”

— Max Planck, 1944

Kuantum teorisinin babası Max Planck bu sözleriyle
yaradılmış olan herşeyin evrensel bir enerji alanıyla
birbirine bağlı olduğunu tanımlamaktadır: *İlahi Matriks*

İlahi Matriks dünyamızın kendisidir.
Aynı zamanda dünyamızın içindeki herşeydir.
Matriks biz olduğumuz kadar sevdiğimiz, nefret ettiğimiz,
yarattığımız ve deneyimlediğimiz herşeydir.
İlahi Matriks'de yaşarken bizler en içsel tutkularımızı,
korkularımızı, hayallerimizi ve arzularımızı
esrarengiz bir kuantum tualinin özünde ifade eden sanatçılarız.
Ancak, bizler hem tual hem de tualin üzerindeki şekilleriz.
Bizler hem boya hem de fırçayız.

İlahi Matriks'de bizler içinde her şeyin varolduğu kap,
iç ve dış dünyalarımızın yaratımının arasındaki köprü
ve neler yarattığımızı gösteren aynayız.

Bu kitap, en büyük tutkularını ve en derin arzularını
gerçekleştirecek gücü uyandırmayı özleyen kişiler için yazılmıştır.
İlahi Matriks'de sizler hem mucizenin özü
hem de mucizenin kendisisiniz.

Giriş

Kenara gel.
Düşebiliriz.
Kenara gel.
Çok yüksek!
KENARA GEL
Ve geldiler.
ve onları itti,
ve onlar uçtular.

Bu kelimeler, kendimize her zaman doğru olarak kabul ettiğimiz sınırlarının ötesine geçmemize izin verdiğimiz takdirde bizleri bekleyen gücün güzel bir örneğidir. Çağdaş şair Christopher Logue'un bu kısa dizelerinde bir grup inisiye kendilerini beklediklerinden çok farklı bir deneyimin içinde bulurlar. Kendilerini kenarda bulmak yerine, öğretmenlerinin de yüreklendirmesiyle, kenarda değil onun ötesinde, hem şaşırtıcı hem de cesaretlendirici bir deneyimin ortasında bulurlar. Kendilerini farklı bir şekilde deneyimledikleri bu tanımadıkları alanda yeni bir özgürlük keşfederler.

Okuyacağınız sayfalar, birçok açıdan inisiyelerin kenara yaklaşmasına benzer. Bu sayfalar bir enerji alanının – İlahi Matriks'in – varlığını tanımlar. İlahi Matriks hem içimizdeki hem de bedenlerimizin dışındaki dünyaların arasındaki her şeyin oluşması sağlayan kabı, köprüyü ve aynayı tanımlar. Bu alanın en küçük kuantum atom parçacığından, uzak galaksilerden ancak gözümüze ulaşan ışığa ve bunların arasında bulunan herşey kadar herşeyi kapsadığı gerçeği yaradılışta oynadığımıza inandığımız rolü değiştirir.

Bazılarınız için birazdan okuyacaklarınız, yaşamın işleyişi hakkında çok yeni ve farklı bir düşünce şeklidir. Diğerleriniz için ise, zaten bildiklerinizin ya da en azından doğru olabileceğini düşündüklerinizin rahatlatıcı bir sentezidir. Ancak, herkes için bedenlerimizi, dünyayı ve evrendeki herşeyi birbirine bağlayan bir enerji ağının varlığı güçlü ve gizemli olasılıkların kapısını açar.

Bu olasılık bizlerin zamanın içindeki kısa bir anda zaten var olan yaradılışın içinde basit gözlemcilerden daha fazlası olabileceğimizi ortaya atar. "Yaşama" baktığımızda – ruhsal ve maddi zenginliğimiz, ilişkilerimiz ve kariyerlerimiz, en derin sevgilerimiz ve en büyük başarılarımızın yanısıra korkularımız ve bunların yokluğu – bizler belki de en gerçek ve bazen de bilinçaltımızın derinliklerindeki inançlarımızın aynasında kendimizi seyrediyor olabiliriz. Bunları çevremizde gözlemleriz çünkü bunlar İlahi Matriks'in gizemli özü aracılığıyla tezahür etmişlerdir ve bunun böyle olabilmesi için bilincin kendisinin evrenin varoluşunda anahtar rol oynaması gerekir.

BİZLER HEM SANATÇI HEM DE SANATIZ

Bu fikir birçok kişiye her ne kadar uçuk geliyorsa da, yakın geçmişimizdeki birçok parlak zihin arasındaki tartışmanın can alıcı

noktasını oluşturmaktadır. Örneğin Albert Einstein'ın otobiyografi notlarından bir alıntı bizlerin temelde zaten varolan bir evrende yaşayan pasif gözlemciler olduğumuz ve evrene çok az etki edebildiğimiz görüşünü ifade etmektedir: " Oralarda dışarıda kocaman bir dünya var ve bu evren biz insanlardan bağımsız olarak önümüzde en azından bizlerin sadece kısmen düşünce ve incelememize açık dev, ezeli bir bilmece gibi durmaktadır. "

Bugün birçok bilim adamınca yaygın kabul gören Einstein'ın görüşünün aksine, Princeton Universitesi'nden fizikçi aynı zamanda meslektaşı olan John Wheeler, yaratımdaki rolümüz hakkında tamamen farklı bir görüş ileri sürmektedir. Wheeeler çarpıcı, açık ve net bir ifadeyle " Oralarda bir yerlerde (yazarın vurgusu) bir evren ve burada evrenden sadece 6 inç'lik bir cam tabakayla korunan ve gözlemci olan insanın olduğu ile ilgili eski bir görüşe sahiptik.' 20. yüzyıl sonlarında yapılan, bizlere bir şeye sadece bakarak o şeyi değiştirebileceğimizle ilgili deneylere atıfta bulunarak Wheeler "Şimdilerde kuantum dünyasından elektron kadar küçük bir nesneyi gözlemlemek için bile o cam tabakayı kırmak gerektiğini öğreniyoruz: oraya uzanmak zorundayız... Böylece eski gözlemleyen kelimesinin kitaptan çıkarılması ve yerine katılımcı kelimesinin konulması gerekiyor."

Ne kadar büyük bir değişim! İçinde yaşadığımız dünya ile olan ilişkimize getirdiği bu farklı yorumla Wheeler çevremizdeki dünyayı sadece izlememizin imkansız olduğunu ileri sürer. Kuantum fiziği araştırmaları elektron kadar küçük bir şeye sadece bakarak - sadece bir an farkındalığımızı üzerine odaklayarak – onun özelliklerini bakarken değiştirdiğimizi göstermektedir. Yapılan deneyler gözlemleme işleminin kendisinin yaratma işlemi olduğunu ve yaratmayı bilincin gerçekleştirdiğini ortaya atmaktadır. Bu bulgular

Wheleer'ın kendimizi izlediğimiz dünya üzerinde hiç bir etkisi olmayan kişiler olarak kabul edemeyeceğimiz görüşünü desteklemektedir.

Kendimizi yaşam gibi zamanın kısa bir diliminde sadece evrenden gelip geçen kişiler olarak değil yaradılışa katılanlar olarak düşünmemiz kozmozun ne olduğu ve nasıl işlediği konusunda yeni bir algı biçimi gerektirir. Bu kadar radikal bir dünya görüşünün temeli bir başka Princeton fizikçisi ve Einstein'ın meslekdaşı David Bohm tarafından bir dizi kitapla atılmıştır. 1992'de ölmeden önce Bohm bizlere iki öncü ve farklı teori bırakmıştır. Bu teoriler evren ve içinde bulunan bizlerin rolü hakkında bazı bakımlardan neredeyse holistik olarak adlandırılabilecek görüşler içermektedir.

Bu teorilerden birincisi, Bohm'un Einstein ile tanışması ve bunu takip eden dostluklarına temel olan kuantum fiziğinin yorumudur. Bohm'un "Gerçeklik seviyelerinin altında yatan yaratıcı operasyon" olarak adlandırdığı ifade bu teorinin kapısını açmıştır. Başka bir ifadeyle, Bohm dünyamızda olup bitenleri oluşturan daha derin ya da daha yüksek seviyelerin olduğuna inanıyordu.

Bohm'un ikinci teorisi, evreni her zaman açıkça görünmeyen bir şekilde birbirine bağlı bir sistem olarak açıklamasıydı. Bohm, University of California'nın Lawrence Radiation Laboratory'sinde (Şu anda Lawrence Livermore National Laboratory) ilk çalışmalarını yürütürken, plasma adı verilen atom parçacıklarının özel bir gaz durumunu izleme fırsatı elde etti. Bohm parçacıkların plazma durumunda olduklarında bireysel birimler olarak davranmaktan çok daha büyük bir bütünün parçaları gibi birbirlerine bağlı olduklarını buldu. Bu deneyler Bohm'un belki de en çok tanınan öncü çalışmasının temellerini oluşturdu: 1980'de yayınlanan Wholeness and the Implicate Order.

Bu kitabında Bohm evreni daha yüksek bir noktadan bir bütün olarak görebildiğimiz takdirde, dünyamızdaki nesnelerin aslında bizim gözlemleyemediğimiz başka bir gerçeklikte olanların yansıması gibi görününebileceğini önermektedir. Bohm hem görüneni hem de görünmeyeni daha büyük ve evrensel bir düzenin ifadesi olarak görmüştür. İkisinin arasında ayrım yapabilmek için bu iki dünyayı " implicate" ve "explicate" olarak adlandırmıştır.

Dünyamızda birbirinden ayrı olarak görünen, görüp dokunabildiğimiz kayalar, okyanuslar, ormanlar, hayvanlar ve insanlar yaradılışın "explicate" düzeninin örnekleridir. Ancak, her ne kadar birbirlerinden farklı görünseler de Bohm, bizim yaradılışın içinde bulunduğumuz noktadan göremeyeceğimiz bir gerçeklik seviyesinde bağlantılı olduklarını ileri sürmüştür. Bohm, bizlere birbirinden ayrı olarak görünen nesneleri daha büyük bir bütünün parçaları olarak görmüş ve buna " implicate" düzen adını vermiştir.

"Implicate" ve "explicate" arasındaki farkı tanımlayabilmek için Bohm, akan bir nehir benzetmesi yapmıştır. Değişik yöntemler kullanarak aynı nehirde akan suyu mecazi olarak görebiliriz. Bohm ayrılık illüzyonunu şöyle tanımlar: "Bu nehirde sürekli değişen vorteksler, dalgalar, akıntılar, vb., görülebilir, ancak hiç biri birbirinden bağımsız değildir." Suyun hareketleri bize farklı görünse de Bohm onları birbirinden ayrılmaz bir şekilde bağlantılı ve derinden ilişkili olarak görmüştür. "Bu soyut formlardaki geçici mevcudiyet tamamen bağımsız bir varoluşu değil sadece göreceli bir bağımsızlığı ima eder (yazarın vurgusu). " Başka bir ifadeyle, hepsi aynı suyun parçasıdır.

Bohm, evren ve içindeki herşeyin – bizler de dahil olmak üzere – herkes tarafından eşit olarak paylaşıldığı çok büyük bir kozmik

paternin parçası olabileceği düşüncesini tanımlamak için bu tür örnekler kullanmıştır. Bohm bu birleşik doğa görüşünü "Akan anın bölünmeyen bütünlüğü' olarak özetlemiştir.

Bohm 1970'lerde evrenin dağıtımlı ancak bölünmez bir bütün olarak düşünülebileceği ile ilgili daha da açık bir mecaz önerdi. Yaradılışın birbiriyle bağlantılı doğasını yansıtarak, evrenin dev bir hologram gibi çalıştığına giderek daha fazla inanıyordu. Bir hologramda, nesnenin her bir parçası, o nesnenin bütününü içerir, sadece daha küçük bir ölçekte. (Hologram kavramına aşina olmayanlar, Bölüm 4'deki ayrıntılı açıklamalara bakabilirler.) Bohm'un bakış açısına göre, dünyamız olarak gördüğümüz çevre, aslında daha derin bir yaradılış seviyesinde, daha da gerçek olayların yansımasıdır, İşte bu derin seviye orijinal olandır. "Yukarısı nasılsa, aşağısı da öyledir" ve "İçerisi nasılsa, dışarısı da öyledir," görüşüne bakıldığında patern patern içindedir, kendi içinde tam ve bütündür sadece ölçek farkı vardır.

İnsan bedeninin zarif basitliği holograma güzel bir örnektir. Bedenimizin her hangi bir yerinden alınan DNA genetik kodumuzu taşır – tüm DNA paternini – bedenin neresinden alınırsa alınsın. Bu ister bir saç teli örneği ya da kan örneği olsun bizi biz yapan genetik patern her zaman kodun içindedir ... ve bu her zaman böyledir.

Evrenin sürekli olarak "implicate" durumdan "explicate" duruma doğru değişmektedir, görünmeyenden görünene doğru olan akış yaradılışın dinamik akımını oluşturur. John Wheeler evreni "katılımcı" yani tamamlanmamış ve sürekli olarak bilince cevap veren diye tanımlarken yaradılışın devamlı değişen doğasına işaret etmekteydi.

İlginçtir ki, geçmişin bilge gelenekleri dünyanın işleyişini tam

olarak da böyle tarif etmişlerdir. Bazı araştırmacılara göre M.Ö.5000 senesine uzanan kadim Hint Veda'larından 2000 yıllık Ölü Deniz Parşömenleri'ne kadar genel tema, daha derin bir gerçeklik seviyesinde ya da daha yüksek bir alemde olup bitenlere dünyanın aynalık yaptığıdır. Örneğin, The Songs of the Sabbath Sacrifice olarak bilinen Ölü Deniz Parşömenleri'nin parçalarının tercümanları içeriği şöyle özetlemişlerdir: Dünyadaki olaylar daha yüksek ve en üst gerçeklikte olanların sadece soluk bir yansımasıdır."

Hem kuantum teorisi hem de kadim metinler, görünen dünyadaki ilişkilerimizin, kariyerlerimizin, başarı ve başarısızlıklarımızın mavi kopyalarını görünmeyen alemlerde yarattığımızı ortaya koymaktadırlar. Bu bakış açısına göre, İlahi Matriks duygu ve inançlarımızın (sevgi, şefkat ve anlayışın yanısıra; öfke, nefret ve kızgınlık) fiziksel olmayan enerjisini tıpkı dev bir ekran gibi çalışarak yaşamın fiziksel ortamına yansıtır.

Bir sinema ekranının her ne ya da her kim filme çekiliyorsa onları her hangi bir yargı olmaksızın yansıttığı gibi, İlahi Matriks de içsel deneyim ve inançlarımızın önyargısız bir yüzeyde belirmesini sağlamaktadır. Bazen bilinçli bazen de bilinçsiz olarak, her şey hakkındaki gerçek inançlarımızı -şefkatten ihane kadar - bizi çevreleyen ilişkilerimizin kalitesinde "gösteririz."

Başka bir ifadeyle, bizler en derin tutkularımızı, korkularımızı, hayallerimizi ve arzularımızı tıpki bir sanatçı gibi gizemli kuantum tualin yaşayan özünde ifade etmekteyiz. Ancak, sadece belirli bir zaman ve mekanda bulunabilen çağdaş ressam tualinin aksine, bizim tualimiz her şeyin yapıldığı malzemeden imal edilmiştir – her yerdedir ve her zaman mevcuttur.

Ressam/tual benzetmesini bir adım daha ileri götürelim. Geleneksel olarak, ressamlar yaptıkları resimden ayrıdırlar ve aletlerini

içsel yaratımı dışsal olarak ifade etmek için kullanırlar. Ancak, İlahi Matriks'de sanat ve sanatçı arasındaki fark kaybolur: Bizler üzerindeki şekillerle beraber tualin kendisiyiz; aynı zamanda hem aletler hem de onları kullanan sanatçıyız.

Kendi yaradılışımızdan yaratıyor olmamız düşüncesi, akıllara 50 ve 60'lı yıllarda siyah/beyaz televizyonlarda gösterilen Walt Disney çizgi filmlerini getirir. Önce, kimliği belli olmayan bir ressamın elinin çizim defterine tanınmış çizgi film karakteri Miki Mouse'u çizdiğini görürdük. Şekil ortaya çıkarken birden hareketlenir ve canlanırdı. Sonra Miki çizimin kendisinin içinden kendi çizgi film karakterlerini yaratmaya başlardı. Birden, ilk ressama ihtiyaç kalmaz ve kelimenin anlamıyla ... resmin dışına çıkardı.

Ve artık ressamın eli hiç bir yerde görünmezken Miki ve arkadaşlarının kendilerine ait yaşamları ve karakterleri olurdu. Hayal ürünü evde herkes uyurken mutfak neşeyle hareketlenirdi. Şekerlik tuzlukla dansederken tereyağ kabı çay fincanıyla ortalığı birbirine karıştırırdı; karakterlerin artık ressamla hiç bir bağlantıları kalmamıştı. Bu örnek İlahi Matriks'in işleyişini fazla basitleştirmiş olabilmekle birlikte kendimizi yaratan olarak görmek, kendi yaratımızdan yaratma gibi süptil ve soyut bir fikri aklımıza yerleştirmemize yardımcı olacaktır.

Ressamların kafalarındaki imajı bulana kadar çizim üzerinde çalışmaları gibi bizler de İlahi Matriks'de aynı şeyi kendi yaşam deneyimlerimizle yapıyoruz. İnançlarımızın, yargılarımızın, duygularımızın ve dualarımızın paletinde kendimizi ilişkiler, işler, değişik zamanlarda farklı kişilerle bizi destekleyen ya da ihanete uğratan durumlarda buluruz. Aynı zamanda, bu insanlar ve durumlar tuhaf bir şekilde bize aşina gelir.

Hem bireyler olarak hem de hep beraber, içsel yaşam yaratımlarımızı sonu gelmeyen bir döngü gibi birbirinin üzerine bindirerek

her an, her gün paylaşırız. Ne kadar güzel, tuhaf ve güçlü bir kavram! Tıpkı bir ressamın düşüncesini en mükemmel ifade edebileceği şekli bulana kadar aynı tuali defalarca kullanması gibi bizler de kendimizi sürekli değişen yaratımlarda bulunan ebedi bir ressam olarak düşünebiliriz.

Kendi yarattığımız ve şekillendirilebilir bir dünyayla çevrelendiğimiz düşüncesinin akla getirdikleri son derece geniş ve güçlü olmakla birlikte bazı kişilere biraz da ürkütücü gelebilir. İlahi Matriks'i bilinçli ve yaratıcı olarak kullanma becerimiz evrendeki rolümüzü değiştirme konusunda bizleri aniden güçlendirir. En azından, yaşamın rastlantısal olaylar ve zaman zaman ortaya çıkan eş zamanlılıklarla elimizden geldiği kadar baş etmekten ibaret olmadığını anlatır.

Nihayetinde, bizi herşeye bağlayan kuantum özüyle olan ilişkimiz bize kendimizin yaratıcı olduğumuzu hatırlatır. Böylece bedenlerimizden yaşamlarımıza ve ilişkilerimize kadar her şey için şifalanma, bolluk, neşe ve huzur isteğimizi ifade edebiliriz. Ve bunu istediğimiz zaman ve şekilde bilinçli olarak yapabiliriz.

Ancak, bu Giriş bölümünün başında yer alan Christopher Logue'nin şiirindeki inisiyelerde olduğu gibi, onların uçabilmesi için küçük bir "dürtme" gerekebilir; tüm bu olasılıklar kendimiz ve dünyamız hakkında düşündüklerimizle ilgili süptil ancak güçlü bir değişim gerektirir. Bu değişimde gizli arzularımız, en yüksek hedeflerimiz, en uçuk hayallerimiz birdenbire uzanıp alabileceğimiz bir noktaya gelir. Böyle bir gerçeklik her ne kadar mucizevi gelse de, tüm bunlar – ve daha da fazlası – İlahi Matriks'in dünyasında mümkündür. Anahtar sadece nasıl çalıştığını anlamakta değildir, aynı zamanda arzularımızı iletebileceğimiz ve bu kadim enerji ağı tarafından anlaşılabilecek bir dile de ihtiyacımız vardır.

En eski ve saygın bilgelik geleneklerimiz bizlere gerçekten de İlahi Matriks'e hitap edebilen bir dil olduğunu hatırlatır; bu dilde kelimeler yoktur, el ve kollarımızla yaptığımız dışsal iletişim işaretlerini de içermez. Hepimizin zaten son derece "akıcı" olarak konuşabildiğimiz bir formdadır. Hatta, bunu hepimiz gündelik yaşamlarımızda kullanırız – bu insan duygularının dilidir.

Modern bilim deneyimlediğimiz her duyguyla bedenlerimizde duygularımızın aynası olan pH ve hormonların değişmesiyle bir takım değişikliklerin meydana geldiğini bulmuştur. Sevgi, şefkat ve affetme gibi "pozitif" deneyimlerle; nefret, yargılama ve kıskançlık gibi "negatif" duygularla hepimiz her günün her anında varoluşumuzu onaylama ya da inkar etme gücüne sahibiz. Ek olarak, bedenlerimizin içinde bize böylesine güç veren aynı duygu bu gücü bedenlerimizin ötesine, kuantum dünyasına kadar uzatmaktadır.

İlahi Matriks'i bilinmeyen alemlerde başlayan ve biten ve aradaki her seyi kapsayan kozmik bir battaniye olarak da düşünmek mümkündür. Bu kapsama bir çok katman derinliğindedir ve her zaman her yerdedir. Bedenlerimiz, yaşamlarımız, varolduğunu düşündüğümüz herşey onun dokusu arasında yer almaktadır. Annelerimizin rahmindeki sulu yaradılışımızdan evliliklerimize, boşanmalarımıza, arkadaşlıklarımıza ve kariyerlerimize kadar tüm deneyimlediklerimiz battaniyedeki "kırışıklıklar" olarak düşünülebilir.

Kuantum bakış açısına göre, maddenin atomlarından bir çimen yaprağına, bedenlerimize, gezegenimize ve hatta öteşine kadar her şey bu pürüzsüz zaman/mekan battaniyesindeki "dalgalanmalar" olarak düşünülebilir. Belki de, kadim ruhsal ve şiirsel geleneklerin varoluşu aynı şekilde tarif etmesi tasadüfi değildir.

Örneğin Veda'lar, yaradılışı kapsayan ve nüfuz eden "saf bilincin" olduğu birleşik bir alandan söz eder. Bu geleneklerde his, duygu, düşünce ve inanç deneyimlerimiz – ve bunların yarattıkları tüm yargılar – aksi takdide pürüzsüz ve hareketsiz olan alandaki "dalgalanmalar" , müdahaleler olarak görülürler.

Aynı şekilde, altıncı yüzyıl Hsin-Hsin-Ming (İnanç-Zihin Şiirleri olarak tercüme edilebilir) yaradılıştaki herşeyin mavi kopyasının özünün özelliklerini tanımlar. Buna Tao adı verilir, aynı Veda yazıtlarında olduğu gibi tanımlanması mümkün değildir. Olan herşeydir – tüm deneyimlerin kabı olduğu kadar deneyimlerin de kendisidir. Tao mükemmel olarak tanımlanır, "Hiç bir şeyin eksik ya da fazla olmadığı sonsuz alan."

Hsin-Hsin Ming'e göre sadece yargılamalarımızla Tao'nun sükunetini bozduğumuzda o bizi terkeder. Bu kaçınılmaz olarak gerçekleştiğinde kendimizi öfke ve ayrılık hisleri içinde buluruz; metinler bu duruma bir çözüm getirir: "Bu gerçeklikle uyum içinde olmak için, kuşkular ortaya çıktığında 'İki değil' deyin, hiç bir şey birbirinden ayrı değildir, hiç bir şey dışarıda bırakılmamıştır."

Kendimizi Matriks'de bir rahatsızlık olarak düşünmemizin yaşamın romantizmini azaltacağını kabul etmeme rağmen, dünyamızı ve kendimizi kavramlaştırmak üzere bize güçlü bir yol göstermektedir. Eğer, örneğin, hayatımızda sağlıklı, yeni ve yaşam pekiştirici ilişkiler oluşturmak istiyorsak; o zaman şifalandırandırıcı romantizmi hayatımıza sokmamız ya da Orta Doğu'ya barışçıl bir çözüm bulmamız; ya da alanda arzularımıza aynalık yapacak yeni bir rahatsızlık yaratmamız gerekir. Mekan, zaman, bedenlerimiz ve dünyanın meydana getirildiği malzemede yeni bir "kırışıklık " yaratmak zorundayız.

İlahi Matriks'le olan ilişkimiz budur. Bizlere yarattıklarımızı

geri yansıtabilmesi için Matriks'in içinde hayal kurma ve yaşamın olasılıklarını hissetme gücü verilmiştir. Hem modern bilim hem de kadim gelenekler bu kozmik aynanın nasıl çalıştığını tanımlamışlardır; ilerideki bölümlerde anlatılacak deneylerde bunların bilim diline nasıl yansıdığını göreceğiz. Bu çalışmalar yaradılışın bazı gizemlerini çözebilmekteyken, aynı zamanda varoluşumuz hakkında daha da derin sorulara yol açmaktadır.

İlahi Matriks'le ilgili bilinmesi gereken herşeyi bilmiyoruz. Bilim bunların cevaplarını bulabilmiş değildir – ve dürüstçe söylemek gerekirse, bilim adamları Matriks'in nereden geldiğinden emin değiller ve bir yüzyıl daha bu konu üzerinde çalışıp hala tüm cevapları bulamamış olabileceğimizin farkındayız. Ancak, İlahi Matriks'in varolduğunu biliyoruz ve duygularımızın dilini kullanarak onun yaratıcı gücüne ulaşabiliriz.

Bu bilgiyi yaşamlarımıza kullanışlı ve anlamlı olarak aktarabiliriz. Böylece, birbirimizle ve herşeyle olan bağlantımız inkar edilemez. Bu bağlantının ışığında ne kadar güçlü olduğumuzu fark edebiliriz. Bu kavramanın getirdiği güçle, daha huzurlu ve şefkatli insanlar haline gelebilir, ve bize bu özellikleri – ve daha da fazlasını – yansıtacak bir dünya yaratmak için aktif olarak çalışabiliriz. İlahi Matriks vasıtasıyla yaşamlarımızdaki bu konulara eğilme ve hislerimizin, hayal ve rüyalarımızın içsel teknolojisi olarak kullanma fırsatı elde ediyoruz, Böyle yaptığımız zaman, yaşamlarımızı ve dünyayı değiştirecek gücün özüne ulaşmış oluruz.

BU KİTAP HAKKINDA

Birçok bakımdan İlahi Matriks bilgisayarları çalıştıran işletim sistemlerine benzer. Her ikisinde de talimatlar onların anlayacağı dilde verilmelidir. Bu bilgisayar için 0 ve 1'leri kullanan sayısal bir

dildir. Bilinç için ise sayıları, alfabeyi ve hatta kelimeleri kullanmayan farklı bir dil gerekmektedir. Zaten İlahi Matriks'in bir parçası olduğumuz için onunla iletişim kurmak için her şeye sahip olmamız son derece doğaldır, bir kılavuz kitapçığa ya da özel bir eğitime ihtiyacımız yoktur.

Bilincin dili duyguların deneyimlenmesidir.Biz zaten sevmeyi, nefret etmeyi, korkmayı ve affetmeyi biliyoruz. Bu duyguların aslında İlahi Matriks'i programlayan talimatlar olduğunun farkına vardığımız takdirde becerilerimizi keskinleştirerek yaşamlarımıza nasıl neşe, şifa ve huzur getireceğimizi daha iyi anlayabiliriz.

Bu kitabın amacı bilim tarihi ve yeni fizik üzerine bir çalışma sunmak değildir. Bu konudaki bilgileri farkındalığımıza getirmede son derece başarılı bir çok yayın vardır. Bunlardan bazılarını referans olarak da verdim – örneğin, Michio Kaku'nun Hyperspace ve David Bohm'un Wholeness and the Implicate Order. Her ikisi de dünyamıza yepyeni bir bakış açısı getirmiştir, hepsini tavsiye ediyorum.

Bu kitabın amacı günlük yaşamın gizemlerine uygulayabileceğimiz kullanışlı bir alet – bir kılavuz – sağlamaktır. Bu nedenle, kuantum deneylerinin teknik detaylarının içinde boğulmaktansa bu deneylerin en radikal ve beklenmeyen sonuçlar verenlerine odaklanmayı tercih ettim. Bizler için şifa, huzur, neşe, aşk ve birliktelikler tezahür ettirmenin gücünü anlamak, aynı zamanda tarihin içinde bulunduğumuz zamanında yaşamda kalmak; çalışmaların nasıl hassasiyetle yapıldığından çok deney sonuçlarının bizlere dönük olan kısımlarını vurgulamak önemlidir. Teknik ayrıntılarla ilgilenenleriniz için kaynakları son notlar kısmında verdim.

Bir çok kişi için kuantum fiziğin dünyasındaki ilerlemeler ilginç bazı gerçekler olmaktan ileri gitmez – bunlar konferanslarda, çalışma gruplarında ya da Starbucks'da kahve içerken konuşulacak şeylerdir. Konu ne kadar derinleşirse derinleşsin ya da felsefileşirse felsefileşsin, keşiflerin günlük hayatlarımız üzerinde çok az etkisi varmış gibidir. Örneğin, maddenin bir parçacığının aynı anda iki yerde birden olabileceğini ya da elektronların Einstein'ın dediğinden daha hızlı hareket edebildiklerini bilmek yaşamlarımıza bir şekilde katkıda bulunmazsa ne işe yarar? Ancak bu akıl karıştıran keşifleri bedenimizin şifalanmasına ya da alış veriş merkezinde, oturma odalarımızda, hava alanlarında, sınıflarda yaptıklarımızla bağdaştırdığımız zaman bizim için önemli hale gelir.

Kuantum Dünyasının gizemleri ve günlük yaşamlarımızın arasındaki bu aşikar uçuruma İlahi Matriks bir köprü oluşturur. Keşifleri tanımlamaya ilave olarak bu kitap bizi bir adım daha ileri götürür: Bu keşifleri bizlerin daha iyi birer insan olabileceğimiz ve daha iyi bir dünyayı birlikte nasıl oluşturabileceğimiz ile ilgili anlamlı hale getirir.

Bu kitabı tek bir amaçla yazdım: sıklıkla kendimizi küçük, etkisiz ve çaresiz hissettiren bu dünyada insanlara umut, olasılık ve güç verebilmek istedim. Amacım, yeni bilimin müthiş bulgularını sohbet eder gibi kolay anlaşılır br anlatımla tanımlamaktır.

Yaptığım sunumlar dinleyicilere anlamlı bir şekilde ulaşabilmek için dinleyicilerin öğrenme biçimlerine saygılı olmanın önemli olduğunu bana gösterdi. Ne kadar "sol beyinli" olduğumuzu düşünürsek düşünelim ya da ne kadar "sağ beyinli" olduğumuzu hissedelim, gerçek dünyayı algılamak için *her iki* tarafı da kullandığımızdır. Her ne kadar bazı insanlar bir hemisferden çok diğerini daha fazla kullanıyorsa da, dünyaya bakış açılarında dev bir

sıçrama yaratabilmek için hem sezgilere hem de mantığa önem vermek gerekir.

Bu nedenle, İlahi Matriks halı dokurmuş gibi yazılmıştır. Bu sayfalarda "sağ beyin" ile ilgili bireysel aktarımlar, "sol beyin" ile ilgili araştırmalar ve bu hikayelerin neden önemli olduklarını anlatan raporlar bulacaksınız. Bu şekilde, verilen bilgiler son bilimsel araştırmaları kapsayarak kitabı anlamlı kılarken daha az okul kitabı gibi görünmesini sağlayacaktır.

Tüm yaşamın DNA'larımızı yaratan dört kimyasaldan yapıldığı gibi, evren de İlahi Matriks'in işlediği şekilde işlemesini sağlayan dört özelliğin üzerine kurulmuş gibidir. Matriks'in gücüne ulaşabilmenin anahtarı dört temel keşfi yaşamlarımızla daha önce görülmemiş bir şekilde birleştirme becerimizden geçer:

Keşif 1: Tüm yaradılışı birbirine bağlayan bir enerji alanı vardır.
Keşif 2: Alan içimizdeki inançlara kap, köprü ve ayna rolü yapar.
Keşif 3: Alan holografiktir, Her parçası birbiriyle bağlantılıdır ve her parça bütünü daha küçük ölçekte yansıtır.
Keşif 4: Alanla duygularımızın dili aracılığla iletişim kurarız.

Bu gerçekleri tanıma ve uygulama gücümüz şifadan ilişkilerimizin ve kariyerlerimizin başarısına kadar her seyi belirler. Nihai olarak, türümüzün devamı, birleşik kuantum dünya görüşünün getirdiği yaşam pekiştirici uygulamaları paylaşma yetenek ve isteğimizle doğrudan bağlantılı olabilir.

İlahi Matriks'de yer alan kavramların hakkını verebilmek için her biri alanın anahtar konularını kapsayan kitabı üç bölümde yazdım. Her bölümün sonunda kapanış yapmaktansa önemli kavramları satır-içi özetler olarak ön plana çıkardım, bir fikri "anahtar' olarak gösterdim ve sayı verdim (Anahtar 1, Anahtar 2, vb). Hızlı bir bakış için 20 anahtarın listesi Bölüm 8'in sonundadır.

Her kısmın kısa bir özeti kitabın içinde rahat dolaşmanıza ve önemli referanslardan derin ilhama kadar her türlü bilginin bulunmasına yardımcı olacaktır.

Bölüm I "İlahi Matriks'in Keşfedilmesi: Herşeyi Birbirine Bağlayan Gizem", herşeyi birbirine bağlayan birleşik enerji alanını ve insan duygularını inceler. Kısım 1'de bilim adamlarının böyle bir birleşik alanı bulmak için 100 yıl verdikleri tek bir deneyi anlatıyorum. Aynı kısımda, kuantum fiziğini herşeyin birbirinden farklı olduğunu döyleyen ilk deneye tekrar dönmeye zorlayan ve ilerlemelere yol açan 20. yüzyıl deneyini sizlerle paylaşıyorum. Bu, daha önce tanınmayan enerji alanı ile ilgili son bilimsel dökümanları ve üç temel deneyi kapsamaktadır. Özetle, bu buluşlar aşağıdakileri göstermektedir:

1. İnsan DNA'sının dünyamızın yapıldığı malzeme üzerinde doğrudan etkisi vardır.
2. İnsan duygularının dünyamızın yapıldığı malzeme üzerinde doğrudan etkisi olan DNA'nın üzerinde doğrudan etkisi vardır.
3. DNA ve duygular arasındaki ilişki zaman ve mekanını sınırlarını aşar. Etkileri aynıdır, mesafeden etkilenmez.

Bölüm I'in sonunda İlahi Matriks'in varlığı konusunda pek bir şüphe kalmayacaktır. İster ruhsal isterse de bilimsel bakış açısından tanımlayalım, yaptığımız herşeyi, bizleri ve deneyimlerimizi bağlayan bir enerji alanı olduğu açıktır. O zaman mantıklı sorular aklımıza gelir, "Bu bilgiyi ne yapmalıyız?" ve "İlahi Matriks'i yaşamlarımızda nasıl kullanabiliriz?"

Bölüm II, "Gerçek ve Hayal arasındaki Köprü: İlahi Matriks Nasıl İşler", sadece birbiriyle bağlantılı olmakla kalmayıp, aynı zamanda herşeyin holografik olarak bağlı olduğu bir evrende yaşamanın ne demek olduğunu inceler. Bu prensiplerin süptil gücü belki de 20. yüzyıl fiziğinin büyük keşiflerinden biridir – aynı zamanda, belki de en az anlaşılmış ve gözden kaçırılmış olanıdır. Bu bölüm kasıtlı olarak teknikten uzak tutulmuş, hepimizin paylaştığı ancak nadiren tanıdığımız için bizlere tam olarak öğretici olamayan deneyimlerin gizemi üzerine kullanışlı bir kılavuz olmak üzere planlanmıştır.

Yaşamlarımıza herşeyin heryerde olduğu bakış açısından baktığımızda, bunun akla getirdikleri o kadar fazladır ki bir çokları için kavramak zor olabilir. Evrensel bağlantımız nedeniyledir ki yaşamın neşelerini ve trajedilerini her yerde her zaman desteklemek, paylaşmak ve katılmak üzere güçlendirildik. Böyle bir gücü nasıl kullanmalıyız?

Bunun cevabı aslında "orası" ve "burası" ya da " şimdi" ve "sonra" olmadığını anlamakla başlar. Yaşama evrensel olarak bağlı bir hologram olarak baktıgımızda, orası zaten burasıdır ve sonra her zaman şimdi olmuştur. Kadim ruhsal gelenekler bize günün her anında yaşamlarımızı dorulayan ya da inkar eden seçimler yaptığımızı hatırlatır. Her saniye, yaşamlarımızı destekleyen ya da tüketen kararlarla kendimizi beslemeyi seçeriz; derin ve yaşamı

pekiştirici ya da sığ ve yaşamı inkar eden nefesler alırız; ve başka kişilerden bahsederken ya da onları düşünürken onurlandırıcı ya da küçük düşürücü olabiliriz.

Holografik ve herseyi birbirine bağlayan bilincimizin gücüyle, bu görünüşte önemsiz kararların her birinin sonuçları yaşamlarımızdaki anların ve yerlerin çok ötesine geçer. Bireysel seçimlerimiz bir araya gelerek kolektif gerçeğimizi oluşturur – keşifleri hem heyecan verici hem de korkutucu yapan da budur. Bu anlayış bize şunları anlatır:

- İyi düşünce ve dualarımızın neden zaten hedeflerine ulaştığını
- Bedenlerimiz ya da fizik "kanunları"ile sınırlı olmadığımızı
- Sevdiklerimizi evimizden bile çıkmadan, savaş alanlarından mahkeme salonlarına kadar her yerde nasıl desteklediğimizi
- Aniden şifalanma potansiyelimizin olduğunu
- Gözlerimizi bile açmadan zaman ve mekanın ötesini görebileceğimizi

Bölüm III, "İlahi Matriks'den Mesajlar: Kuantum Farkındalığında Yaşamak, Sevmek ve Şifalanmak", birleşik enerji alanında yaşamanın pratik yönleri ve bunun yaşamlarımıza etkisini doğrudan ele alır. Bu bölüm, eş zamanlılıklar, tesadüfler ve en yakın ilişkilerimizin bize gösterdikleri ile ilgili örnekler vererek bunların kendi yaşamlarımızdaki benzer deneyimlere şablon oluşturmasını sağlar.

Bir dizi gerçek yaşam hikayesiyle, yaşamlarımızdaki önemsiz görünen olayların aslında kendimizin en gerçek ve derin inançlarımızı "kendimize" göstermemizin güç ve açıklığını sizlerle paylaşıyorum. Bu ilişkiyi tanımlayan örneklerin içine evcil hayvanlarımızın kendi bedenleriyle bizim bedenlerimizde dikkatimizden kaçan ya da gelişmekte olan fiziksel sorunları gösterdiklerini anlatan örnekler de aldım.

İlahi Matriks 20 yıllık araştırmanın sonucu olduğu kadar en kadim, gizemli ve en aziz tuttuğumuz geleneklerin sırlarını kavrama yolculuğumun da sonucudur. "Gerçekten de bağlantılı mıyız, eğer öyleyse bu bağlantı ne kadar derinlere kadar gidiyor?" ve "Dünyamızı değiştirmek icin gerçekte ne kadar gücümüz var?" gibi sorular soruyorsanız, bu kitabı seveceksiniz.

İlahi Matriks, geçmişimizin gerçeğiyle geleceğimizin umudunu yaşamlarıyla birleştiren kişiler için yazılmıştır. Geçmiş yaraların izleri yargı ve korkularla dolu bir dünyada, affetmesi istenen ve böylece huzur bulacak olan sizlersiniz. İçinde bulunduğumuz zamanda hayatta kalmanın anahtarı, varlığımızı tehdit eden şartlarda yaşarken yeni bir düşünce biçimi geliştirmektir.

Nihai olarak, İlahi Matriks'in "kurallarını" anlama ve uygulama becerimiz en derin şifa, en büyük neşe ve türümüzün devamını sağlayan anahtardır.

— Gregg Braden
Santa Fe, New Mexico

Bölüm 1

İLAHİ MATRİKS'İN KEŞFEDİLMESİ; HERŞEYİ BİRBİRİNE BAĞLAYAN GİZEM

Kısım 1

Soru: Aradaki boşlukta ne var?
Cevap: İlahi Matriks

> *"Bilim doğanın gizemini çözemez. Bunun nedeni, son noktada ... bizlerin de çözmeye çalıştığımız gizemin bir parçası olmamızdır."*
> *— Max Planck (1858-1947), fizikçi*
>
> *"Biz bizi, bilincimizi anladığımızda, o zaman evreni de anlarız ve ayrılık kaybolur."*
> *— Amit Goswami, fizikçi*

Herşeyin başladığı, sadece "olan" saf enerjinin olduğu bir yer vardır. Bu kuantum kuluçkasında herşey mümkündür. Kişisel başarımızdan, berekete, şifadan başarısızlığa, yoksunluktan hastalığa ... en büyük korkumuzdan en derin arzularımıza kadar herşey bu potansiyel dolu "çorba"da başlar.

Hayal, beklenti, yargı, tutku ve duaların gerçeği yaratmasıyla, her olasılığı var edebiliriz. Kim olduğumuz, neye sahip olduğumuz ya da olmadığımız, ne olmamız gerektiği ya da gerekmediğiyle ilgili inançlarımızla en büyük neşelerimizin yanısıra en karanlık anlarımızı yaratırız.

Bu saf enerjide ustalaşmamızın anahtarı onun varolduğunu bilmek, nasıl çalıştığını anlamak ve onun tanıdığı dili konuşmaktır. Her şeyin başladığı bu yerde, gerçeğin mimarları olarak her şey bize açıktır: İlahi Matriks'in saf alanı.

Anahtar 1: İlahi Matriks evreni tutan kap, herşeyin arasındaki köprü ve ne yarattığımızı gösteren aynadır.

Bir Ekim günü akşamüstü saatlerinde New Mexico'nun kuzey batısındaki Four Corners bölgesinde bir kanyonda dolaşırken görmeyi beklediğim en son şey Amerikan yerlisi bir bilgenin benimle aynı patikayı izliyor olmasıydı. Ancak orada, o gün yollarımızı karşılaştıran patikaların birleştiği yerde duruyordu.

Orada ne kadar zamandır durduğundan emin değilim. Ben onu gördüğümde, orada bekliyor ve patikanın gevşek taşları arasından dikkatle ilerlememi izliyordu. İnmekte olan güneş adamın bedeni boyunca gölge yaratıyordu. Gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırdığımda omuzlarına kadar inen saçlarının yüzüne doğru estiğini gördüm.

O da beni görmekten şaşırmıştı. Ellerini ağzının iki tarafına götürerek seslendi "Selam!"

"Selam" diye geri seslendim. "Günün bu saatinde buralarda kimseyi görmeyi beklemiyordum." Bir kaç adım daha yaklaşırken sordum, "Ne kadar zamandır beni seyrediyorsun?"

"Pek fazla değil," diye cevap verdi. "Oradaki mağaralardaki atalarımın seslerini dinlemeye gelirim," dedi bir kolunu kanyonun öbür tarafına doğru uzatarak.

Takip etmekte olduğumuz patika, yaklaşık 11 yüzyıl önce gizemli bir halk tarafından inşa edilmiş arkeolojik alanın ortasına doğru kıvrılarak gitmekteydi. Kimse onların nereden geldiklerini ya da kim olduklarını bilmiyordu. Becerilerinin zamanla geliştiğini gösteren hiç bir kanıt yoktu, modern yerliler onlara sadece "kadimler" diyordu, tarihin bir diliminde ortaya çıkmışlar ve beraberlerinde Kuzey Amerika'da bin yıl daha görülemeyecek çok ileri bir teknolojiyi de getirmişlerdi.

Dört katlı binalardan, toprağa gömülmüş mükemmel taş kivas'lara (dairesel tören yapıları), muazzam sulama sistemlerine ve halkı besleyen gelişmiş ürünlere kadar bu yer birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Bu yapıları yapanlar aniden kaybolmuşlardı – birden yok olmuşlardı.

Kadimler kim olduklarıyla ilgili değerli bir kaç ipucu bırakmıştı. Kanyon duvarlarındaki taş sanatı hariç hiç bir yazılı kayıt bulunamamıştı. Toplu mezarlar, yakma alanları ya da savaş aletleri yoktu. Ancak varlıklarının kanıtı oradaydı: Kuzeybatı New Mexico'nun bu uzak ve sapa köşesinde, 11 mil uzunluğunda, 1 mil genişliğinde bir kanyona yayılmış yüzlerce ev vardı.

Bu terkedilmiş bölgenin tuhaf güzelliğine dalmak ve geçmişi hissetmek için buraya sık sık gelmiştim. O Ekim akşamüstünde hem bilge hem de ben bu yüksek çöle aynı günde aynı nedenle gelmiştik. Burada saklı olan sırla ilgili görüşlerimizi paylaşırken yeni arkadaşım bir hikaye anlattı.

UZUN ZAMAN ÖNCE ...

"Uzun zaman önce, dünyamız bugün gördüğümüzden çok farklıydı," diye başladı bilge. "Daha az insan vardı ve toprağa daha yakın yaşardık. İnsanlar yağmurun, ürünlerin ve Büyük Yaratıcının dilini bilirlerdi. Hatta, yıldızlarla ve gök insanlarıyla nasıl konuşulacağını da bilirlerdi. Yaşamın kutsal olduğunun farkındaydılar ve bunun Dünya Ana ile Gök Baba'nın evliliğinden olduğunu bilirlerdi. O zamanlarda denge vardı ve insanlar mutluydu."

Bu adamın huzurlu sesinin taşlarda yankısını duydukça birşeylerin içimde kabardığını hissettim. Birden sesi acılı bir ton taşımaya başladı.

"Sonra bir şey oldu," dedi "Kimse gerçekten niye olduğunu bilmiyor, ama insanlar kim olduklarını unutmaya başladılar. Bu unutkanlık içinde ayrılık hissetmeye başladılar - dünyadan ayrı, birbirlerinden ayrı ve hatta onları yaratanlardan ayrı. Kaybolmuşlardı, yaşamın içinde yönleri ve nereye gittiklerini bilmeden dolaşıyorlardı. Bu ayrılık içinde yaşamda kalabilmek için savaşmaları, onlara yaşam veren, uyum ve güven içinde yaşamalarını öğreten aynı güçlere karşı kendilerini korumaları gerektiğine inanmaya başladılar. Kısa bir süre sonra, içlerindeki dünyada huzur bulmak yerine, tüm enerjilerini kendilerini çevrelerindeki dünyadan korumak için kullanmaya başladılar."

Birden adamın hikayesi bana anlamlı gelmeye başladı. Bana anlattıklarını dinlerken sanki bugüne ait insanları tanımlar gibiydi! Kalan bir kaç izole kalmış kültür ve uzak gelenekler dışında medeniyetimiz kesinlikle ilgisini içimizdeki dünyadan daha çok dışımızdaki dünyaya yöneltmiştir.

Her sene yüz binlerce dolar kendimizi hastalıktan korumaya ve doğayı kontrol etmeye harcıyoruz. Böyle yaparak belki de her

zamankinden daha fazla doğal dengemizden uzaklara kaymışızdır. Bilge dikkatimi üzerine çekti – şimdi soru bu hikayenin nereye gittiği idi.

"Her ne kadar kim olduklarını unutsalar da, içlerinde bir yerde atalarının hediyesi kaldı," diye devam etti. "İçlerinde yaşayan bir hatıra vardı. Akşamları rüyalarında bedenleri şifalandırma güçleri olduğunu, ihtiyaçları olduğunda yağmuru getirebileceklerini ve atalarıyla konuşabileceklerini görüyorlardı. Bir şekilde doğal dünyadaki yerlerini tekrar bulabileceklerini biliyorlardı.

"Kim olduklarını hatırlamaya çalışırken içlerinde kim olduklarını onlara hatırlatan şeyleri bedenlerinin dışında inşa etmeye başladılar. Zaman geçtikçe şifalarını sağlamak için makineler, ürünlerini büyütmek için kimyasallar yapmaya başladılar ve uzun mesafelerle konuşmak için teller gerdiler. İçsel güçlerinden uzaklaştıkça yaşamları onları mutlu edeceklerini düşündükleri şeylerle kalabalıklaşmaya başladı. "

Dinledikçe, dinlediğim insanlar ve bugünkü medeniyetimiz arasında paralellikler görmeye başladım. Medeniyetimiz kendine yardımcı olma ya da daha iyi bir dünya yaratma konusunda kendisinin güçsüzlüğüne gömülmüş durumdaydı. Çoğu kez sevdiklerimizin acı çektiklerini ya da bağımlılıkların pençesine düştüklerini gördüğümüzde kendimizi çaresiz hissederiz. Hiç kimsenin yaşamaması gereken korkunç hastalıkların ızdırapları karşısında güçsüz olduğumuzu düşünürüz. Sevdiklerimizin yabancı savaş alanlarının teröründen güvenle dönmelerini ümit ederiz. Ve hep beraber, dünya kendini dini inançların, kan bağlarının ve sınırların içine hapsederken giderek büyüyen nükleer tehdit karşısında kendimizi önemsiz hissederiz.

Dünya, bedenlerimiz, birbirimiz ve Tanrı'yla olan doğal ilişkiden

uzaklaştıkça giderek boşluğa düşüyoruz. Bu boşlukta kendi içsel boşluğumuzu bir takım "şeylerle" doldurmaya çabalıyoruz. Dünyaya bu açıdan baktığımızda, bilim kurgu Contact filmindeki kargaşanın benzerine düştüğümüzü düşünmeden yapamıyorum. Başkanın bilim danışmanı (Matthew McConaughey tarafından oynanmıştı) her teknolojik toplumun yüz yüze olduğu temel soruyu araştırır. Bir televizyon mülakatı sırasında daha iyi bir toplum olmamızın nedeninin teknolojimize bağlı olup olmadığını sorar – bizi birbirimize yakınlaştırmış mı yoksa uzaklaştırmış mıdır? Bu soruya filmde cevap verilmez ve zaten bu konu kendi başına bir kitabı doldurabilir. Ancak danışmanın gücümüzün ne kadarını dışarı verdiğimizle ilgili sorusunun iyi bir soru olduğunu düşünüyorum.

Video oyunları, filmler, internet ilişkilerini yaşamın ihtiyaçları olarak algılamaya başladığımızda bunlar yüzyüze gerçek ilişkilerin yerini alır ve bu da toplumda bir sıkıntıya işaret edebilir. Elektronik cihazlar ve eğlence medyası yaşamı renklendirirken aynı zamanda zengin, sağlıklı, ve anlamlı yaşamlar sürdürme gücümüzden ne kadar uzaklaştığımızı gösteren alarm işaretleri de olabilirler.

İlave olarak, yaşamlarımızın odak noktası sağlıklı olarak nasıl yaşayacağımızdan çok hastalıklardan nasıl uzak kalacağımıza ya da nasıl barış içinde yaşayacağımızdan çok nasıl savaştan uzak durulur ya da silahlı çataşmaların tamamen yok olduğu bir dünyadan çok nasıl yeni savas aletleri yaratacağımızsa, o zaman yürüdüğümüz yolvsadece yaşamda kalmaya yöneliktir. Böyle bir anlayış içinde, kimse gerçekten mutlu değildir – aslında hiç kimse "kazanamaz." Bu kitap tamamen bunun hakkındadır ve bu nedenle sizinle bu hikayeyi paylaşıyorum.

"Hikayenin sonu nedir?" diye sordum bilgeye. "İnsanlar güçlerini buldular mı, kim olduklarını hatırladılar mı?"

Bu zamana kadar güneş kanyon duvarlarının ardında yok olmuştu ve ilk defa kiminle konuştuğumu gerçekten görebiliyordum. Önümde duran güneşin esmerleştirdği adam sorumu duyunca yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bir an sessiz kaldı ve sonra fısıldadı, "Hiç kimse bilmiyor çünkü hikaye tamamlanmadı. Kaybolan insanlar bizim atalarımız ve bizler hikayenin sonunu yazıyoruz. Sen ne dersin ...?"

Bundan sonra o adamı bir kaç kere daha o bölgede ve her ikimizin de sevdiği topluluklarda, değişik yerlerde gördüm. Onu sık sık düşünüyorum. Dünya olaylarının ortaya çıkışını izledikçe onun hikayesini hatırlıyorum ve bu yaşamda hikayenin sonunu yazıp yazamayacağımızı merak ediyorum. Sizler ve ben hatırlayanlar mı olacağız?

Kanyondaki adamın hikayesinin ima ettiği şeyler muazzamdı. Çağdaş tarih bilgeliği geçmiş medeniyetlerin – ne kadar kadim olurlarsa olsunlar – modern teknolojiden daha az gelişmiş olduğu yönündedir. Bu insanların problemlerini çözmek için "modern" bilimi kullanmadıkları gerçek olsa da daha iyi bir şeylere sahip olduklarıı açıktır.

Yaşamları geçmişi yorumlamak olan tarihçiler ve arkeologlarla olan sohbetlerimde konu tutkunun ateşlediği duygulardır. "Eğer o kadar gelişmişlerse teknolojinin izleri nerede? diye sorar uzmanlar. "Tost makineleri, mikrodalga fırınları ve videoları?" Bir medeniyetin gelişimini yorumlarken bir çok şeyin bireylerin geliştirdikleri şeylere takılmasını ilginç buluyorum. Yaptıklarının altındaki düşünceler ne olacak? Amerika'nın güneybatısında (ya da herhangi bir yerde) hiç bir video kameranın ya da televizyonun

kayıtlarına rastlamadığımız doğrudur, ancak asıl soru neden rastlamadığımızdır?

Kadim bir medeniyetin kalıntılarını gördüğümüzde - Mısır, Peru ya da Amerika'nın Güneybatısı'ndakiler gibi – tost makinaları ya da video kameralara ihtiyacı olmayan son derece gelişmiş bir teknolojinin kalıntılarına tanıklık ediyor olabilir miyiz? Belki de karmaşık ve kompleks dış dünyanın ihtiyaçlarının dışına çıkmışlardır. Belki de onlara içsel teknoloji veren ve farklı bir şekilde yaşamalarını sağlayan, bizleri unuttuğu bir şeyler vardı. Bu bilgelik onlara yaşamlarını sürdürmeleri ve bizlerin henüz anlamaya başladığı şifa ile ilgili ihtiyaçları olan herşeyi vermiş olabilirdi.

Eğer bu gerçekse, belki de o zaman kim olduğumuzu ve yaşamdaki rolümüzün gerçekte ne olduğunu anlamak için sadece doğaya bakmalıyız. Ve belki de en güçlendirici ve önemli içgörülerimiz zaten kuantum dünyasının gizemli keşiflerinde varolmaktadır. Son yüzyılda, fizikçiler bedenlerimizi ve evreni oluşturan maddenin bizlerin neredeyse üç yüzyıldır kutsal kabul ettiğimiz fiziğin derli toplu kurallarını her zaman takip etmediğini keşfetmişlerdir. Hatta, dünyamızın en küçük ölçekleri, yaratıldığımız en kücük parçacıklar, birbirimizden ayrı ve varoluşumuzda sınırlı olduğumuzu söyleyen kuralları kırmaktadır. Parçacık seviyesinde her şey birbiriyle bağlantılı ve sonsuz gibi görünmektedir.

Bu keşifler her birimizin içinde zaman, mekan ve hatta ölümle sınırlı olamayan bir şeyler olduğunu anlatmaktadır. Bu buluşların son noktası bizlerin "lokal olmayan", herşeyin birbiriyle bağlantılı olduğu bir evrende yaşamakta olduğumuzdur.

Institute of Noetic Sciences'da kıdemli bilim adamı olan Dean Rodin, böyle bir dünyada yaşamanın nasıl olduğuyla ilgili öncülük yapmıştır. Lokal olmayan diye anlatır Rodin, demek nesneler

aslında birbirinden ayrı olmasalar da öyleymişler gibi görünen şekilleri vardır. Bazı yönlerimiz burası ve şimdinin ötesine giderek zaman ve mekana yayılmamıza izin verir. Başka bir ifadeyle, fiziksel bedenlerdeki bizler bedenlerimizi tanımlayan saç ve deri ile sınırlı değilizdir.

O gizemli "şey"e ne isim verirsek verelim, o hepimizde vardır; ve bizimki, herşeyi içeren enerji alanın bir parçası olarak herkesinkiyle kaynaşır. Bu alan, evreni birleştiren ağ olmasının yanısıra bedenlerimizi şifalandırmaktan dünya barışını hızlandırmaya kadar herşeyin sonsuz mikroskobik ve enerjetik mavi kopyalarını taşıdığına inanılır. Gerçek gücümüzü tanımak için bu alanı ve nasıl çalıştığını anlamak zorundayız.

Kuzey Meksika kanyonundaki kadimler – ya da dünyanın başka bir yerindekiler – bu unutulan parçamızın nasıl çalıştığını anladılarsa, o zaman atalarımızı şereflendirmek ve onların bilgeliğine bu yaşadığımız zamanlarda yer vermek son derece anlamlı olacaktır.

BAĞLANTILI MIYIZ – GERÇEKTEN BAĞLANTILI?

Modern bilim tüm zamanların en etkileyici gizemini çözme yolundadır. Akşam haberlerinde bunu duymayabilirsiniz, USA Today'in ya da The Wall Street Journal'in kapağında görmeyebilirsiniz. Ancak bilimin"yeni fizik" diye adlandırdığı alandaki 70 yıllık araştırmalar kaçamayacağımız bir noktaya işaret etmektedir.

Anahtar 2: Dünyamızdaki herşey diğer herşeyle bağlantılıdır.

İşte bu – gerçekten mi? Bu herşeyi değiştiren bir haber ve bu bugün bildiğimiz şekliyle bilimin temellerini kesinlikle sallayan bir haber.

"Tamam" diyebilirsiniz, "bunu daha önce de duyduk. Bu sonucu önemli yapan nedir? Bağlantılı olmak aslında ne demek?" Bunlar çok iyi sorulardır ve cevapları sizi şaşırtabilir. Yeni keşifler ve daha önce inandıklarımız arasındaki fark, geçmişte bize böyle bir şey olduğunun sadece söylenmiş olmasıdır. "İlk şartlara hassas bağlılık" (ya da "kelebek etkisi") gibi teknik terimler ve "burada" yaptığımızın "oraya" etkisi olduğunu öneren teorilerle yaşamlarımızda rol alan bağlantıyı hayal meyal gözlemleyebilmekteyiz. Ancak, yeni yapılan deneyler bizi bir adım daha ileri götürmektedir.

Herşeyle bağlantılı olduğumuzun kanıtlanmasına ilave olarak, araştırmalar bağlantının bizim varlığımız nedeniyle varolduğunu göstermektedir. Bu bağlı olma durumu yaşamlarımızı kendi lehimize çevirme gücünü vermektedir. Romantik bir ilişki aramaktan sevdiklerimizin şifalanmasına, en derin tutkularımızın gerçekleşmesine kadar her gün deneyimledğimiz tüm bunların ayrılmaz bir parçasıyız.

Keşiflerin bağlantımızı bilinçli olarak kullanabileceğimizi göstermesi, bizlere tüm evreni çalıştıran aynı gücün kapısını açabilme fırsatını verir. İçlerimizde yaşayan birlik aracılığıyla ben, sizler ve gezegendeki herkes, atomlardan yıldızlara, yaşamın DNA'sına kadar herşeyi yaratan aynı güçle doğrudan bağlantıdayız.!

Ancak, dikkat edilmesi gereken küçük bir nokta vardır: Bunu yapabilme gücümüz biz onu uyandırana kadar uyku halindedir. Bu kadar müthiş bir gücü uyandırmanın anahtarı, kendimizi dünyada nasıl gördüğümüzle ilgili bakış açımızda küçük bir değişim

yapmaktır. Logue'nin inisiyelerinin uçurumun kenarından hafif bir itmeyle uçmaları gibi (sayfa ix'deki şiir) algımızda küçük bir değişimle evrendeki en büyük güce görünüşte imkansız durumları çözmek üzere ulaşabiliriz. Bu, kendimize dünyadaki rolümüzü farklı görmeye izin verdiğimizde gerçekleşir.

Evren çok büyük bir yer gibi göründüğünden – hatta düşünebileceğimizden de engin – kendimizi günlük yaşamlarımızda farklı görerek işe başlayabiliriz. İhtiyacımız olan "küçük değişim" kendimizi dünyadan ayrı değil onun parçası olarak görmektir. Gördüğümüz ve deneyimlediğimiz herşeyle gerçekten bir olduğumuza kendimizi ikna etmenin yolu nasıl bağlı olduğumuzu ve bağlantının ne demek olduğunu anlamaktan geçer.

Anahtar 3: Evrenin kendisinin gücüne ulaşmak için kendimizi dünyadan ayrı değil onun parçası olarak görmeliyiz.

Herşeyi birbirine bağlayan bağlantıyla, evrenin yapıldığı malzeme (dalgalar ve enerji parçacıkları) zaman ve mekanın bir zamanlar bildiğimiz şekliyle olan kurallarını bozarlar. Ayrıntılar bilim kurgu gibi olsa da çok gerçektirler. Işık parçacıklarının (fotonlar), örneğin, "bilocal" – aralarında millerce uzaklık varken aynı anda iki yerde birden - oldukları gözlemlenmiştir.

Bedenlerimizdeki DNA'dan herşeyin atomlarına kadar doğadaki herşey Albert Einstein'ın ileri sürdüğü şekliyle herhangi bir şeyin hareket edebileceğinden – ışık hızından - çok daha süratli bilgi paylaşmaktadırlar. Bazı deneylerde data daha gönderilmeden önce gideceği yere ulaşmıştı bile! Tarihsel olarak, böyle bir olayın inanılmaz olduğu düşünülürdü, ancak bunlar sadece mümkün

olmakla kalmayıp aynı zamanda bize maddenin küçük parçalarının ilginç anormalliklerinden daha fazlası olduğunu göstermektedir. Kuantum parçacıklarının özgür hareketi, bildiğimiz fiziğin ötesine baktığımızda, evrenin geri kalan kısmının nasıl çalıştığını açıklıyor olabilir.

Sonuçlar fütüristik Uzay Yolu'nun bir dizisi gibi gelebilir, ancak bunlar günümüz bilim adamlarının titizlikle incelediği konulardır. Tek tek bakıldığında, böyle sonuçlar veren deneyler kesinlikle büyüleyicidir ve üzerinde daha fazla araştırma yapılması gerekir. Ancak birlikte ele alındığında, sandığımız kadar fizik kurallarıyla sınırlı olmadığımızı ortaya koyar. Belki de nesneler ışık hızından daha süratli hareket edebiliyorlardır ve belki de aynı anda iki yerde birden olabiliyorlardır! Eğer şeylerin bu yeteneği varsa, o zaman ya bizler?

Günümüzün yenilikçilerini heyecanlandıran, bizlerin de hayal gücünü zorlayan tam olarak da bu olasılıklardır. Hayal gücü ile – birşeyin olabileceği fikri – duygunun bir araya gelmesi, olasılığı gerçeğe dönüştürür. Tezahür ettirme, olmadığı varsayılan bir şeye inançlarımızda yer vermemizle başlar. O "şeyi"bilincimizin ve farkındalığımızın gücü ile yaratırız.

Şair William Blake hayalin gücünü, ara sıra boş zamanlarımızda deneyimlediğimiz basit bir şeyden çok varoluşumuzun özü olarak algılamıştır. "İnsan tamamen hayaldir" der, ve açıklar "İnsanın Ebedi Bedeni Hayaldir, yani Tanrı'nın Kendisidir."Filozof ve şair John Mackenzie hayal gücüyle olan ilişkimizi bir adım daha ileri götürerek " gerçek olanla hayali olanın arasındaki fark kolayca tarif edilemez ... varolan her şey ... hayalidir" demiştir. Her iki tanımda da yaşamın somut olayları gerçek haline gelebilmelerinden önce olasılıklar olarak tahayyül edilmelidirler.

Ancak, zamanın içindeki bir andaki hayali fikirlerin bir başka zamanda gerçek haline gelebilmesi için, onları birbirine bağlayan birşey olması gerekir. Bir şekilde, evrenin yapıldığı malzemede geçmişin hayalleri, şimdi ve gelecekteki gerçekler arasında bir bağlantı olmalıdır. Einstein, onun uzay-zaman dediği gerçeklikte, geçmiş ve geleceğin dördüncü boyut malzemesi olarak birbirinin içinde olduğuna inanmıştı, "Geçmiş, şimdi ve gelecek sadece inatçı bir ilüzyondur" demiştir.

Daha yeni anlamaya başlıyoruz ki, sadece yaşamlarımızda gördüğümüz herşeyle değil aynı zamanda daha önce varolmuş ve olacak olan herşeyle de bağlantılıyız. Şu anda deneyimlediklerimiz evrenin göremediğimiz bir aleminde gerçekleşmiş (en azından bir kısmı) olayların sonucudur.

Bu ilişkilerin ima ettikleri muazzamdır. Global barıştan bireysel şifaya kadar herşeyi birbirine bağlayan zeki bir enerji alanının olduğu dünyada, geçmişte fantazi ya da mucize gibi görülen şeyler birden yaşamlarımızda mümkün hale gelmiştir.

Bu bağlantıları akıllarımızda tutarak yaşama, ailelerimize ve hatta tanıdıklarımızla nasıl ilişki kurduğumuza güçlü bir perspektiften bakmaya başlamalıyız. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış, en güzel yaşam deneyiminden en ızdıraplı anlara kadar hiç bir olaya tesadüfi gözüyle bakılamaz. Açıkçası, şifa, huzur, bereket; kariyerler, bize neşe veren ilişki ve deneyimlerin yaratılması, gerçekliğimizdeki herşeyle nasıl derinden bağlantılı olduğumuzu anlamamız içindir.

MATRİKS'İ ARARKEN

Kanyonda tanıştığım Kızılderili arkadaşıma bağlantılı olduğumuz haberini verdiğim zamanı hatırlıyorum. Yakınlarımızdaki bir markette beklenmedik bir şekilde karşılaştığımızda basında yayınlanan

henüz okuduğum "yeni" bir enerji alanının keşfedildiğini, varolan hiç bir enerji alanına benzemeyen birleşik bir enerji alanı olduğu bilgisini onunla paylaştım.

"Her şeyi birbirine bağlayan" dedim düşünmeden "bir enerji alanı bu. Bizi dünyaya, birbirimize hatta Dünya'nın ötesinde evrene bağlıyor, seninle daha önce konuştuğumuz gibi."

Bir an sessiz kaldı, heyecanımı onurlandırıyordu, aslında bu arkadaşımın tipik bir hareketiydi. Bir kaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve daha önce defalarca gördüğüm gibi direkt bir cevap verdi.

Dürüst ve konuya odaklıydı. "Eee!" dedi. "Bizim insanlarımız bunu uzun zamandır söylüyorlar. Sizin biliminizin de bunu bulmuş olması iyi bir şey!"

Zeki bir enerji alanının evrenin çalışmasında bu kadar güçlü bir rolü varsa, peki biz niye bunu bu zamana kadar bilmiyorduk? Tarihçilerin tarihteki en önemli dönemlerden biri olarak değerlendirdikleri 20. yüzyılı henüz tamamladık. Tek bir jenerasyonda atomun gücünü ortaya çıkarmayı, şehir bloğu ölçüsündeki bir kütüphaneyi bilgisayar çipinde saklamayı, yaşamın DNA'sını okumayı ve mühandisliğini ögrendik. Bütün bu bilimsel harikaları gerçekleştirirken yaradılışın kendi gücüne ulaşabilme gücünü veren en önemli keşfi nasıl gözden kaçırdık? Cevap sizi şaşırtabilir.

Çok uzak olmayan geçmişimizde bilim adamları gerçekten de zeki bir alan tarafından bağlı olup olmadığımız gizemini öncelikle böyle bir alanın var olup olmadığını ispat ederek çözmeye çalıştılar. Araştırma fikri iyi olmakla beraber 100 yıl sonra bizler hala

bu ünlü deneyin yorumundan yeni çıkıyoruz. Sonuç olarak, 20. yüzyılın büyük bir kısmında, bilim adamları aksi takdirde boş olan uzayın herşeyi birleştiren birleşik enerji alanı olduğundan söz etmeye kalksalar ya sınıfta gülünür ya da üniversite kürsüsünden atılırlardı. Bir kaç istisna dışında ciddi bilimsel tartışmalarda bu kabul edilmeyen hatta izin bile verilmeyen bir fikirdi. Ancak, her zaman da böyle olmadı.

Evreni birleştirenin tam olarak ne olduğu gizem olarak kaldıysa da, varlığını kabul edebilmek için sayısız isimlendirme çabaları olmuştur. Budist Sutra'larda, örneğin, büyük Tanrı İndra, tüm evreni birleştiren ağın olduğu yer olarak tanımlanmıştır: "Uzaklarda büyük Tanrı İndra'nın cennet diyarında kurnaz bir sanatçı tarafından hazırlanarak asılmış olan ve her yöne doğru sonsuzluğa uzanan muhteşem bir ağ vardır."

Hopi'lerin yaradılış hikayesinde, dünyamızın mevcut döngüsü uzun zaman önce Örümcek Büyükanne'nin bu dünyanın boşluğunda ortaya çıkmasıyla meydana gelmiştir. İlk yaptığı şey herşeyi birleştiren büyük ağı döndürmek ve böylece de çocuklarının yaşayacağı yeri yaratmak olmuştur.

Eski Yunan'lıların zamanından beri her şeyi birleştiren evrensel enerji alanına inananlar ona basitçe eter adını vermişlerdir. Yunan mitolojisinde eter uzayın kendisinin özü olarak düşünülmüş ve "tanrıların nefesi" diye tanımlanmıştır. Hem Pisagor hem de Aristo onu ateş, su, hava ve toprak olarak bildiğimiz dört elementin ardından yaradılışın gizemli beşinci elementi olarak belirlemişlerdir. Daha sonra simyacılar dünyayı tanımlamak için Yunan'lıların kullandığı kelimeyi kullanmaya devam etmişlerdir – ve bu terminoloji modern bilimin doğuşuna kadar gelmiştir.

Birçok günümüz bilim adamının geleneksel görüşleriyle çelişkili

olarak tarihteki bazı büyük zihinler eterin sadece var olduğuna inanmakla kalmayıp onun varlığını bir adım daha öteye götürmüşlerdir. Fizik kurallarının işleyebilmesi için gerekli olduğunu söylemişlerdir. 1600'lü yıllarda modern bilimin "babası", Sir Isaac Newton evrene hakim olan ve gözle görülmeyen bir maddenin hem yer çekiminden hem de bedenin işlerinden sorumlu olduğuna inanırdı. Zamanındaki cihazlarla varlığını ispat edemeyeceğinin farkında olmasına rağmen onu yaşayan bir ruh olarak düşünürdü.

19. yüzyılın başlarında elektromanyetik teoriyi ortaya atan James Clerk Maxwell, her şeyi birleştiren olarak eteri resmen tanımladı. "Uzayın boşmuş gibi görünen kısımlarında varolduğu varsayılan ve gözle görünen bedenlerimizden daha süptil bir madde."

20. yüzyılda bile en saygın bilimsel zihinler uzayın boşluğunu dolduran özü tanımlamak için hala eski terminolojiyi kullanıyorlardı. Eteri, fiziksel maddeyle saf enerjinin arasında bir yerlerde bulunan ve devamlılık gösteren madde olarak düşünüyorlardı. Bilim adamları, aksi takdirde boşluk gibi görünecek olan yerde ışık dalgalarının bir noktadan diğer bir noktaya gidebilmelerinin nedeninin eter olduğu mantığını yürüttüler.

Nobel ödüllü fizikçi Hendrik Lorentz 1906'da şöyle diyordu, "Enerjisi, titreşimleri ve bir dereceye kadar maddeselliğiyle eter, elektromanyetik alanın yeri olabilir, ancak tüm sıradan maddelerden de farklı olabilir" Lorentz'in denklemleri Einstein'ın devrim yaratan izafiyet teorisini geliştirmesi için ona gerekli aletleri sağlamıştır.

Teorilerinden sonra evrende etere olan ihtiyaç azaldıysa da Einstein'ın kendisi de uzayın boşluğunu dolduracak bir şeyin keşfedileceğine inanmış ve "Uzay etersiz düşünülemez" demiştir. Lorentz ve kadim Yunanlı'ların bu maddeyi dalgaların hareketine

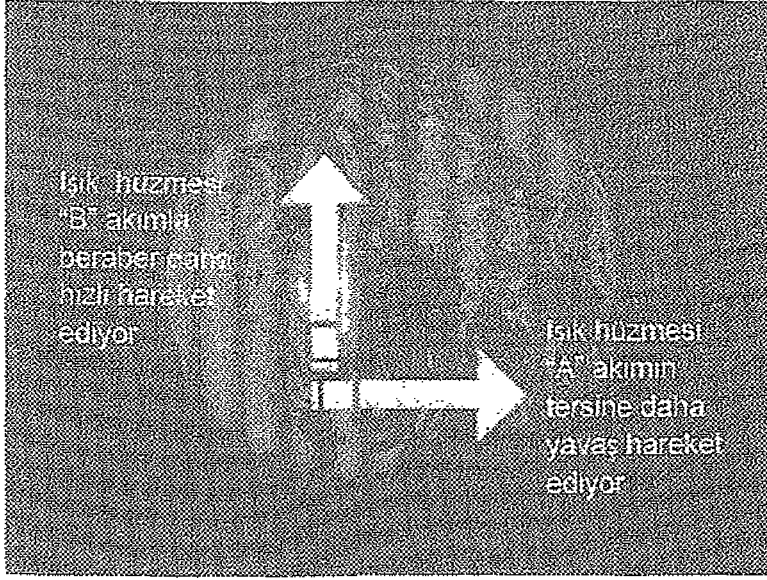
vasıta olan iletken olarak düşünmelerine benzer bir şekilde Einstein da fizik kurallarının varolabilmesi için eterin gerekli olduğunu söylemiştir: "Böyle bir uzayda (etersiz) ışık yayılamayacağı gibi uzay ve zamanın da standartlarının varlığı mümkün değildir."

Einstein bir taraftan eterin olasılığını kabul eder gözükse de, diğer taraftan bunun sıradan bir enerji olarak düşünülmemesi gerektiğini tedbirle ifade etmiştir. "Eter, zamanın içinde takip edilebilecek parçaları (parçacıklar) olan bilinen ortamın özelliklerine sahip olarak düşünülmemelidir." Bu şekilde, eterin geleneksel olmayan doğasına bağlı olarak onun varlığının kendi teorileriyle nasıl uyumlu olduğunu tanımlamış olur.

Eter alanından sadece söz edilmesi bile onun varolup olmadığına dair tartışmaları tetiklemektedir. Hemen aynı anda akıllara alanın varlığını ya da yokluğunu ispat etmek üzere yapılmış olan o ünlü deney gelmektedir. Bu tür araştırmalarda sık sık olduğu gibi, elde edilen sonuç daha fazla soruları – ve tartışmaları – ortaya çıkarmıştır.

TARİHİN EN BÜYÜK "BAŞARISIZ" DENEYİ

100 yıldan daha fazla zaman önce yapılmış olan bu deneye onu dizayn etmiş olan iki bilim adamının – Albert Michelson ve Edward Morley – adı verilmiştir. Michelson-Morley deneyinin tek amacı evrenin gizemli eterinin varolup olmadığını belirlemekti. Uzun süredir yapılması beklenilen deney – 1881'de yapılmış benzer bir deneyin sonuçlarını doğrulamak üzere planlanmıştı – 1887'de bilimsel çevreleri şu anda adı Case Western University olan universitenin laboratuvarında bir araya getirmişti. Bu deney 19. yüzyılın sonlarında en parlak zihinlerin bile akıllarına getiremeyecekleri sonuçlar ortaya çıkardı.

Çizim 1. Eğer eter varolsaydı diye inanıyordu Michelson ve Morley, bir ışık huzmesi eterin hareketlerinin aksine hareket ederken daha yavaş (A), akımlarla beraber hareket ettiğinde ise daha hızlı (B) gitmeliydi. 1887'de yapılan bu deney hiç bir eter akımı bulamadı; sonuç eter olmadığıydı. Bu yorumun sonuçları bilim adamlarını 100 yıldır düşündürmektedir. 1986'da Nature dergisi daha hassas cihazlarla yapılmış deneylerin sonuçlarını yayınladı. Sonuç: Eter özelliklerinde bir alan saptanmıştı ve 100 yıl önce tahmin edildiği şekilde davranıyordu.

Deneyin ardındaki düşünce kesinlikle yaratıcıydı. Eğer eter varsa diye mantık yürütmüştü Michelson ve Morley, o zaman bu her yerde olan sessiz ve sakin bir enerji olmalıydı. Ve eğer bu doğruysa, o zaman, dünyanın bu alandan geçişi ölçülebilir bir hareket meydana getirmeliydi. Tıpkı Kansas'ın engin ovalarındaki buğday başaklarının esintiden sallanmalarını saptayabildiğimiz gibi, eterin "esintisini" de saptayabilmeliyiz. Michelson ve Morley bu farazi olayı eter esintisi olarak adlandırdılar.

Herhangi bir uçağın pilotu uçak atmosfer akımlarıyla beraber

uçarken bir yerden diğerine gitmek çok daha kısa olur. Ancak uçak akımın tersine uçuyorsa, zorlu bir uçuş olur ve rüzgarın direnci uçuşu saatlerce uzatabilir. Michelson ve Morley aynı anda iki yöne ışık huzmesi gönderdikleri takdirde, her huzmenin hedefine ulaşmak için alacağı zaman arasındaki fark araştırmacılara eter esintisinin ve akışın varlığını saptama fırsatı vereceğini düşündüler. Bu deney iyi bir fikir olmasına rağmen sonuçlar herkesi şaşırttı.

Sonuç olarak Michelson ve Morley'nin cihazları eter esintisini saptayamadı. Eter esintisine benzeyen bir şeyin yokluğu, hem 1881'de hem de yapılan deneylerde aynı sonuca vardı... Eter yoktur. "En başarılı başarısız deney". olarak adlandırılan bu deneyin sonuçlarını Michelson prestijli American Journal of Science'a yorumladı: Sabit eter alanı hipotezinin sonucu anlaşıldığı üzere doğru değildir ve çıkarılması gereken sonuç hipotezin hatalı olduğudur."

Eterin varlığını ispatlamak açısından deney "başarısız" olarak tanımlansa da, aslında eter alanının bilim adamlarının beklediği şekilde davranmadığını göstermektedir. Herhangi bir hareketin saptanmaması eterin olmadığını göstermez. Bununla ilgili bir benzetme rüzgarı kontrol etmek için parmağınızı havaya kaldırmanızdır: Parmağınız havadayken rüzgarı hissetmemiş olmanız kabaca 1887'deki deneyin sonuçlarının ardındaki düşünceye benzetilebilir.

Bu deney eterin varolmadığının kanıtı olarak kabul edilmesi, modern bilim adamlarının evrendeki herşeyin birbirinden bağımsız olduğu varsayımından hareket ettiklerini gösterir. Dünyanın bir tarafındaki bir kişinin yaptıklarının başka bir bölgedekilerle tamamen bağlantısız olduğunu ve gezegenin öbür ucundaki bir

kişiye Bu deneyin yaşamlarımızın ve dünyanın üzerinde derin etkiler bırakan bir dünya görüşünün temeli olmuştur. Bu tür düşüncenin sonucu olarak ülkelerimizi yönetiyoruz, şehirlerimize elektrik sağlıyoruz, atom bombası deneyleri yapıyoruz ve bir yerde yaptığımızın başka yerde etkisi olmadığını düşünerek kaynaklarımızı tüketiyoruz. 1887'den beri tüm medeniyetimizin gelişimini herşeyin birbirinden ayrı olduğu inancı üzerine kurduk; son deneylerin doğru olmadığını gösterdiği bir önerme!

1986'da Nature "Özel İzafiyet" başlıklı önyargısız bir rapor yayınladı. Michelson-Morley deneyinin yanısıra dünyaya olan bağlantımızla inandığımız her şeyin temellerini de sarsan imalarla beraber Amerikan Hava Kuvvetleri tarafından sponsorluk sağlanan E.W. Silvertooth isimli bir bilim adamının deneyini tanımlıyordu. 1887'de yapılan deneyi tekrarlayarak – ancak cihazlar çok daha hassastı – Silvertooth eter alanında hareket saptadığını bildirdi. Daha da ötesi, daha önce tahmin edildiği gibi, bu hareket uzayda dünyanın hareketi ile bağlantılıydı! O zamandan beri bu deney ve diğerleri, Planck'ın 1944'de önerdiği gibi eterin gerçekten de varolduğunu ifade etmektedirler.

Modern deneyler alanın varolduğuna işaret etmeye devam ederken bir daha "eter" adı verilmeyeceğinden emin olabiliriz. Bilimsel çevrelerde kelimeye değinilmesi bile "yalancı bilim" den "atmasyon" a kadar çeşitli sıfatların kullanılmasına yol açmaktadır! Bölüm 2'de göreceğimiz gibi bütün dünyamızı kapsayan evrensel enerji alanı çok farklı terimlerle ifade edilmiştir – alanın varlığını ispat eden deneyler o kadar yenidirler ki tek bir isim henüz belirlenememiştir. Ona ne isin verirsek verelim, orada kesinlikle birşey vardır. Dünyamızdaki herşeyi ve ötesindekileri birleştiren alanı yeni anlamaya başlıyoruz.

Böyle bir şey nasıl olmuş olabilir? Evrenin nasıl çalıştığıyla ilgili bu kadar önemli bir anahtarı nasıl gözden kaçırmış olabiliriz? Bu sorunun cevabı son iki yüzyıldır dünyanın en büyük zihinleri arasında en yoğun tartışmalara yol açan arayışın tam ortasına düşmektedir – ve bu günümüze kadar devam etmektedir. Bunların hepsi kendimizi dünyada nasıl gördüğümüz ve bu bakış açısının yorumuyla ilgilidir.

Anahtar, evrendeki herşeyi birleştiren enerjinin aynı zamanda birleştirdiğinin parçası olmasındadır! Alanı günlük yaşamımızın dışında düşünmektense deneyler bize sıradan görünen dünyamızın alandan kaynaklandığını söylemektedir: sanki İlahi Matriks'in battaniyesi evren boyunca yayılmıştır ve ara sıra "kırışıklık' yaparak tanıdığımız kaya, ağaç, gezegen ya da insan meydana getirmiştir. Sonuç olarak bütün bunlar alandaki kıpırtılardır ve düşüncelerimizdeki bu süptil ancak güçlü değişim yaşamlarımızda İlahi Matriks'in gücüne ulaşmanın anahtarıdır. Ancak, bunu yapabilmek için bilim adamlarının neden dünyayı bu şekilde gördüklerini anlamamız gerekir.

FİZİĞİN KISA TARİHİ:
FARKLI DÜNYALAR İÇİN FARKLI KURALLAR

Bilim, sadece doğal dünyayı, bizim onunla ilişkimizi ve daha da ötesini tanımlamanın dilidir. Ve tek dil budur; modern bilim ortaya çıkmadan uzun zaman önce daha başkaları da olmuştur (simya ve ruhsallık, örneğin). Çok gelişmiş olmamakla beraber işe kesinlikle yaramışlardı. İnsanlar "Bilim ortaya çıkmadan önce ne yapardık? Dünyamız hakında hiç bir şey bilir miydik?" diye sorduklarında her zaman şaşırırım. Cevap kuvvetli bir "Evet!"tir. Evren hakkında çok şey biliyorduk.

Bildiklerimiz öylesine işe yaradı ki, yaşamın ortaya çıkışından neden hasta olduğumuza ve bununla ilgili ne yapabileceğimizden güneşin, ayın, ve yıldızların dönemlerinin hesaplanmasına kadar tam bir çerçeve oluşturdu. Bu türden bir biliş pek tabii ki bugün aşina olduğumuz teknik dilde tanımlanmamakla beraber herşeyin nasıl işlediği ve neden öyle oldukları konusunda kullanışlı bilgiler sağlamışlardır – hatta, o kadar iyi ki bir medeniyet bugün bildiğimiz şekliyle bilimden yararlanmadan 5,000 yıl boyunca var olmaya devam edebilmiş.

Bilim ve bilimsel çağın genellikle 1600'lü yıllarda başladığı kabul edilir. 1687'nin Temmuz ayında Isaac Newton ünlü klasik eseri Philosophia Naturalis Principa Mathematica'yı (Doğal Felsefenin Matematik Prensipleri) yayınladığında günlük yaşantımızın matematiğini tanımlamıştır.

200 yıldan daha fazla bir süre Newton'un doğa üzerine gözlemleri şimdilerde "klasik fizik" diye adlandırılan bilimsel alanın temellerini oluşturmuştur. Maxwell'in 1800'lü yıllardaki elektrik ve manyetizma üzerine teorilerinden, Einstein'ın 1900'lü yıllardaki izafiyet teorisine kadar klasik fizik gördüklerimizi, örneğin gezegenlerin hareketinden ağaçtan düşen elmalara kadar geniş ölçekte açıklamak konusunda son derece başarılı olmuştur. Uydularımızın yörüngelerinin hesaplanmasından bir adamı aya indirmeye kadar bize son derece yararlı olmuştur.

Ancak 20. yüzyılın ilk döneminde bilimsel ilerlemeler Newton'un doğanın bir yerinde – atomun küçük dünyasında - kurallarının işlemediğini ortaya koydu. Bundan önce, atom altı dünyaya bakabilmek ya da uzak galaksilerde bir yıldızın doğuşunda parçacıkların nasıl davrandığını izleyebilmek için yeterli teknolojimiz yoktu. Her iki alemde de - en küçük ve en büyük – bilim adamları

geleneksel fizikle açıklayamadıkları bazı şeyleri görmeye başladılar. Günlük yaşantımızın istisnalarını açıklayacak yeni bir fizik geliştirilmek zorundaydı: kuantum fiziğinin dünyasında olup bitenleri açıklayacak bir fizik.

Kuantum fiziğinin tanımı kendi adındadır. Kuantum "farklı miktarda elektromanyetik enerji" anlamındadır – ve özüne kadar indirgediğimizde dünyamızın yapıldığı malzemedir. Kuantum fizikçileri kısa bir süre sonra bizlere katı dünya gibi görünen dünyanın hiç de katı olmadığını buldular. Şimdi vereceğim benzetme neden olduğunu açıklayabilir.

Mahallemizdeki sinema ekrana hareketli bir görüntü yansıttığı zaman, seyrettiğimiz hikayenin illüzyon olduğunu biliyoruz. Kalbimize dokunan romantik ilişkiler ya da trajedinin aslında bir biri arkasından hızla gösterilen ve devam eden bir hikaye hissi bırakan hareketsiz resimlerin sonucudur. Gözlerimiz kare kare tek tek gösterilen imajları görse de beyinlerimiz onları bizim devamlı hareket şeklinde algılamamızı sağlar.

Kuantum fizikçileri dünyamızın benzer bir şekilde işlediğine inanırlar. Örneğin, bir Pazar akşamında spor programında gol olarak izledikleriniz, aslında, kuantum ifadesiyle bir dizi tek tek olayların hızla ya da yanyana süreklilikle olmasıdır. Bir çok görüntünün yanyana gelerek filmi inanılır yapması gibi,yaşam da "kuanta" adı verilen küçük, kısa süreli ışık patlamalarının sonucudur. Yaşamın kuantaları o kadar hızlı olur ki beyniniz daha farklı çalışmaya eğitimli değilse (bazı meditesyon formlarında olduğu gibi), sadece kesintisiz bir hareket yaratmak üzere dürtülerin averajını alır.

Kuantum fiziği, o zaman, fiziksel dünyanın ardındaki güçlerin çok küçük ölçekte olan şeylerin incelenmesidir. Kuantum ve günlük

yaşamlarımızın dünyası arasındaki fark bilim adamları arasında çağdaş fizikte iki ayrı düşünce okulu yaratmıştır: klasik ve kuantum. Her birinin destekleyici teorileri vardır.

En büyük zorluk bu iki farklı düşünce şeklini tek bir evren görüşünde birleştirmekte olmuştur – birleşik teori. Böyle yapabilmek, bizlerin boş uzay diye düşündüğümüz yeri dolduracak bir şeyin varlığını gerektirmektedir. Ancak onu ne doldurabilir?

BİRLEŞİK TEORİYE GİDEN UZUN YOLUN ÖZETİ

1687—**Newton Fiziği:** Isaac Newton hareket kanunlarını yayınlar ve böylece modern bilim başlar. Bu görüş evreni zaman ve mekanın mutlak olduğu dev bir mekanik sistem olarak görür.

1867—**Alan Teorisi Fiziği:** James Clerk Maxwell, Newton fiziği ile açıklanamayan güçlerin varlığını ileri sürer. Michael Faraday'ın araştırmalarının yanısıra Maxwell'in araştırmaları evrenin birbiriyle iletişim içinde olan enerji alanları olduğunun keşfine götürür.

1900—**Kuantum Fiziği:** Max Planck "kuanta" adını verdiği dünyanın enerji patlamalarından oluştuğu teorisini yayınlar. Kuantum seviyesinde yapılan deneyler maddenin mutlaktan çok olasılıklar ve eğilimler olarak varolduğunu, "gerçeğin" o kadar hakiki ve katı olmadığını gösterir.

1905—**İzafiyet Fiziği:** Albert Einstein'ın evrene bakışı Newton fiziğini alt üst eder. Zamanın mutlaktan çok izafi olduğunu önerir. İzafiyetin anahtar unsuru zaman ve mekanın birbirinden ayrılamayacağı ve birlikte dördüncü boyut olarak varolduklarıdır.

1970—**Sicim Teorisi Fiziği:** Fizikçiler, evreni minik titreşen enerji sicimleri olarak tanımlayan teorilerin hem kuantum hem de günlük yaşamları açıklayabileceğini bulurlar. Bu teori 1984'de

tüm diğer teorileri birleştirmesi muhtemel teori olarak resmen fizik çevreleri tarafından kabul edilir.

20??—Yeni ve Geliştirilmiş Birleşik Fizik Teorisi: Gelecekte bir gün fizikçiler kuantum evreninin yanısıra gündelik yaşamda gözlemlediklerimizin holografik doğasını açıklamanın bir yolunu bulacaklar. Açıklamalarını tek bir tutarlı hikayede birleştirecek teorinin denklemini bulacaklar.

ARADAKİ UZAYDA NE VAR?

Contact filminde ana karakter, Dr. Arroway (Jodie Foster tarafından oynanmıştı), babasına daha sonraları filmin ana hattı olan soruyu sormuştu: Evrende yalnız mıyız? Babasının cevabı yaşamında gerçek olan şeylere dönüm noktası olur. Kendini bir romantik bir ilişkiye açmak ya da götürüldüğü uzak evrende yaşadığı deneyimlere güvenmek gibi özellikle yaralanabileceği ortamlarda bulduğunda babasının sözleri inançlarının rehber prensibi olur: Babasının cevabı sadece eğer evrende yalnızsak, çok fazla yer kaybı var olmuştur.

Aynı şekilde, herhangi iki şey arasındaki uzayın boş olduğuna inanırsak, bu muazzam bir ziyandır. Bilim adamları kozmosun %90'ından fazlasının "kayıp" olduğunu ve bize boş uzay gibi geldiğine inanırlar. Bunun anlamı, bizim bildiğimiz şekliyle tüm evrende sadece %10'un içinde bir şey vardır. Bizim işgal ettiğimiz yaradılışın %10'unun gerçekten de olabilecek herşey olduğuna inanıyor musunuz? "Boş" olduğunu düşündüğümüz yerde ne var?"

Gerçekten de boşsa, o zaman cevap verilmesi gereken büyük bir soru var: Cep telefonlarınızdan bu sayfadaki kelimeleri gözlerinize getiren kırılmış ışığa kadar herşeyi ileten enerji dalgaları

nasıl bir yerden ötekine gidebiliyorlar? Nasıl ki su taşın suya atıldığı yerden halkaları uzaklaştırıyorsa, yaşamın titreşimlerini bir noktadan diğerine ileten birşey olmalıdır. Bunun gerçek olması için modern bilimin anahtar kavramlarından birini bozmalıyız: uzayın boş olduğu inancı.

Uzayın neden yapıldığı gizemini çözdüğümüzde kendimizi ve çevremizdeki dünyayı anlamaya doğru büyük bir adım atmış olacağız. İleride göreceğimiz gibi bu soru insanlık kadar eskidir. Ve cevap belki de her zaman yanıbaşımızdaydı.

Evrene, dünyamıza ve birbirimize bağlı olduğumuz hissi, Avustralya'nın taş duvarlarına kazınmış Aborijinler'in tarihinden (şimdilerde 20.000 yıllık olduklarına inanılıyor) kadim Mısır'daki tapınaklara ve Amerikan Güneybatı taş sanatına kadar devamlılık göstermiştir. Bu inanç bugün her zamankinden güçlü olarak ortaya çıksa da bizi bağlayanın tam olarak ne olduğu tartışma konusu olmaya devam etmektedir. Bağlı olabilmemiz için bağlamayı gerçekleştiren birşeyin olması gerekir. Şair ve filozoflardan bilim adamlarına, içinde yaşadıkları zamanın kabul edilmiş inançlarının ötesinde cevaplar arayan kişilere kadar insanlık bizim "uzay" diye adlandırdığımız boşluğun içinde birşey olduğu hissini taşımıştır.

Fizikçi Konrad Finagle (1858-1936) uzayın önemine işaret ederek "Maddenin arasındaki uzayı kaldırsanız, ne olabileceğini bir düşünün. Evrendeki herşey bir toz zerresinden daha büyük olmayan bir hacime sıkışırdı ... Herşeyin aynı yerde olmasını engelleyen uzaydır," demiştir. Öncü antropolog Louis Leakey "Kim olduğumuz anlayışına sahip olmadan gerçek bir ilerleme kaydedemeyiz," demiştir. Bu ifadenin doğru olduğuna inanıyorum. Kendimizi geçmişte gördüğümüz şekil bizi bugünkü yerimize getirmede

işe yaramıştır. Şimdi artık bizlere daha büyük olasılıklar sağlayacak yeni bir görüşün kapısını açma zamanı gelmiştir. Uzayı zeki bir gücün dolduruyor olması ve bizim de bu uzayın bir parçası olduğumuz anlayışını kabul etmekteki gönülsüzlüğümüz kim olduğumuz ve evrenin gerçekte nasıl çalıştığını anlamamızdaki en büyük engel olmuştur.

20. yüzyılda modern bilim boş uzayın içinde ne olduğunu keşfetmiştir: Diğer başka enerji formlarından farklı bir enerji alanı. Tıpkı İndra'nın ağı ve Newton'un eteri gibi bu enerji her zaman her yerdedir ve zamanın başlangıcından beri de varolmuştur. Albert Einstein 1928'de yaptığı bir konuşmada "Genel izafiyet teorisine göre etersiz uzay düşünülemez; çünkü böyle bir uzayda ışık yayılamayacağı gibi uzayın standartlarının da varolması imkansızdır," demiştir.

Max Planck alanın varlığının fiziksel dünyamızdan zekanın sorumlu olduğunu gösterdiğini söyler. "Bu gücün ardında (bizim madde olarak gördüğümüz) bilinçli ve zeki bir Zihin olduğunu varsaymalıyız." Ve şöyle tamamlar, "Bu Zihin tüm maddenin matriks'idir.

EİNSTEİN'IN ASLANININ KUYRUĞU

İster uzak yıldızlar ve galaksilerin arasındaki kozmik boşluktan isterse de atomu oluşturan enerji bantlarının arasındaki mikro uzaydan söz ediyor olalım, genellikle bir şeylerin arasındaki uzayı boş olarak algılarız. Bir şeyin "boş" olduğunu söylediğimizde orada hiç bir şeyin – kesinlikle hiç bir şeyin – olmadığını kastederiz.

Şüphesiz eğitimsiz bir göz bizim "uzay" dediğimizi boş olarak görür. Ne kadar boş olabilir? Üzerinde gerçekten düşündüğümüzde, maddenin arasındaki uzayın tamamen boş olduğu bir dünyada

yaşamak nasıl olurdu? Önce, kozmosda böyle bir yeri bulmanın muhtemelen imkansız olduğunu bir nedenden dolayı biliyoruz: Dedikleri gibi doğa boşluk sevmez. Kendimizi sihirli bir şekilde böyle bir yere götürebilseydik, acaba neye benzerdi?

Öncelikle çok karanlık bir yer olurdu. Zaten el fenerini bile açamazken, örneğin, ışık ta hiçbir yere gidemezdi çünkü ışık dalgalarının arasından geçebileceği bir şey olmazdı. Bu, kurumuş bir göle taş atmaya ve yüzeydeki su sıçramalarına bakmaya benzerdi. Taş, su olsun ya da olmasın dibe düşerdi, ancak normalde taşın etkisiyle ortaya çıkacak yayılmalar, arasından geçebilecekleri bir ortam olmadığı için oluşamazdı.

Tam olarak bu nedenden dolayı farazi dünyamız çok da sessiz olurdu. Sesin yayılabilmek için bir ortama ihtiyacı vardır. Hatta, bugün bildiğimiz herhangi bir enerji şekli – rüzgardan güneşe kadar – varolamazdı, çünkü elektrik, manyetik - hatta yerçekimi alanları – uzayın tamamen boş olduğu bir dünyada aynı anlamı taşıyamazdı.

Neyse ki, bizi çevreleyen uzay boş olmaktan uzak olduğu için böyle bir dünyanın nasıl olabileceği üzerine düşünmek zorunda değiliz. Bizim ona ne dediğimiz ya da bilim ve dinin onu nasıl tanımladığından bağımsız olarak bir alanın ya da yaradılıştaki her şeyi birleştiren ve bizleri daha büyük bir dünyanın üstün bir gücüne bağlayan "büyük bir ağın" olduğu açıktır.

20. yüzyılın başlarında Einstein, çevremizde evren olarak algıladığımız gizemli güce atıfta bulunarak onun varlığından emin olduğunu ifade etmişti. "Doğa bizlere sadece aslanın kuyruğunu gösteriyor" diyerek baktığımız kozmik bakış açısından göremesek de gerçeklik olarak gördüğümüzün daha da ötesinde bir şeylerin var olduğuna işaret etmiştir. Einstein dünya görüşünü son derece

güzel ve zarif olarak ifade ederek kozmozla ilgili benzetmesini şöyle açıklamıştır: " Her ne kadar devasa bedeninden dolayı kendini ortaya koyamıyorsa da aslanın ona sahip olmadığından şüphe etmiyorum (kuyruk)". Daha sonraki yazılarında Einstein, kim olursak olalım ya da evrendeki rolümüz ne olursa olsun hepimizin daha büyük bir güce tabi olduğumuzu ifade etmiştir: " İnsanlar, sebzeler ya da kozmik toz – hepimiz uzaklarda görünmeyen bir çalgıcının melodileriyle dansediyoruz."

Yaradılışın altında yatan zekanın bu açıklamasıyla beraber, Planck Einstein'ın alanın kuyruğunun enerjisini tanımlamıştır. Böyle yaparak da bugüne kadar yanmakta olan tarrtışmanın alevini tutuşturmuştur. Bunun merkezinde dünyamızın nelerden oluştuğu ile ilgili eski görüşler (bu durumda evrenin gerçekliği) pencereden uçup gitmiştir! Yaklaşık yarım yüzyıl önce, kuantum teorisinin babası bizlere herşeyin her ne kadar son derece gerçek olmakla beraber geleneklere uymayan bir enerjiyle bağlantılı olduğunu söylemiştir.

KAYNAKTA BAĞLANTI: KUANTUM DOLAŞIKLIK

Planck, 20. yüzyılın ilk yıllarında kuantum fiziğinin ilk denklemlerini önerdiğinden beri bir çok teori ve deney bu kavramı doğrular nitelikte olmuştur.

Evrenin en küçük seviyelerinde, atomlar ve atom altı parçacıklar gerçekten de bağlantılıymış gibi hareket etmektedirler. Ancak problem şudur ki, bilim adamlarının o kadar ufak boyutlarda gözlemledikleri davranışların günlük yaşamlarımızın daha büyük gerçekliği üzerinde nasıl bir anlam ifade ettiğini bilmiyor olduklarıdır.

2004 yılında Almanya, Çin ve Avusturya'dan gelen fizikçiler

bilimsel deneyden çok fantazi gibi görünen raporlar yayınladılar. Bilim adamları Nature'da ilk kez ucu açık teleportasyon deneyinin sonuçlarının yanısıra – yani, bir parçacığın kuantum bilgilerinin (onun enerjetik şablonu) aynı anda farklı yerlere gönderilebileceğini belgelediler. Başka bir ifadeyle, bu süreç bir dökümanı fakslarken onu tahrip etmeye benzetilebilir.

Başka deneyler, parçacıkların bir yerden diğerine "ışınlanması" ve aynı anda iki yerde birden bulunma gibi eşit derecede imkansız görünen sonuçlar ortaya koydu. Her ne kadar araştırmalar birbirinden farklı görünse de çok daha büyük bir konuya işaret eden ortak bir paydaları vardır. Deneylerin bu sonuçları vermeleri için bir ortamın varolması gerekir – başka bir ifadeyle, parçacıkların arasından geçebileceği bir şey olmalıdır. Geleneksel fizik böyle bir ortamın varolmadığını söylediğine göre, bu noktada modern zamanların en büyük gizemi yatmaktadır.

1997'de dünyadaki bilimsel dergiler, geleneksel fiziğin olmaması gerektiğini söylediği bir şeyin sonuçlarını yayınladılar. İsviçre'deki University of Geneva dünyamızın yapıldığı malzeme – foton adı verilen ışık parçacıkları – üzerine yapılan araştırmanın sonuçları, ki bu sonuçlar geleneksel bilginin temellerini sarsmaya devam etmektedir, 40'dan fazla ülkedeki 3,400 gazeteci, eğitimci, bilim adamı ve mühendise duyuruldu.

Bilim adamları tek bir fotonu iki ayrı parçacığa bölerek tıpatıp aynı özellikleri taşıyan "ikizler' yaratmışlardı. Sonra, deney için geliştirilen cihazı kullanarak her iki parçacığı birbirine ters yönlere doğru gönderdiler. İkizler, tıpkı telefon konuşmalarının iletilmesinde olduğu gibi, içinde iki fiber optik yolun bulunduğu özel olarak dizayn edilmiş bir odaya yerleştirilmişlerdi ve bu yollar ters yönlere doğru 7 mil uzanmaktaydı. Her ikiz hedefine ulaştığında

birbirinden 14 mil uzaklaşmış olacaktı. Yolun sonunda, ikizler her bakımdan birbiriyle tıpatıp aynı olan iki yoldan birini "seçmeye" zorlandılar.

Bu deneyin son derece ilginç olmasının nedeni, ikizler iki yoldan birini seçmeleri gereken noktaya geldiklerinde her ikisi de aynı seçimi yaptılar ve her seferinde aynı yolu tercih ettiler. Deneyin her tekrarlanışında her zaman aynı sonuçlar elde edildi.

Her ne kadar geleneksel bilgelik ikizlerin birbirinden ayrı olduklarını ve aralarında iletişim olmadığını söylese de, onlar hala bağlıymış gibi hareket ediyorlardı! Fizikçiler bu gizemli bağlantıya "kuantum dolaşıklık" adını vermişlerdir. Proje lideri Nicholas Gisin "Dolaşık fotonların tek ve aynı nesneyi oluşturması büyüleyicidir. İkiz fotonlar coğrafi olarak ayrı olsalar bile, bir tanesi değiştiğinde diğer foton da otomatik olarak aynı değişikliğe uğramaktadır" demiştir.

Tarihsel olarak, geleneksel fizikte deneylerin gösterdiklerini açıklayacak hiç bir şey yoktur. Ancak gene de Gisin'inki gibi deneylerde görüyoruz. University of California at Berkeley'den Dr. Raymond Chiao, Cenevre deneyinin sonuçlarını "kuantum mekaniğinin derin gizemlerinden biri" olarak yorumlamıştır. "Bu bağlantılar doğanın deneylerle ispat edilmiş gerçeğidir ancak, bunları felsefi olarak açıklamak çok zordur."

Bu araştırmaların bizler için önemi geleneksel bilgeliğin, fotonların birbirleriyle iletişim içinde olmalarının - seçimlerinin birbirlerinden bağımsız olduğuna ve bağlantılı olmadıklarına - mümkün olmadığına bizi ikna etmiş olmasıdır. İnancımız bu dünyadaki fiziksel nesneler birbirlerinden ayrı olduklarında, kelimenin tam anlamıyla da ayrı oldukları olmuştur. Ancak fotonlar bize çok başka bir şey göstermektedir.

1997 deneyinin gerçekleşmesinden çok önce Albert Einstein böyle sonuçların mümkün olabildiğine değinmiş ve "uzaklardaki tuhaf hareket" demiştir. Bugün bilim adamları bu geleneksel olmayan sonuçların sadece kuantum dünyasının özellikleri olduğuna inanıyor ve bunları "kuantum tuhaflık" olarak kabul ediyorlar.

Fotonlar arasındaki bağlantı o kadar tamdı ki anında gerçekleşiyor gibiydi. Fotonların çok küçük ölçekteki hareketlerinin anlaşılmasından sonra bu olaylarının doğanın başka yerlerinde hatta aralarında ışık yılları olan galaksilerde bile meydana geldiği ortaya çıktı. Gisin, "prensip olarak, ikiz parçacıklar arasındaki bağlantının gerçekleşmesi için mesafenin bir kaç metre ya da tüm evren olması hiç farketmez" demektedir. Neden? İki ışık parçacığını ya da iki galaksiyi, birinde olan değişiklik aynı anda diğerinde de gerçekleşecek kadar birbirine bağlayan nedir? Dünyanın nasıl çalıştığı bizlere neler gösteriyor ki geçmişte yapılan deneylerde neyi gözden kaçırmış olmalıyız?

Böyle bir soruya cevap vermek için öncelikle İlahi Matriks'in nereden geldiğini anlamalıyız. Ve, bunu yapabilmek için de bir adım geri atıp – oldukça gerilere - Batılı bilim adamlarının herşeyin... ya da en azından bildiğimiz şekliyle evrenin başlangıcı olduğuna inandıkları zamana gideceğiz.

MATRİKS'İN KÖKENİ

Günümüzün ana akım bilim adamları evrenin 13 ila 20 milyar yıl önce emsali o zamana kadar ve ondan sonra da görülmemiş muazzam bir patlamayla başladığına inanırlar. Tam olarak zamanlamanın ne olduğu ve tek ya da çok sayıda patlama olup olmadığı konusunda çelişkili teoriler olmasına rağmen evrenin uzun

zaman önce muazzam bir enerjinin açığa çıkmasıyla başladığı konusunda anlaşma vardır. 1951'de astronom Fred Hoyle bu sırrına varılmaz patlamaya bugün de kullanılan bir isim verdi; "büyük patlama".

Araştırmacılar patlamanın gerçekleşmesinden saniyenin kesirleri kadar kısa bir süre önce tüm evrenin bugün olduğundan çok çok daha küçük olduğunu hesaplamışlardır. Bilgisayarda yapılan modellemeler evrenin minik bir topa sığacak kadar sıkışık olduğunu göstermiştir. Bugün evren olarak algıladığımızdan tüm "boşluk" çıkarıldığında bu topun yaklaşık bir bezelye büyüklüğünde olduğuna inanılmaktadır!

Evren çok küçük olabilirdi ancak hiç de soğuk değildi. Modellemeler bu sıkışık alanın içindeki ısının hayal edilemeyecek 18 milyar milyon milyon milyon derece – güneşin şu andaki ısısından defarca daha sıcak olduğunu göstermektedir. Patlamayı takip eden saniyeden daha kısa bir süre sonra ısının yaklaşık 18 milyar dereceye düştüğü ve böylece yeni evrenimizin doğumunun başladığı bilgisayar simülasyonlarından anlaşılmaktadır.

Büyük patlamanın gücü varolan dünyanın boşluğunu parçalarken bekleyebileceğimiz gibi sadece ısı ve ışık taşımıyordu. Aynı zamanda, şu anda tüm varolan ve varolacak olanın enerji paternini de ortaya çıkardı. İşte bu patern kadim mitoloji, zamana tabi olmayan bilgi ve gizemli bilgeliğin konusu olmuştur. Budist Sutra'lardan İndra'nın "ağı"na, Hopi geleneklerinin Örümcek Büyükanne'nin ağına kadar bu paternin yankısı günümüzde de devam etmektedir.

Kozmos boyunca bizler ve çevremiz de dahil olmak üzere her şeyin kuantum özü olarak genişlemeye devam eden işte bu enerji ağıdır. Yaşamlarımızı İlahi Matriks'e bağlayan enerji budur.

Öz olmanın yanısıra dünyamızda duygu ve inançlarımızla yarattıklarımızı bize yansıtan çok boyutlu bir aynadır. (Bakınız Bölüm III.)

Evrendeki herşeyin birbiriyle bağlantılı olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliriz? Bu soruya cevap vermek için büyük patlamaya ve bir önceki kısımdaki University of Geneva deneyine geri gidelim. Her ne kadar birbirlerinden farklı görünseler de süptil bir benzerlik vardır: Her birinde araştırılan bağlantı bir zamanlar fiziksel olarak birbirine bağlı olan iki şeyin arasındaki bağlantıdır. Cenevre deneyinde tek bir fotonun iki eşit parçaya bölünmesi ikizleri yaratmıştı ve bu her iki parçanın tıpatıp aynı olduğundan emin olunarak yapılmıştı. Büyük patlamayla ortaya çıkan foton ve parçacıkların bir zamanlar fiziksel olarak birbirlerinin parçası olmaları bağlantılarının anahtarıdır. Bir kere bir şeyler bağlantıda olmuşlarsa, o zaman fiziksel olsun ya da olmasın her zaman bağlantıda olacaklardır.

Anahtar 4: Eğer bir şey bir kere bağlantıya girdiyse, fiziksel bağlantı olsun ya da olmasın her zaman bağlantılı olacaktır.

Bu konu, çok önemli ve gözden kaçırılmış nedenden dolayı anahtardır. Bugün evrenimiz her ne kadar devasa görünürse görünsün, ki uzak yıldızların ışığının gözlerimize ulaşmasının bile milyarlarca ışık yılı almaktadır, evrendeki tüm maddeler çok küçük bir alana sıkıştırılmıştı. Bu hayal edilemez sıkışıklıkta her şey fiziksel olarak birbirine bağlıydı. Büyük patlamanın enerjisi evrenimizi genişletirken maddenin parçacıklarının da arasına giderek daha fazla uzay girmeye başladı.

Deneyler, iki şeyin arasıra ne kadar uzay girerse girsin, bir kere bağlantıya girdilerse her zaman bağlantıda olacaklarını göstermektedir. Bugün birbirinden ayrı olan dolaşık durumdaki parçacıkların durumunun büyük patlamadan önce evrenimizin oluştuğu malzeme için geçerli olduğunu düşünmek için her türlü nedenimiz vardır. Teknik olarak, 13-20 milyar yıl önce bezelye büyüklüğündeki evrenimizde sıkışık olarak bulunan herşey hala bağlantılıdır! Planck'ın herşeyin "matriks'i" diye tanımladığı bağlantıyı sağlayan enerjidir.

Günümüzde modern bilim Planck'ın matriks anlayışını daha geliştirerek onu büyük patlamayla beraber zamanın başlangıcından beri her zaman her yerde olan enerji olarak formu olarak tanımlamaktadır. Bu alanın varlığı nasıl yaşadığımız, tüm yaptıklarımız, inandıklarımız ve hatta yaşamlarımızın her anında neler hissettiğimiz üzerinde doğrudan etkisi olan üç prensibi vurgular. Bu fikirlerin hem ruhsallığın hem de bilimin çok yerleşmiş fikirleriyle çeliştiğini kabul ediyorum. Ancak aynı zamanda, tam da bu prensipler dünyamıza bakış açımızı güçlendirici ve destekleyici bir yaşamın kapısını açmaktadır:

1. Birinci prensip, herşeyin zaten İlahi Matriks'in içinde varolması nedeniyle birbirleriyle bağlantılı olduklarıdır. O zaman, yaşamlarımızın bir tarafında yaptıklarımızın diğer taraflarla da ilgisi vardır.
2. İkinci prensip, İlahi Matriks'in holografik olduğunu söyler - alanın herhangi bir kısmı alandaki herşeyi içerir. Bilincin kendisinin bile holografik olduğuna inanıldığına göre, örneğin oturma odalarımızda yaptığımız dualar zaten sevdiklerimizin yanında ve niyet ettiğimiz yerdedir. Başka bir ifadeyle,

dualarımızı herhangi bir yere göndermemize gerek yoktur çünkü onlar zaten her yerde varolmaktadırlar.

3. Üçüncü prensip geçmiş, şimdi ve geleceğin tamamen bağlantılı olduklarıdır. Matriks, şu anda yaptığımız tercihlerin ve gelecekteki deneyimlerimizi içeren zaman kabı gibidir.

Bizim onu nasıl isimlendirdiğimizin dışında, bilim ve dinin tanımlamasına göre oralarda bir yerlerde – bir güç, bir alan, bir varoluşun - bizleri birbirimizle, dünyamızla, daha büyük bir güçle birleştirdiği açıktır.

Bu üç prensibin bize birbirimizle olan ilişkilerimiz, evren ve kendilerimiz hakkında anlatmakta olduklarını gerçekten kavrayabilirsek, o zaman yaşamımızdaki olaylar bambaşka bir anlam kazanacaktır. Göremediğimiz ve anlayamadığımız güçlerin kurbanları olmaktansa katılımcıları haline geliriz. Böyle bir yerde olarak, bireysel güçlenmemiz gerçekten başlar.

Kısım 2

Paradigmanın Parçalanması: Herşeyi Değiştiren Deneyler

"Herşey basit bir fikre dayandırılmalıdır.
Bir kere onu nihayet keşfettiğimizde,
o kadar cazip, o kadar güzel olacaktır ki
bizler birbirimize, evet,
nasıl daha farklı olabilirdi ki diyeceğiz."
—John Wheleer (1911-) Fizikçi

"Aldanmanın iki yolu vardır.
Birisi gerçek olmayana inanmaktır;
diğeri ise gerçek olanı reddetmektir"
—Soren Kiergaard (1813-1855) Filozof

Sabahın ilk ışıkları arka tarafımızda doğuya doğru Sangre de Cristo (İsa'nın Kanı) Dağları üzerine uzun gölgelerini bırakıyordu. Arkadaşım Joseph'le (gerçek adı değil) sohbet etmek, yürüyüş yapmak ve sabahın keyfini çıkartmak için buluşmaya karar vermiştik. Kuzey New Mexico'yu Güney Colorado'yla birleştiren engin toprakların ucunda dururken bizi yeryüzünün içindeki muazzam yarıktan, Rio Grande'nin kıyılarını oluşturan Rio Grande Gorge'undan ayıran millerce uzayan tarlaları seyrediyorduk. Yüksek çöllerin bilgesi o sabah yürüyüşümüze başlarken bu toprakları kapsayan bitki örtüsünden söz etmeye başladı.

"Bu tarlaların tamamı" diye söze başladı, " tek bir bitki gibi birlikte çalışır". Nefesinden çıkan ısı sabahın buz gibi havasına karışıyor ve her kelimeye başlarken küçük buhar bulutları meydana getiriyordu.

"Bu vadide çok sayıda çalı vardır" diye devam etti, "ve her bir bitki bizim göremediğimiz bir kök sistemiyle birbirine bağlıdır. Onları toprağın altında saklı oldukları için göremesek de onlar oradadırlar – tüm tarla bir bilgelik ailesidir. Ve her ailede olduğu gibi, " diye açıkladı " bir üyenin deneyimi diğerleriyle bir dereceye kadar paylaşılır."

Joseph'in söylediklerini düşündüm. Birbirimize ve çevremize bağlı olduğumuzu anlatan ne kadar da güzel bir benzetme. Birbirimizden, dünyadan ve onun içinde olup bitenlerden ayrı olduğumuzu düşünmeye yönlendirildik. Bu inanç doğrultusunda kendimizi izole, yalnız, bazen de kendimizde ve başkalarında acıya neden olan durumlar karşısında çaresiz hissederiz. Aynı zamanda da, kendimizi birbirimizle ne kadar bağlantılı olduğumuzu, bilincimizin ne kadar güçlü olduğunu, insanlığın aslında nasıl tek bir aile olduğunu anlatan seminer ve kitapların içinde buluruz.

Joseph'i dinlerken elimde olmadan Mevlana'nın bizlerin bu durumunu nasıl tanımladığını hatırladım. "Ne kadar tuhaf varlıklarız!" demiştir, "Karanlığın dibinde cehennemde otururken kendi ölümsüzlüğümüzden korkarız."

Kesinlikle, diye düşündüm. Bu tarladaki bitkiler sadece birbiriyle bağlantılı olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir aradayken tek başlarına sahip olduklarından çok daha fazla güce sahip oluyorlar. Örneğin, vadideki herhangi bir çalı sadece onu çevreleyen küçük bir toprak parçasını etkiler. Ancak, yüzbinlercesini bir araya getirdiğinizde artık ortada hatırı sayılır bir güç vardır! Hep birlikte, yaşamlarını devam ettirmelerini sağlayan toprağın pH dengesi gibi özellikleri değiştirirler. Ve böyle yaptıklarında, varoluşlarının yan ürünü olarak ortaya çıkan bol oksijen de bizim yaşamımızın özünü sağlar. Tek bir aile olarak bu bitkiler kendi dünyalarını değiştirebilirler.

New Mexico vadisindeki bitkiyle aramızda sandığımızdan fazla ortak nokta vardır. Onların nasıl bireysel ve toplu olarak dünyalarını değiştirme güçleri varsa, bizim de vardır.

Giderek artan bilimsel araştırmalar bizlerin seneler önce tamamlanmış bir evrene kozmik gecikmeyle gelip geçen varlıklar olmadığımızı göstermektedir. Deneysel kanıtlar bizler yolumuzda ilerlerken evreni yarattığımız ve zaten varolana da katkıda bulunduğumuz sonucuna varmaktadır! Başka bir ifadeyle, bizler kozmosu oluşturan enerjinin ta kendisi olmamızın yanısıra kendi yarattıklarını deneyimleyen varlıklarız. Bu nedenle bizler bilinciz ve bilinç evrenin yapıldığı malzemenin ta kendisidir.

Einstein'ı bu kadar düşündüren kuantum teorisinin özü budur. Einstein yaşamının sonuna kadar evrenin bizden ayrı olduğu inancını korumuştur. Dünya üzerindeki etkimizi ve maddenin biz

onu gözlemlediğimizde değiştiğini gösteren deneylere cevabı "Ben ona bakmadığım zaman da Ay'ın orada olduğuna inanmak isterim" olmuştur.

Yaradılıştaki rolümüzün tam olarak ne olduğu tamamen anlaşılmamış olmakla birlikte kuantum dünyasındaki araştırmalar bilincin yaradılışın temel parçacıkları üzerinde doğrudan etkisi olduğunu açıkça göstermektedir. Bizler bilincin kaynağıyız. Einstein'ın meslekdaşı ve Princeton Üniversitesinde ordinaryüs profesör olan John Wheeler yeni anlaşılan rolümüzü belki de en güzel özetleyen kişidir.

Wheeler'ın çalışmaları, kendisinin katılımcı evren adını verdiği sürece - bilincin kendisi tarafından yatarılan bir dünyada yaşadığımıza inanmasına yol açmıştır. Buna göre (katılimcı prensip) der Wheeler "bir yerlerinde ve bir zaman uzantısında gözlemciler içermeyen bir evreni hayal bile edemeyiz çünkü evrenin yapı malzemesi bu gözlemci-katılımcı harekettir." Wheeler kuantum teorisinin merkez noktasına işaret ederek "Hiç bir olay, gözlemlenmiş (ya da kaydedilmiş) olay olana kadar olay değildir."

UZAY MATRİKSİN KENDİSİDİR

Evrenin "yapı malzemeleri" gözlem ve katılımdan oluşuyorsa – bizim gözlem ve katılımımız – o zaman bizim yarattığımız şey nedir? Bir şeyi yapabilmek için elimizde evrenin hamuruna denk, şekil verilebilir bir şeyler olması gerekir. Evren, gezegen ve bedenlerimiz neden yapılmıştır? Bütün bunların birbiriyle ilgisi nedir? Gerçekten de birşeylerin üzerinde kontrolümüz var mı?

Bu tür sorulara cevap verebilmek için din, bilim, ruhsallık gibi geleneksel bilgi kaynaklarımızın sınırlarının ötesine geçmek ve hepsini daha büyük bir bilgelikte bir araya getirmek zorundayız.

İlahi Matriks bu noktada devreye girer. Evrende yan ürün olmanın küçük rolünü oynamadığı gibi yaradılışın bir parçası da değildir; Matriks yaradılışın kendisidir. Hem herşeyi kapsayan malzeme hem de yaratılan herşeyin içinde bulunduğu kaptır.

İlahi Matriks'i bu şekilde düşündüğümde, Santa Cruz'daki University of California'da kozmolog Joel Primack'ın yaradılışın başladığı anı tanımlamasını hatırlarım. Büyük Patlama, normal patlamalarda olduğu gibi belirli bir noktada gerçekleşen bir patlama değildir, "Büyük Patlama uzayda bir yerlerde olmuş değildir; bütün uzayı kapsamıştır." Büyük Patlama, uzayın kendisini yeni bir enerjiye çevirmek üzere ve o enerji olarak kendi kendisini patlatmasıdır! Evrenin kökeninin uzayın kendisini enerjetik olarak tezahür ettirmesi olduğu gibi Matriks de gerçekliğin kendisidir.

BAŞLANGIÇTAN ÖNCEKİ GÜÇ

Veda adı verilen kadim Hint yazıları dünyanın en eski kutsal yazıları arasındadır ve bazı uzmanlarca 7,000 yıllık olduklarına inanılır. Belki de en iyi tanınan metin olan Rig Veda'da her şeyin ondan şekillendiği ve yaradılışın alt yapısını oluşturan bir gücün tanımı vardır – "başlangıçtan" önce de varolan bir güç. Brahman adı verilen bu güç "doğmamış olan ... tüm varolanın ikametgahı" olarak tanımlanır. Metinin ilerleyen bölümlerinde her şeyin varoluş nedeni açıklık kazanır, "Bir olan çoğul olarak tezahür eder, şekli olmayan şekil bulur."

İlahi Matriks'i de aynı şekilde düşünebiliriz – tüm diğer güçlerden önceki güç. Evreni barındıran kap olmasının yanısıra fiziksel dünyada olan herşeyin de mavi kopyasıdır. Çünkü bu evrenin maddesidir ve yaradılışın başlangıcından beri varolmaktadır.

Bu durumda akla gelen mantıklı soru, bilim adamlarının bugüne kadar neden Matriks'le ilgili kanıt bulamadıklarıdır.

Bu soruyu her fırsatta bu alanda çalışan bilim adamlarına ve araştırmacılara soruyorum. Her seferinde o kadar benzer tepkiler alıyorum ki nelerin olacağını tahmin etmek zor olmuyor. Önce, yaratılmış olan herşeyi birbirine bağlayan enerji alanı kadar önemli bir keşfi bilimin bu güne kadar nasıl atladığını imalı bakışlarla soruyorum. Sonra konu cihazlara ve teknolojiye geliyor. Genellikle de cevap "Bu kadar süptil bir alanı saptayabilecek teknolojimiz yoktu" şeklinde oluyor.

Bir noktaya kadar bu cevap doğru olmakla beraber en az yüz yıldır İlahi Matriks'i (ya da eteri, yaradılış ağını ya da ona ne isim vermek istiyorsak onu) ortaya çıkaracak dedektörleri yapabilecek yeteneğimiz vardı. İlahi Matriks'in keşfinin önünde duran en büyük engelin bilimin onun orada olduğunu kabul etmeye isteksiz olması demek daha doğru olur.

Bu temel enerji deneyimlediğimiz ve yarattığımız her şeyin özünü oluşturur. Kim olduğumuz ve dünyamızın nasıl işlediği gibi çok eskilerden gelen soruların anahtarıdır.

HERŞEYİ DEĞİŞTİREN ÜÇ DENEY

Tarih, geçen yüzyıla keşif ve bilimsel devrim yüzyılı olarak bakacaktır. Bütün disiplinlerin temelini oluşturan buluşlar son 100 yıl içinde gerçekleşmiştir. Ölü Deniz Parşömenlerinin 1947'deki keşfinden Watson ve Crick'in çift sarmallı DNA modeline, mikro bilgisayarların yapılmasını sağlayan teknolojiyi minyatürleştirme yeteneğimize kadar 20. yüzyıl bilimsel ilerleme alanında eşsiz bir dönem olmuştur. Bazı buluşlar o kadar hızlı gerçekleşmiştir ki keşfin sarhoşluğu içinde kalmışızdır. Yeni olasılıkların kapısı

açılırken "Bu yeni bilginin yaşamlarımızdaki yeri nedir?" sorusunun cevabını bulamamışızdır.

20. yüzyılın keşif çağı olması gibi, 21. yüzyılı keşfettiklerimize anlam verme dönemi olarak algılayabiliriz. Günümüzün bir çok ana görüş bilim adamı, ögretmen ve araştırmacısı bu süreçle ilgilidir. Her ne kadar evrensel enerji alanı hakkında teoriler üretilmiş, üzerine yazılar yazılmış ve hayaller kurulmuş olsa da Matriks'in varlığını ispat eden deneylerin gerçekleştirilmesi ancak son senelerde olmuştur.

1993 ile 2000 yılları arasında yapılan bir dizi deney evrenin içinde yüzdüğü enerji alanının varlığını göstermiştir. Bu kitabın amacına uygun olarak gerçeklik anlayışımızı yeniden tanımlayan üç deney seçtim. Bunların sadece tipik deneyler olmakla birlikte benzer sonuçlar veren başka deneylerin de hemen hemen her gün bildirilmekte olduğunu vurgulamak isterim.

Çalışmaların büyüleyici olmalarının yanısıra her araştırmanın ardındaki düşünce ilgimi çekmektedir. Örneğin, bilim adamları insan DNA'sı ve fiziksel madde arasındaki ilişkiyi belirlemek üzere bir deney dizayn ettikleri zaman köklü bir paradigma değişikliğinin gelmekte olduğundan emin olabiliriz. Bunu söylememin nedeni, deneyler böyle bir ilişkinin varlığını ispat edene kadar yaygın inancın dünyamızdaki herşeyin birbirinden ayrı olduğuydu.

"Eski ekol" bilim adamlarının bir şeyin ölçülemediğinde varolmadığını açıkça ifade etmeleri gibi, bu deneylerin yayınlanmasına kadar, fiziksel olarak birbirinden ayrı olan iki "şeyin" birbirleri üzerinde hiç bir etkileri olmadığına – bağlantı olmadığına – inanılıyordu. Geçen yüzyılın son senelerinde bütün bunlar değişti.

Aynı zaman diliminde kuantum biyoloğu Vladimir Poponin kendisi ve Peter Gariev de dahil olmak üzere bazı meslekdaşlarının

Rus Bilim Akademisinde yaptıkları çalışmaları bildirmeye başladı. 1995 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanan bir makalede yaptıkları bir dizi deneyin sonucunda insan DNA'sının her ikisini de birleştirdiklerini düşündükleri bir enerji alanıyla doğrudan doğruya fiziksel dünyayı etkilediğini ifade etmişlerdir. Benim anlayışıma göre, buldukları alanın gerçekten de "yeni" olmadığıdır. Daha akla yakın bir senaryo, bu alanın her zaman varolduğu ancak onu ölçebilecek cihazların olmaması nedeniyle farkedilememiş olmasıdır.

Bu deneylerin tekrarlandığı ve yayınlandığı dönemde Dr. Popolin bir Amerikan kuruluşunu ziyaret etmekteydi. Çalışmasının, "DNA Fantom Etkisi'nin" önemi, belki de Popolin'in kendi kelimeleriyle özetlediği şekildedir. Raporunun giriş bölümünde Popolin şöyle demiştir: "Bu buluşun bir çok gözlemlenmiş alternatif şifa olayının ardındaki süptil enerjinin mekanizmalarına daha derin bir anlayış, anlam ve muazzam bir önem getireceğine inanıyoruz."

Popolin burada aslında bize ne anlatmak istiyor? Birinci deney fantom etkisini, dünyayla, birbirimizle ve evrenle olan ilişkimizi tanımlamaktadır... Bütün bunlar DNA"mız ve bizler hakkındadır.

DENEY I

Popolin ve Gariaev DNA'nın ışık parçacıklarının (fotonlar), dünyamızın yapıldığı kuantum dünya üzerindeki etkisini test etmek üzere dizayn etmişlerdir. Önce, özel olarak dizayn edilmiş bir tüpten tüm havayı boşalttılar ve böylece kendilerinin vakum diye düşündükleri bir alanı yarattılar. Geleneksel olarak "vakum" terimi kabın boş olduğunu ima eder, ancak içindeki hava boşaltılmış olsa bile bilim adamları içeride birşeylerin kalmış olduğunu biliyorlardı – fotonlar. Parçacıkları saptayabilecek şekilde incelikle

dizayn edilmiş cihazları kullanarak bilim adamları onların tüpün içinde yerini tam olarak belirleyebildi.

Işık parçacıklarının her yerde olup olmadıklarını, bardağın kenarlarına tutunmuş olup olmadıklarını ya da kabın dibinde birikmiş olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. İlk buldukları onları hiç de şaşırtmadı: Fotonlar tamamen düzensiz bir şekilde dağılmışlardı. Başka bir ifadeyle, parçacıklar kabın içinde her yerdeydiler bu da Poponin ve ekibinin beklentisinin ta kendisiydi.

Deneyin ikinci kısmında insan DNA örnekleri fotonlarla beraber kapalı bir tüpün içine yerleştirildiler. DNA'ların varlığında, ışık parçacıkları kimsenin beklemediği bir şey yaptılar: daha önceki ekipte gördüğümüzün tersine parçacıklar kendilerini yaşayan bir maddenin yanında farklı bir şekilde düzenlediler. DNA belirgin bir şekilde fotonları görünmeyen bir güçle düzenli paternlere doğru şekillendirerek etkilemekteydi. Bu konu, geleneksel fiziğin kuralları içinde bu etkiyi açıklayabilecek herhangi bir prensip olmaması bakımından önemlidir. Ancak kontrollü bir ortamda, DNA'nın - bizi oluşturan madde – dünyamızın yapıldığı kuantum şeyi doğrudan etkilediği gözlemlenmiş ve belgelenmiştir.

Bundan sonraki sürpriz DNA kaptan çıkarıldıktan sonra geldi. Bilim adamlarının tüpün içinde dağınık durumda bulunan ışık parçacıklarının orijinal hallerine dönmelerini beklemeleri son derece normaldi. Michelson-Morley deneyinden sonra (Kısım 1'de açıklanmıştı) geleneksel literatürde bunun dışında herhangi başka bir şeyin olabileceğini gösteren veri yoktu. Ancak bilim adamları çok farklı bir oluşumu gözlemlediler: Fotonlar, DNA tüpün içindeymiş gibi düzenli olmaya devam ettiler. Popolin kendi kelimeleriyle ışığın " şaşırtıcı ve karşılıklı sezgisellikle" davrandığını ifade etti.

Cihazları ve sonuçları kontrol ettikten sonra Popolin ve meslekdaşları gözlemlediklerine bir açıklama getirmek göreviyle yüz yüze kaldılar. DNA tüpten çıkarıldıktan sonra ışık parçacıklarını etkileyen neydi? Fiziksel madde çıkarıldıktan sonra DNA geride etkisini devam ettiren bir kalıntı mı bırakmıştı? Ya da yoksa çok daha esrarengiz bir şeyler mi olmaktaydı? DNA ve ışık parçacıkları her ne kadar birbirlerinden fiziksel olarak ayrı olsalar da bizim anlayamadığımız bir seviyede hala bağlantılı mıydılar?

Popolin yaptığı özette, kendisinin ve araştırmacıların "yeni bir alan yapısının etkilendiğini kabul etmeye zorlandıklarını" ifade etmiştir. Etkinin doğrudan canlı maddenin varlığıyla ilgili olması nedeniyle bu olaya "DNA fantom etkisi" adı verilmiştir. Popolin'in yeni alan yapısı, Max Planc'ın 50 sene önce "matriks" olarak olarak tanımladığının yanısıra kadim geleneklerde anlatılanlara şaşırtıcı bir şekilde benzemektedir.

Deney I'in Özeti: Bu deney bir kaç nedenden dolayı önemlidir. Belki de en aşikar olanı bu deneyin DNA ve dünyamızın yapıldığı enerjinin arasındaki doğrudan ilişkiyi net olarak göstermesidir. Bu güçlü gösterimden çıkarabileceğimiz birçok sonuçtan iki tanesi kesindir:

1. Daha önce farkedilmemiş olan bir enerji türü vardır.
2. Hücreler/DNA bu tür enerjiyi etkilemektedir.

Laboratuar şartlarının katı kontrolü altında (belki de ilk defa) kadim geleneklerin yüzyıllardan beri kutsal kabul ettikleri ile ilgili bağlantıyı gösteren kanıt ortaya çıkmıştı. DNA, ışık parçacıklarının davranışlarını – dünyamızın özü – değiştirmiştir. En değerli gelenekler ve spiritüel kayıtların bizi uyardığı gibi, bu deneyin bizlerin ve çevremiz üzerinde doğrudan etkisi vardır.

Ümit dolu düşünceler ve Yeni Çağ doktrinlerinin ötesinde bu etki gerçektir. DNA fantom etkisi, doğru koşullar altında ve uygun cihazlarla bu ilişkinin belgelenebileceğini göstermiştir. (Bu deneye kitabın ilerleyen bölümlerinde geri geleceğiz.) Yaşam ve madde arasındaki ilişkinin grafik ve devrim niteliğindeki ifadesi olarak durmakla beraber, bundan sonraki iki deneyde fantom etkisi daha da önem kazanmaktadır.

DENEY II

Araştırmalar, mantıklı şüphelerin de ötesinde insan duygularının bedenimizin çalışmasının üzerinde etkisi olduğunu göstermektedir. 1990'lı yıllarda Amerika Birleşik Devletleri Ordusu'yla çalışan bilim adamları duygularımızın, özellikle de DNA'lar artık bedenimizin bir parçası olmadıkları zaman, canlı hücreler üzerinde etkili olmaya devam edip etmediklerini araştırdılar. Başka bir ifadeyle, doku örnekleri alındığı zaman, duygular onları pozitif ya da negatif olarak etkilemeye devam ediyor muydu?

Geleneksel bilgelik pek de öyle düşünmüyordu. Niye böyle bir sonuç bekleyelim ki? Bir kez daha 1887 yılındaki "oralarda bir yerlerde" dünyadaki hiçbir şeyi diğeriyle bağlayacak hiçbir şeyin olmadığı sonucunu veren Michelson- Morley deneyine dönelim. Geleneksel düşünce sistemini takip edersek dokular, deri, organlar ya da kemikler bir kere o insandan çıkarıldıktan sonra, yaşamıyor olmaları gerekir. Ancak bu deney, gerçekte çok daha farklı bir şeylerin olmakta olduğunu göstermektedir.

1993'de Advances adlı dergide yayınlanan rapora göre Ordu duygu/DNA ilişkisinin ayrıldıktan sonra devam edip etmediğini ve ediyorsa hangi mesafede ettiğini tam olarak anlamak üzere deneyler yapıyordu. Araştırmacılar gönüllülerin ağızlarından doku ve

DNA örnekleri toplayarak işe başladılar. Bu örnekler tamamen izole idiler ve modern bilimin olmadığını söylediği bir olayı araştırmak üzere aynı binada farklı bir odaya götürülmekteydiler. Özel olarak dizayn edilmiş bir odada DNA'lar elektriksel olarak test edilerek bir kaç yüz metre ötede başka bir odada bulunan geldikleri insanın duygularına cevap verip vermedikleri anlaşılmaya çalışılıyordu.

Bu odada deneğe bir dizi video görüntüsü gösteriliyordu. Bedenin dışında gerçek duygusal durumlar yaratmak üzere dizayn edilmiş olan bu malzeme grafiksel savaş manzaralarından erotik görüntülere ve komedilere kadar uzanıyordu. Burada amaç donörün kısa bir süre içinde bir dizi gerçek duygu yaşamasını sağlamaktı. O bunları yaşarken bir başka odada DNA'sının tepkileri ölçülmekteydi.

Donör duygusal iniş çıkışlar yaşarken hücreleri ve DNA'sı aynı anda güçlü elektriksel tepkiler gösteriyordu. Donörle örneklerin arasında yüzlerce metre olmasına rağmen DNA hala bedenle bağlantılıymış gibi hareket etmekteydi. Burada sorulacak soru "Neden"dir.

Bu deneye ait bir dipnotu sizlerle paylaşmak istiyorum. Pentagon ve Dünya Ticaret Merkezine yapılan 11 Eylül saldırıları sırasında Avustralya'da bir kitabımın imza turundaydım. Los Angeles'a geri döndüğümde on gün önce bıraktığım ülkeden daha farklı bir yere geldiğimi hemen anladım. Kimse seyahat etmiyordu – hava alanları ve park yerleri boştu. Dünya tamamen değişmişti.

Döndükten kısa bir süre sonra bir konferansta konuşmacıydım ve çok az katılımcı olacakmış gibi görünmesine rağmen ev sahipleri programa devam etme kararı aldılar. Sunum başladığında yapımcıların korkuları gerçekleşmişti: sadece bir avuç dolusu katılımcı

vardı. Bilim adamları ve yazarlar konuşmalarına başladığında sanki birbirimize sunum yapıyor gibiydik.

Biraz önce anlattığım Ordu ile ilgili deney de dahil olmak üzere herşeyin birbiriyle bağlantılı yapısını anlatmayı tamamlamıştım. O akşam yemekte sunum yapan başka bir kişi bana geldi, programımdan dolayı bana teşekkür etti ve bahsettiğim çalışmanın bir parçası olduğunu söyledi. Tam olarak söylemek gerekirse bu adam, Dr.Steve Backster, Ordu adına bu projeyi dizayn eden kişiydi. İnsan duygularının bitkileri etkilemesi üzerine yaptığı proje ordu çalışmalarına yol açmıştı. Bu hikayeyi anlatmamın nedeni Dr.Backster'ın bir adım sonra önerdikleridir.

Ordu, donör ve DNA'sı birbiri ile yüzlerce metre ara ile aynı binada iken yapılan deneyleri durdurmuştu. Ancak bu ilk çalışmaları takiben Dr.Backster ekibiyle beraber daha da uzak mesafeler üzerinde deneyler yapmaya devam ettiklerini anlattı. Bir çalışmada donör ve denek arasındaki mesafe 350 mildi.

Daha da ötesi, donörün deneyimi ile hücrenin tepkisi arasındaki zaman Colarado'daki atomik bir saat tarafından ölçülmüştü. Her bir deneyde yaşanılan duygu ile hücrenin tepkisi arasındaki zaman sıfırdı – etki aynı anda gerçekleşiyordu. Hücrelerin aynı odada ya da millerce uzakta olmaları sonuçları değiştirmiyordu. Donör duygusal bir deneyim yaşadığında DNA hala bedenle bir şekilde bağlantılılarmış gibi tepki veriyordu.

Bu başlangıçta her ne kadar tuhaf geliyorsa da, şunu göz önünde bulundurun: Tüm maddeyi birleştiren bir kuantum alan varsa, o zaman her şey bağlantılı olmalı ve öylece kalmalıdır. Cleve Backster'ın meslekdaşı Dr.Jeffrey Thompson'ın çok güzel ifade ettiği gibi "bedenin nerede başlayıp nerede bittiği herhangi bir yer yoktur."

Deney II'nin Özeti: Bazılarına göre akıl karıştırıcı olsa da bu deneyin sonuçları muazzamdır. Eğer insanları bedenlerinin parçalarından ayıramıyorsak, bir organ başarıyla bir başkasına nakledildiğinde, o zaman, iki birey bir şekilde birbirine bağlı olmaya devam mı etmektedirler?

Ortalama bir günde bir çoğumuzun düzinelerce, bazen de yüzlerce insanla teması oluyor – ve genellikle de bu temas fiziksel oluyor. Başka bir insana dokunduğumuz her seferinde, sadece elini sıkıyor olsak da, o kişinin DNA'sının izi deri hücreleri şeklinde bizimle kalır. Aynı şekilde, bizimki de o insanda kalır. Bunun anlamı paylaştığımız hücrelerdeki DNA canlı kalmaya devam ettiği sürece dokunduğumuz kişilerle olan bağlantımız devam mı etmektedir? Eğer durum buysa, onlarla bağlantımız nereye kadar gitmektedir? Bu soruların cevabı – evet bir bağlantının varolduğudur. Bu bağlantının kalitesi onun varlığının ne kadar farkında olduğumuzla ilgilidir.

Tüm bu olasılıklar, deneyin bize anlattıklarının ne kadar büyük olduğunu göstermektedir. Aynı zamanda, daha da önemli bir konunun temellerini atmaktadırlar. Eğer donör bedeninde bazı duygular deneyimlediğinde DNA buna cevap veriyorsa, o zaman, ikisinin arasındaki birşey duyguların birbirleri arasında gidip gelmesini sağlıyor olabilir.

Belki öyle ... belki de değil. Bu deney bizlere başka birşeyler daha gösteriyor olabilir – kolaylıkla gözden kaçırabileceğimiz kadar basit bir şey. Belki de o donörün duyguları hiçbir yere gitmek zorunda değildir. Enerjinin donörden çıkıp bir etki yaratmak için uzak mesafelerdeki bir yere gitmesi gerekmiyor olabilir. Kişinin duyguları yaratıldıkları andan itibaren zaten DNA'da ve böylece de her yerde bulunuyor olabilir. Bu konuyu burada açmamın

sebebi muazzam bir olasılığın temellerini atmak içindir; bu konuyu etraflı olarak tekrar Bölüm 3'de ele alacağız.

Bu deneyi anlatmak istememin nedeni, DNA ve donörün arasında herhangi bir ilişki olabilmesi için onları birbirine bağlayan birşey olması gerekir. Bu deneyin dört noktası vardır:

1. Yaşayan dokuların arasında daha farkedilmemiş bir enerji türü vardır.
2. Hücreler ve DNA bu enerji alanı vasıtasıyla iletişim kurmaktadırlar.
3. İnsan duygularının canlı DNA üzerinde doğrudan etkisi vardır.
4. Etki söz konusu olduğunda mesafenin hiç bir anlamı yoktur.

DENEY III

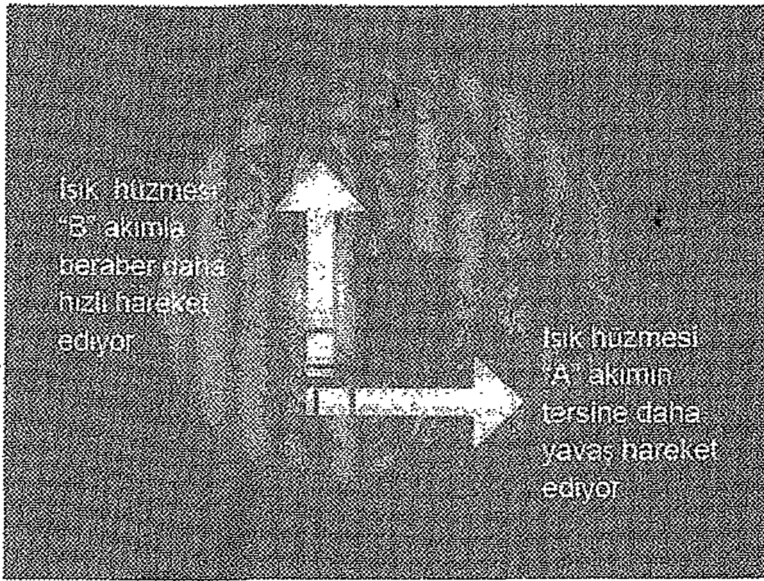
İnsan duygularının bedenimizin sağlığı ve bağışıklık sistemi üzerindeki etkisi tüm dünyadaki spiritüel gelenekler tarafından kabul edilirken ortalama insana yardımcı olacak şekilde belgelendirilmemiştir.

1991'de, insan duygularının beden üzerindeki gücünü ve duyguların dünyamızdaki rolünü araştırmak üzere Institute of HeartMath adı verilen bir organizasyon kuruldu. HeartMath araştırmalarını özellikle duygu ve hislerin kaynaklandığı düşünülen yere – kalbimize – odaklandırdı. Araştırmacılarının öncü çalışması yaygın olarak prestijli dergilerde ve bilimsel makalelerde yer aldı.

HeartMath tarafından bildirilen en önemli buluşlardan biri kalbi kuşatan ve bedenin dışına taşan çörek biçimli enerji alanının belgelendirilmesi oldu. Bu elektromanyetik alan torus adı verilen ve beş ila sekiz feet çapında bir konfigürasyondaydı. (Bknz. Şekil 2)

Her ne kadar kalp alanı bedenin aurası ya da kadim Sanskrit metinlerde sözü edilen prana değilse de bu bölgede başlayan bir enerjinin ifadesi olabilirdi.

HeartMath araştırmacıları bu alanın var olduğunun bilincinde olarak, bu artık bilinen alanın içinde keşfedilmemiş başka bir enerji alanı olup olmadığını kendilerine sormaya başladılar. Teorilerini denemek için araştırmacılar insan duygularının DNA – yaşam özünün kendisi – üzerindeki etkisini test etmeye karar verdiler.

Şekil 2. Çizim, insan kalbini çevreleyen enerji alanının şekil ve izafi boyutunu göstermektedir. (Institute of HeartMath'in izinleriyle.)

1992-1995 yılları arasında, insan DNA'sını cam beherde izole edip sonra da onu tutarlı duygu adı verilen güçlü bir his türüyle yüzleştiren deneyler başladı. Baş araştırmacılar Glen Rein ve Rollin McCraty'e göre, bu fizyolojik durum "zihnin sessizleştirilmesi, kişinin dikkatinin kalp alanına yönlendirilmesi ve pozitif düşüncelere odaklanması gibi özel olarak dizayn edilmiş teknikler içeren zihinsel ve duygusal kendi kendini kontrol teknikleri kullanılarak"

sağlanabilir. Tutarlı duyguyu uygulamak konusunda eğitilmiş en fazla beş kişiyi içeren bir dizi test yaptılar. Araştırmacılar, DNA'yı hem kimyasal hem de görsel olarak analiz edebilen özel teknikler kullanarak ortaya çıkan herhangi bir değişikliği saptayabiliyorlardı.

Elde edilen neticeler inkar edilemeyeceği gibi ima ettikleri de son derece açıktı. İnsan duyguları DNA'nın şeklini değiştirmişti! Fiziksel olarak dokunmadan ya da bu özel hisleri bedenlerinde yaratmanın dışında hiç bir şey yapmadan katılımcılar, beherin içindeki DNA moleküllerini etkileyebilmişlerdi.

Sadece bir kişi olan ilk deneyde, etki "yönlendirilmiş dikkat, koşulsuz sevgi ve DNA molekülünün belirli bir imgelemesi" ile elde edilmişti. Araştırmacılardan birinin ifadesiyle, "Bu deneyler, DNA molekülü üzerinde farklı niyetlerin farklı etkiler yarattığını ve onun ya sarılmasına ya da açılmasına yol açtığını ortaya çıkarmıştır." Açıkça görülüyor ki, elde edilen sonuçlar geleneksel bilimsel teorinin şu ana kadar kabul ettiklerinin çok daha ötesindedir.

Bedenimizdeki DNA'nın durumunun baştan belirlenmiş olduğuna şartlanmışızdır. Çağdaş düşünce - doğarken "alacağımızı aldığımız"- ilaçlar, kimyasallar ve elektrik alanları dışında DNA'mızın yaşamlarımızda yaptığımız hiçbir şeye tepki olarak değişmediğini ifade etmektedir. Bu deney hiçbir şeyin gerçeklerden bu kadar uzak olamayacağını göstermiştir.

DÜNYAMIZI DEĞİŞTİREN İÇSEL TEKNOLOJİ

Bu deneyler dünyayla olan ilişkimizde bize neler anlatmaktadır. Üçünün arasındaki ortak nokta insan DNA'sıdır. Geleneksel bilgelikte bedenlerimizdeki yaşam maddesinin dış dünyayı etkileyebileceğini söyleyen hiçbir şey yoktur. Aynı şekilde, insan duygularının

bırakın millerce uzaklıkta olmasını sahibinin bedeni içindeyken bile DNA'yı etkileyebileceğini söyleyen hiçbir şey yoktur. Ancak elde edilen neticelerin bizlere gösterdiği tam olarak budur.

Her deneyi, diğerleriyle beraber değerlendirmeden tek başına ele alırsak enteresan buluruz. Her biri geleneksel düşüncenin sınırları dışında olan bir anormallik bulunduğunu göstermekte olduğu gibi, bazı buluntular biraz şaşırtıcı da olabilir. Daha geniş bir bakış açısından değerlendirmediğimiz takdirde bu deneyleri "ilerde bir gün ... çok ilerde bir gün tekrar bakılacak şeyler" kategorisine koyabiliriz. Ancak üç deneyi bir arada değerlendirdiğimizde paradigma parçalanır: Bize bir hikaye anlatmaya başlarlar. Her bir deneye büyük bir bilmecenin parçaları olarak baktığımızda bu hikaye adeta üzerimize sıçrar. Şimdi biraz daha derinlere gidelim...

İlk deneyde Popolin insan DNA'sının ışık titreşimleri üzerinde doğrudan bir etkisi olduğunu gösterdi. İkinci deneyde – ordu deneyinde – DNA'mızla ister aynı odada, isterse de yüzlerce mil uzaklıkta olalım, hala onun moleküllerine bağlı olduğumuzu ve etkinin aynı olduğunu öğrendik. Üçüncü deneyde, HeartMath araştırmacıları bize insan duygularının DNA üzerinde doğrudan etkisi olduğunu ve bunun da dünyamızın yapıldığı maddeyi doğrudan etkilediğini gösterdiler. Bu bir teknolojinin başlangıcıdır – içsel teknoloji. Bu teknoloji bizlere bedenlerimiz ve dünyamız üzerinde etkili olabileceğimizi söylemekle kalmaz ... bizlere bu etkinin varolduğunu ve nasıl çalıştığını gösterir.

Tüm bu deneyler iki benzer sonuca gider ki bunlar bu kitabın temelini oluşturmaktadır:

1. "Oralarda bir yerlerde" evrendeki herşeyi birbirine bağlayan bir enerji matriks'i vardır. Bu bağlayıcı alan deneylerin beklenmeyen sonuçlarını ortaya çıkarmaktadır.

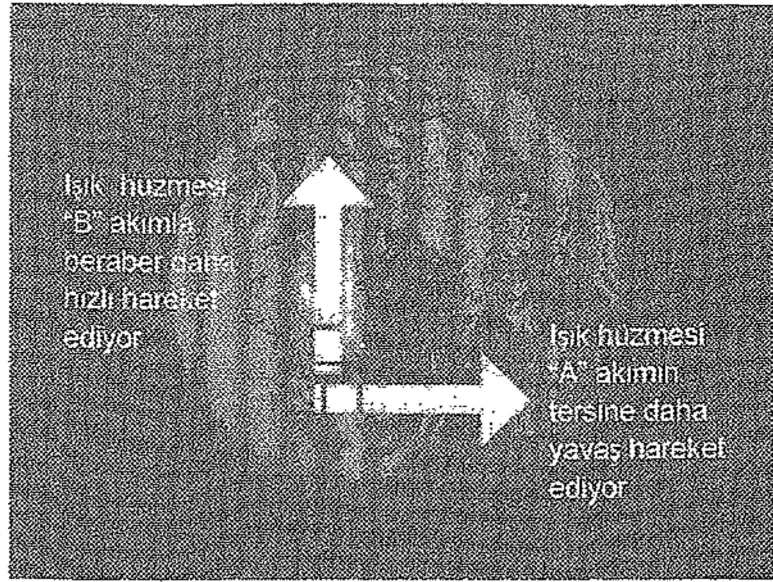
2. Bedenlerimizdeki DNA bizleri evrene bağlayan enerjiye zemin hazırlar, duygular bu alana girmenin anahtarıdır.

Buna ek olarak, deneyler alanla olan bağlantımızın varlığımızın özü olduğunu gösterir. Nasıl çalıştığını ve ona ne şekilde bağlı olduğumuzu anlarsak, o zaman ne uygulamamız gerektiğini de anlamış oluruz.

Sizleri bu neticelerin yaşamlarınızdaki yeri üzerine düşünmeye davet ediyorum. Bu güce ulaşmayı ve herşeyin geldiği yerdeki kuantum mavi kopyaları değiştirmeyi başardığımızda, hangi hastalık şifalanmaz, hangi durum düzeltilemez, hangi problem çözülemez? Bu mavi kopya, Max Planck'ın "bilinçli ve zeki Zihin" olarak tanımladığı önceden tanınmayan enerji alanıdır.

İLAHİ MATRİKS

Yapılan deneyler Matriks'in geçmişte tanıdığımız hiçbir enerji türüne benzemediğini göstermektedir – bu nedenle onu keşfetmeleri o kadar çok zaman almıştır. "Süptil enerji" adı verilen bu enerji bilinen geleneksel elektrik alanları gibi çalışmaz. Daha çok sıkıca örülmüş bir ağ gibidir ve benim İlahi Matriks adını verdiğim yaradılışın kumaşını meydana getirir.

Şekil 3. Deneyler, evreni birbirine bağlayan enerjinin sıkıca örülmüş bir ağ olduğunu ve bunun gerçekliğimizin kumaşını oluşturduğunu ortaya koymaktadır.

İlahi Matriks'i tanımlayabileceğimiz birçok yol olmakla beraber, en basiti onun üç temel şey olduğunu düşünmektir: 1. Evrenin içinde varolduğu kaptır; 2. iç ve dış dünyalarımız arasındaki köprüdür; 3. düşünce, duygu, his ve inançlarımızı yansıtan aynadır.

İlahi Matriks'i diğer başka enerjilerden ayıran üç tane daha özellik vardır. İlki, her zaman her yerde olarak tanımlanabilir ... zaten var olmaktadır. Başka bir yere gönderilmeden önce bir yerde yaratılması gereken radyo ve televizyon yayınlarının aksine bu alan, zaten heryerde bulunmaktadır.

İkinci olarak, bu alan büyük patlamayla ya da "başlangıca" ne isim vermek istiyorsak, yaradılışla beraber ortaya çıkmıştır. Pek tabiidir ki, onun önceden varolduğunu bize söyleyecek kimse yoktu, ancak fizikçiler, evrenimizi ortaya çıkaran muazzam enerji patlamasının uzayın kendisinin yaratılması olduğunu düşünmekteler.

Kadim Rig Veda'daki Hymn of Creation'ın (Yaradılış İlahisi) söz ettiği gibi, başlangıçtan önce "hiçbir şeyin, havanın hatta cennetin bile varolmadığında." "Hiçbir şey" patlayarak uzayın "birşeyi" olurken hiçliğin arasındaki şey meydana gelmişti. İlahi Matriks'i zamanın başladığı o anın yansıması olarak düşünebileceğimiz gibi, bizi herşeyin yaradılışına bağlayan zaman ve uzaydan yapılmış bir bağlantı olarak da algılayabiliriz. Bu her zaman varolan bağlantının doğası, Matriks'in içindeki herşeyin her yerde olabilmesini sağlamaktadır.

Bu alanın üçüncü özelliği, ve belki de yaşamlarımızda onu çok anlamlı yapan, zeki olmasıdır. Başka bir ifadeyle, alan insan duygularının gücüne cevap verir. Başka bir zamanın dilinde söylemek gerekirse, kadim gelenekler bu büyük sırrı bizlerle paylaşabilmek için ellerinden gelen herşeyi yapmışlardır. Tapınak duvarlarına kazımışlar, parşömenlere yazmışlar ve bizlerden önce yaşamış olanlar tarafından bırakılan, herşeyi birbirine bağlayan bu enerjiyle nasıl iletişim kuracağımızı gösteren talimatları insanların yaşamlarına işlemişlerdir. Atalarımız bizlere bedenlerimizi nasıl şifalandıracağımızı, en derin arzu ve rüyalarımıza nasıl hayat vereceğimizi göstermeye çalışmışlardır. İlk talimatların kaydedilmesinden yaklaşık 5.000 yıl sonradır ki bilimin dili dünyamızla aramızdaki ilişkiyi yeniden keşfetti.

Bu deneylerde keşfedilen enerji bilim adamlarına o kadar yenidir ki aralarında bir isim üzerine karar vermeye çalışmaktadırlar. Her şeyi birleştiren alanı tanımlamak için çok değişik isimler kullanılmaktadır. Örneğin, eski Apollo astronotu Edgar Mitchell ona "Doğa'nın Zihni" demektedir. Fizikçi ve iplik teorisinin ikinci yazarı Michio Kaku onu "Kuantum Hologram" olarak tanımlamaktadır. Her ne kadar bunlar evrenden sorumlu olduğu düşünülen

kozmik gücün modern etiketleriyse de, kuantum fiziğinden binlerce yıl önce yaratılmış metinlerde benzer temalara ve hatta benzer kelimelere rastlıyoruz.

Örneğin 4.yüzyılda Gnostik Gospels de bu gücü tanımlamak için zihin kelimesini kullanmıştır, "Sessizliğin gücünden bir büyük güç çıktı, herşeyi yöneten Evrenin Zihni..." Kelimeler farklı olsalar da aynı şeyi tanımlamaktalar – gerçekliğimizin kumaşı olan yaşamın özü.

Planck'ın 20.yüzyılın ortalarında Floransa'da atıfta bulunduğu zihin de buydu. 1944'de yaptığı bir konuşmada, söylediği bir cümle muhtemelen bilim adamları tarafından bile anlaşılmamıştır. Planck'ın 21. yüzyılda bile yer sarsıntısı yaratan kehanet niteliğindeki sözleri şöyleydi:

> Tüm yaşamını en açık kafalı bilime, maddenin incelenmesine, adamış bir insan olarak atomlar üzerine yaptığım araştırmaların sonucu hakkında şunları söyleyebilirim: Böyle bir madde yoktur! Tüm madde, bir güçten kaynaklanmakta ve o gücün sayesinde varolmaktadır; bu güç atomların parçacıklarını titreştirir ve bu en küçük güneş sistemini bir arada tutar ... Bu gücün arkasında bilinçli ve zeki bir Zihnin varlığını kabul etmek zorundayız. Bu Zihin tüm maddenin matriksidir.

Bütün şüphelerin ötesinde, bu bölümdeki deney ve görüşler Planck'ın matriksinin varolduğunu göstermektedir. Onu nasıl adlandırmak istediğimizden, hangi fizik kurallarına uyup uymadığından bağımsız olarak, yaradılıştaki herşeyi birleştiren alan gerçektir. Şu anda burada bulunmaktadır – siz ve ben olarak var olmaktadır. Hem içimizdeki evren hem de bizi çevreleyen evrendir, zihinlerimizdeki tüm olasılıklar ve hakiki dünyada gerçekleşenler

arasındaki köprüdür. Enerji matriksi bu üç deneyin neden çalıştığını açıkladığı gibi içimizdeki pozitif düşünceler ve duaların çevremizdeki dünya üzerinde nasıl bu kadar etkili olduklarını da gösterirler.

Ancak tüm maddelerin Matriks'i ile olan bağlantımız burada bitmez ... göremediğimiz şeylere doğru devam eder İlahi Matriks her yerdedir ve herşeydir. Üzerimizde yükseklerde uçan kuştan sanki boş uzaymışız gibi bedenlerimiz ve evlerimizin içinden geçen kozmik partiküllere kadar tüm maddeler aynı gerçeklik kabının içinde yer alır: İlahi Matriks. O, sizinle bu sayfanın üzerindeki kelimelerin arasındaki boşluğu dolduran şeydir. O, uzayın kendisinin yapıldığı şeydir. Matriks ve onun nerede olduğu üzerine düşünecek olursanız, her nerede uzay varsa orada süptil enerjinin varolduğundan emin olabilirsiniz,

BÜTÜN BUNLARIN ANLAMI NEDİR?

Herkesin bilip de üzerinde konuşmadığı büyük sır gibi, İlahi Matriks bizi akla gelebilecek en yakın şekilde birbirimize bağlar. Aslında bu bağlantı ne demektir? Kendi dünyamıza ve başkalarının yaşamlarına öylesine gömülü olmanın, hayallerin yaşadığı ve gerçeklerin doğduğu saf kuantum alanı paylaşmanın anlamı nedir? Eğer gerçekten de yaşamlarımızın basit birer seyircisi değil, çok daha fazlasıysak, ne kadar fazlasıyız?

Daha önceki deneyler hepimizin içimizde, laboratuarda yapılmış bir makinanın yaratabileceğinden çok daha büyük bir gücün varolduğunu göstermektedir. Bu güç fizik kurallarına tabi değildir – en azından bugün anlayabildiklerimize – ve varolduğunu anlamak için laboratuar deneylerine de ihtiyacımız yoktur.

Acaba kaç kere birisini aramak için telefona gidip de ahizeyi

kaldırdığınızda o kişiyi hatta bulmuşsunuzdur... ya da numarayı çevirdiğinizde aradığınız arkadaşınız da sizi aramakta olduğu için hat meşguldür?

Kaç kereler arkadaşlarınızla sokakta yürürken, alışveriş yaparken ya da hava alanındayken, daha önce orada bulunduğunuz ya da o insanlarla beraber olduğunuz ve tam o anda yaptıklarınızı yaptığınız hissine kapılmışsınızdır?

Bu basit örneklerden söz etmek keyifli olmakla beraber bunlar tesadüfi olaylar değildir.Bu olayların neden olduğunu bilimsel olarak ispat edemesek de, bunların olduğunu biliriz. Bu bağlantılı olma ve deja vu anlarında kendimizi spontan olarak fizik kanunlarını aşmış buluruz.

Bu dünyada sadece seyirci olmadığımızı gösteren aynı güçtür. Kendimizi bu şekilde deneyimlememizin anahtarı, bu deneyimleri bilinçli olarak tekrar yaratmaktır – onların bize "olmasını" beklemek yerine aşkın hisleri yaşamaktır. Aramızdaki bir kaç yetenekli kişi dışında, neden aynı anda iki yerde birden olamadığımız, zaman içinde seyahat edemediğimiz, ve fizik kurallarının izin verdiğinden daha hızlı iletişim kuramadığımızın geçerli bir nedeni vardır: Bütün bunlar kendimizin ve evrendeki rolümüzün ne olduğuna inandığımıza bağlıdır. Bir sonraki bölümün konusu da budur.

Bizler yaratıcılarız – ve hatta bundan da çok bizler bağlantılı yaratıcılarız. İlahi Matriks aracılığıyla yaşama anlam veren sürekli değişimin bir parçası oluruz. Artık sorulacak soru pasif gözlemciler olup olmadığımız değil, bilinçli olarak ne kadar yaratabileceğimizdir.

Bölüm 2

HAYAL VE GERÇEK ARASINDAKİ KÖPRÜ: İLAHİ MATRİKS NASIL ÇALIŞIR

Kısım 3

Pasif Gözlemciler mi Yoksa Güçlü Yaratıcılar mıyız?

"Evren neden bu kadar büyük?
Çünkü biz buradayız."
—John Wheeler (1911-), fizikçi

"Hayal gerçeği yaratır...
İnsan hayalden ibarettir."
—Neville (1905-1972), vizyoner ve mistik

1854'de Şef Seattle, Washington, D.C.'deki parlementerleri Kuzey Amerika kırlarının tahrip edilmesinin içinde bulunduğumuz zamanı aşarak gelecek kuşakları tehdit edecek etkileri olacağı konusunda uyardı. Bugün olduğu kadar 19.yüzyılın ortalarında da geçerli olan derin bir bilgelikle şef şöyle dedi: " Yaşam ağını insan örmedi – insan onun içinde sadece bir ipliktir. Ağa ne yaparsa, kendisine de aynısını yapmış olur."

Şef Seattle'ın "yaşam ağı' içindeki yerimizi tanımlaması ve İlahi Matriks'le olan bağlantımız arasındaki paralellik çok açıktır. Tüm gördüklerimizin bir parçası olarak bizler kendimizle, dünyamızla ve daha da ötesiyle sürekli bir sohbet – bir kuantum diyalog – halindeyizdir. Bu kozmik alışverişte, her an yaşadığımız hislerimiz, duygularımız, dualarımız ve inançlarımız evrenle konuşmamızı temsil eder. Bedenlerimizin canlılığından dünyamızdaki huzura kadar herşey evrenin verdiği cevaptır.

EVRENE "KATILMAK" NE DEMEKTİR?

Bir önceki bölümde söz edildiği gibi fizikçi John Wheeler'a göre sadece "katılımcı bir evrende" bir rolümüz olmakla kalmaz aynı zamanda baş rolü de oynarız. Wheeler'ın önermesinin anahtarı katılımcı kelimesidir. Bu tür bir evrende sizler ve ben denklemin parçasıyız. Yaşamlarımızdaki olayların hem katalizörü hem de yarattıklarımızın "deneyimcileriyiz." Bütün bunlar aynı anda olmaktalar! Bizler "çalışmanın devam ettiği evrenin bir parçasıyız." Bu tamamlanmamış yaratımda, "bizler kendine bakan ve geliştiren minik evren parçalarıyız."

Wheeler'ın önermesi radikal bir olasılığın kapısını açar: Eğer bilinç yaratıyorsa, o zaman evren bu bilincin sonucu olmalıdır. Her ne kadar Wheeler'ın görüşleri 20.yüzyılda tekrar ortaya atıldıysa da Max Planck'ın 1944'de herşeyin "zeki bir Zihnin" olması nedeniyle varolduğunu ve buna "tüm maddelerin matriksi" adını verdiğini hatırlamadan geçemeyeceğim. Burada sorulması gereken soru "Hangi Zihin" dir?

Katılımcı bir evrende, dikkatimizin odaklanması eylemi – bir yere bakmak ve dünyayı incelemek – bir yaratma işlemidir. Dünyamızı gözlemleyen ve inceleyen biziz. Planck'ın tanımladığı gibi

bizler zihiniz (ya da en azından daha büyük bir zihnin parçasıyız). Nereye bakarsak bakalım bilincimiz bizi birşeylere baktırır.

Anahtar 5: Dikkatimizi odaklama eylemi bir yaratma eylemidir. Bilinç yaratır!

En küçük madde parçacığını bulma ve evrenin ucunu tanımlama arayışımızda, bu ilişki hiç bir zaman hiç birini bulamayacağımızı söyler. Atomun kuantum dünyasına ne kadar yakından bakarsak bakalım ya da dış uzayın derinliklerine na kadar uzanırsak uzanalım, bir şeylerin varolduğu beklentisi ile bakmak görecek bir şey yaratma gücünün kendisi olabilir.

Katılımcı bir evren ... bu tam olarak ne demektir? Eğer bilinç gerçekten de yaratıyorsa, o zaman dünyamızı değiştirmek için aslında ne kadar gücümüz var? Çevap sizi şaşırtabilir.

Sadece Neville olarak bilinen Barbados'lu 20.yüzyıl vizyoneri, rüyalarımızı gerçekleştirme ve yaşama hayal gücünü katma yeteneğimizi belki de en iyi tanımlayan kişidir. Basit ancak doğrudan bir ifadeyle yazdığı çok sayıdaki kitapları ve yaptığı konuşmalarıyla İlahi Matriks'in bir çok olasılığının içinde nasıl hareket edileceğinin sırlarını paylaşmıştır. Neville'in bakış açısına göre, deneyimlediğimiz her şey – gerçekten de bize kendimiz tarafından yapılan her şey – sadece bilincimizin ürünüdür. Neville, bu anlayışı hayal gücümüzle uygulamanın bizimle yaşamımızdaki mucizelerin arasındaki tek şey olduğunu düşünürdü. İlahi Matriks'in evrenin kabı olması gibi, Neville de bilincin kabının dışında herhangi bir şeyin olmasının mümkün olmadığını düşünürdü.

Bunun tersine düşünmek ne kadar da kolay! 11 Eylül'de New York

ve Washington'a yapılan terörist saldırılardan hemen sonra herkesin sorduğu soru "Bunu bize niye yaptılar?" ve "Biz onlara ne yaptık?" idi. Dünyayı "onlar" ve "biz" olarak düşünmenin çok kolay olduğu ve sonra da iyi insanların başına kötü şeyler geldiğini merak ettiğimiz bir zamanda yaşıyoruz. Dünyamızdaki herşeyi birleştiren tek bir enerji alanı varsa ve İlahi Matriks kanıtların söylediği gibi çalışıyorsa, o zaman onlar ve biz olamaz, sadece hep beraber biz olabilir.

Ülke liderlerinden kalplerimize dokunan ve sevgimizi davet eden başka ülkelerdeki insanlardan korkmayı ve nefret etmeyi öğrendik, hayal edilebilecek en yakın şekilde birbirimize bağlıyız: gerçekliğimizin kuluçkası olan bilinç alanı. Hep beraber şifayı ya da ızdırabı, savaşı ya da barışı yaratıyoruz. Bu yeni bilimin bize gösterdikleri içinde belki de kavranması en zor olanıdır. Ve aynı zamanda en büyük şifa ve yaşamda kalma kaynağımız...

Neville'in çalışması bizlere dünya görüşümüzdeki en büyük hatayı hatırlatır– yaşamın iniş çıkışları için dış dünyada sebepler aramak. Yaşamlarımızda günlük olaylara yol açan neden sonuç etkileri olmakla beraber bunlar zaman zaman ortaya çıktıklarında birbirlerinden tamamen kopuk gibi algılanırlar. Neville dünyayla olan ilişkimizdeki can alıcı gizemi şöyle ifade eder: "İnsanın en büyük gafleti kendi bilinç durumunun dışında nedenler aramasıdır." Tam olarak bu ne demektir? Bu katılımcı bir evrende yaşamaktan söz ettiğimizde akla doğal olarak gelen pratik bir sorudur. Yaşamlarımızda ve dünyamızda değişiklik yapmak için ne kadar gücümüz olduğunu sorduğumuzda, cevap çok basittir.

Anahtar 6: Hepimizin ihtiyacımız olan değişiklikleri yapmaya gücü vardır!

Bu kapasitemizi, farkındalık gücümüzü ve nereye odaklanmak istediğimizi bilerek kullanabiliriz. The Power of Awareness (Farkındalığın Gücü) adlı kitabında Neville vaka çalışmalarıyla ilgili çok sayıda örnek vererek bunun nasıl çalıştığını net olarak anlatmıştır.

Acıklı bir hikayesi senelerdir aklımdan çıkmamıştır. 20 yaşlarında bir adama kalp hastalığı teşhisi konmuştur ve doktorlar bunun ölümcül olduğunu düşünmektedirler. Herkesin sevdiği bu adam evli ve iki çocuk babasıydı ve uzun, sağlıklı bir hayat yaşamaya hakkı vardı. Neville'nin onunla konuşması istenilene kadar adam muazzam kilo kaybetmiş ve "canlı iskelet" haline gelmişti. O kadar güçsüzdü ki konuşmak bile onu yoruyordu. Ancak sadece dinlemeyi ve düşüncelerini paylaştığı zaman başını sallamayı kabul etti.

Dinamik ve evrimleşmekte olan bir evrene katılımcı perspektiften bakarsak, herhangi bir problemin tek çözümü olabilir: bilinç ve davranış değişikliği. Bunu akılda tutarak Neville, adamdan zaten şifalanmış gibi davranmasını istedi. Şair William Blake'in söylediği gibi hayal ve gerçeğin arasında sadece ince bir çizgi vardır: "İnsan hayal gücünden ibarettir." Tıpkı fizikçi David Bohm'un ileri sürdüğü gibi bu dünya daha derin bir gerçeklikteki olayların yansımasıdır. Blake şöyle devam eder, "Sahip olduğunuz herşey, Dışsal gözükse de İçseldir, / Hayalinizde bu Ölümlü Dünya sadece bir Gölgedir." Hayalimizde yarattığımız şeylere bilinçli olarak odaklandığımızda onları gerçek olmayandan gerçek olana geçmesi için "dürtmüş" oluruz.

Neville tek bir cümleyle yeni arkadaşının yeni bir düşünce tarzı benimsemesini sağladığını şöyle anlatır: "Hayalinde, doktorunun yüzünde ölümcül bir hastalığın son aşamasından tamamen iyileşmiş olmasının verdiği muazzam bir şaşkınlık ifadesiyle testlerini tekrar tekrar kontrol ettiğini görmesini ve defalarca 'Bu bir mucize - bu bir mucize' dediğini duymasını istedim." Bu hikayeyi anlatmamın nedenini anlamışsınızdır: Adam gerçekten de iyileşti. Aylar sonra, vizyoner kendisine gelen mektupta genç adamın gerçekten de mucizevi bir iyileşme gösterdiğini öğrendi. Neville daha sonra karşılaştıklarında onun mükemmel bir sağlıkla yaşamını ailesi ile birlikte geçirmekte olduğunu gördü.

Adamın açıkladığına göre sır, sadece sağlık istemektense, tanıştıkları günden itibaren, "zaten iyi ve şifalanmış olduğu varsayımı" üzerine yaşamış olmasıydı. Ve böylece, kalplerimizin arzularını hayalden çıkararak günlük yaşamlarımıza geçirmenin sırrını da keşfetmiş oluyoruz. Rüyalarımızın ve arzularımızın gerçekleştiğini, dualarımıza cevap verildiğini hissetmek bizim becerimizdir. Böylece, Wheeler'ın "katılımcı evren" diye adlandırdığını paylaşabiliriz.

CEVAPTAN YAŞAMAK

Bir sonuca doğru yaşamak ile onu düşünmek ve hissetmek arasında çok süptil ancak güçlü bir fark vardır. Birşeye doğru çalıştığımızda, açık uçlu ve sonu gelmeyen bir yolculuğa çıkarız. Başarımıza doğru giden aşamaları belirlerken hedefler koyarız, onu başarmanın deneyimi "içinde" olacağımız yerde, zihinlerimizde her zaman hedefe doğru "yoldayızdır". Bu nedenle Neville'in kalbimizin arzusuna 'girmek" ve "oradan düşünmek" öğüdü yaşamlarımızda bu kadar önemlidir.

Kadim savaş sanatları üzerine yapılan çalışmalarda, bu prensibin bilinçte nasıl çalıştığıyla ilgili fiziksel dünyada bir benzetmesi yapılabilir. Bu disiplinlerde eğitilen insanların konsantrasyon ve fiziksel güçlerini tek bir anlık yoğun odaklanmada birleştirerek cesaret gösterisinde bulunduklarını – beton bir bloğu ya da tahtayı kırmak gibi – mutlaka görmüşsünüzdür. Bütün bu gösterileri mümkün kılan Neville'in genç adamının şifalanması ile ilgili hikayesinin prensibinin aynısıdır.

Bu türden inanılmaz gösterileri spiritüel vurgu olmadan yapmak için bazı "numaralar" olsa da, dürüst olarak sergilendiklerinde başarının anahtarı dikkatlerine nereye odakladıklarındadır. Örneğin, beton bloğu kırmayı seçtiklerinde, akıllarındaki en son şey ellerinin yüzeye dokunacağı noktadır. Aynı Neville'in ölmekte olan adama anlattığı gibi anahtar, dikkatimizi işin bittiği noktaya odaklamaktadır: şifa zaten gerçekleşmiş ya da tuğla zaten kırılmış.

Savaş sanatçıları bunu farkındalıklarını bloğun dibinin ötesinde bir noktaya odaklayarak yaparlar. Bunu yapabilmelerinin tek yolu ellerinin zaten o noktadan geçtiğini bilmeleri olabilir. Uzayın beton blok gibi katı bir şey tarafından dolduruluyor olması neredeyse ikinci dereceye düşer. Böylelikle, onlar oraya ulaşmanın zorluğundan değil varma bakış açısından hareket ederler. Başarıya giden yolda önlerine çıkabilecek zorlukları değil, başarıya ulaşmış olmanın keyfini yaşarlar. Bu basit örnek bilincin çalışmasına güçlü bir benzetmedir.

Bu prensibi 20'li yaşlarımda kendi hayatımda uyguladım. Yaşamımda bir bakır madeninde çalışıp rock grubunda çaldığım dönem içsel güç ve spiritüel odaklanmaya önem verdiğim başka bir döneme geçti. 21. yaş günümün sabahında kendimi birden ve beklenmedik bir şekilde uzun mesafe koşusu, yoga, meditasyon ve

savaş sanatlarına ilgi duyarken buldum. Büyük bir tutkuyla hepsini yapmaya başladım ve bunlar hayatımın parçalandığını düşündüğüm zamanlarda tutunacağım "kaya" oldular. Bir gün dojo'da (savaş sanatları stüdyosu) karate dersimiz başlamadan hayatımda ilk defa odaklanmış dikkatin gücüne şahit oldum.

O gün öğretmenimiz odaya girdi ve alışageldiğimiz form ve hareketlerden farklı bir şey yapmamızı istedi. Kenarda hasırın üzerinde oturup gözlerini kapatarak meditasyon yapacağını söyledi. Bunu yaparken elleri açık ve avuç içleri yere bakar şekilde kollarını yanlara uzatmış olacaktı. Bu T pozisyonuna kendisini "demirlemesi" için bir kaç dakika istedi ve sonra onu yerinden kaldırmak için elimizden gelen herşeyi yapmamızı söyledi.

Sınıfımızdaki erkek sayısı kız sayısının yaklaşık iki misliydi ve aramızda her zaman dostça bir rekabet vardı. Ancak, o gün bu bölümlenme yoktu. Hepimiz öğretmenimizin çevresinde sessiz ve hareketsiz oturduk. Hasırın ortasına doğru yürüyüşünü, bağdaş kurarak oturmasını, gözlerini kapamasını, kollarını uzatmasını ve nefes alıp verme paternini değiştirmesini izledik. Büyülendiğimi, göğsü her nefeste artık nefes aldığı anlaşılmayana kadar giderek yavaşladı.

Onay veren bir baş hareketiyle yaklaştık ve öğretmenimizi yerinden kaldırmaya çalıştık. İlk başta bunun kolay bir egzersiz olacağını düşünmüştük ve sadece bir kaçımız denedik. Kollarını ve bacaklarını her tarafa çekiştirdik ve kesinlikle başaramadık. Şaşkınlık içinde stratejimizi değiştirdik, bir tarafına toplandık ve toplu gücümüzü kullanarak onu diğer tarafa devirmeye çalıştık. Kollarını bükemediğimiz gibi parmaklarını bile oynatamadık!

Bir kaç dakika sonra derin bir nefes aldı, gözlerini açtı saygı duyulacak tatlı bir mizahi tonda "Ne oldu? Nasıl oldu da hala

burada oturuyorum?" dedi. Gerginliği gevşeten büyük bir kahkahadan sonra gözünde alışageldiğimiz pırıltıyla bize neler olduğunu anlattı.

"Gözlerimi kapadığımda" dedi, "rüya gibi bir vizyonum vardı ve o rüya benim gerçeğim oldu. Gözümün önüne bedenimin her iki tarafında yer alan iki dağ getirdim, ben de dorukların ortasında yerde duruyordum. " O konuşurken görüntü zihnimde canlandı ve bize kendi vizyonunu aşıladığını hissettim.

"Kollarıma bağlı zincirlerin beni her iki dağın tepesine sabitlediğini gördüm. Zincirler orada durdukça, hiç bir şeyin değiştiremeyeceği şekilde dağlara bağlıydım." Öğretmenimiz her kelimesinden sonra yüzlerimize çakılmış ifadelere bakarak yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "En iyi öğrencilerimle dolu bir sınıf dolusu insan bile rüyalarımı değiştiremez.

Savaş sanatları sınıfındaki kısa bir gösteriyle bu güzel insan her birimize dünyayla ilişkimizi yeniden tanımlayacak gücü vermişti. Ders, dünyanın bize gösterdiklerine verilen tepkiden çok deneyimlemek istediklerimize göre kendi kurallarımızı yaratmamız hakkındaydı.

Buradaki sır, öğretmenimizin oturduğu hasır üzerinde kendisini bir yere sabitlenmiş olarak deneyimlemesiydi. O anlarda, meditasyonunun sonuçlarında yaşıyordu. Hayalindeki zincirleri açmaya karar verene kadar onu hiç bir şey hareket ettiremezdi. Biz de tam olarak bunu öğrendik.

Neville'in kelimeleriyle, böyle bir gösteride bulunabilmek için "gelecekteki rüyanı şu anın gerçeği yapmak" gerekir. Bilimsel olmayan bir dille, neredeyse gerçek olamayacak kadar dimdirek bir ifadeyle bunun nasıl yapılacağını anlatmaktadır. Hayallerimizi gerçeğe çevirmemiz gerektiğini söyleyen vizyonerin sözlerinin

basitliği sizi yanıltmasın. "Arzunuzun gerçekleştiğini hissedin." Kendimizin yaptığı katılımcı bir evrende, yaratma gücünün zor olduğunu niye düşünelim?

BİRÇOK OLASILIK / TEK GERÇEK

Dünyamız hakkındaki düşünce ve duygularımız yaşamımızdaki olayların üzerinde neden etkili olsun ki? "Gelecekteki rüyamızı şu anın gerçeği yapmak" olmaya başlamış olayları nasıl değiştirebilir? Örneğin dünyamız global bir savaşa sürükleniyor gibi görünüyorsa, bu çatışmalar gerçekten de olmak zorunda mı? Evliliğimiz parçalanıyor gibi göründüğünde ya da sağlık sorunları yaşamak kaderimizde varsa, bu olayların sonuçları öngörüldüğü gibi olmak zorunda mı?

Ya da başka bir faktör daha mı var – genellikle hesaba katılmayan – hatta yola çıkmış olayların üzerinde onları nasıl deneyimlediğimiz konusunda güçlü bir rolü olan başka bir faktör. Yaşam bizim tahminlerimizi ya da beklentilerimizi doğruluyor mu? Hayal ve rüyalarımızın zaten gerçekleşmiş, dualarımıza cevap verilmiş noktasından yaşamanın anahtarı, olasılıkların nasıl varolduğunu anlamaktır. Bunu yapabilmek için kuantum fiziğinin dünyamız hakkında yaptığı temel bir buluşa dönelim.

Kuantum fiziği atomdan daha küçük parçacıkların davranışlarını tanımlamada muazzam bir başarı göstermiştir. O kadar başarılı ki, bu görünmeyen dünyada nelerin olmasını bekleyebileceğimiz bir dizi "kural' yaratmıştır. Kurallar az sayıda ve basit olmanın yanısıra atom altı parçacıkların ne kadar tuhaf işler yaptıklarını da tanımlarlar.

- Fizik "kuralları" evrensel değildir, çünkü şeyler küçük ölçekte günlük hayatımızdan farklı davranırlar.
- Enerji kendisini dalga ya da parçacık, bazen her ikisi de olarak ifade edebilir.
- Gözlemcinin bilinci enerjinin nasıl davranacağını belirler.

Kuantum fiziği denklemlerinin parçacıkların fiili varoluşunu tanımlamadığını hatırlamak önemlidir. Başka bir ifadeyle, kurallar bize parçacıkların nerede olduklarını ve oraya vardıklarında nasıl davranacaklarını söyleyemez. Sadece o parçacığın varoluşunun potansiyelini tanımlayabilir – yani, nerede olabileceği, nasıl davranabileceği, özelliklerinin neler olabileceği gibi. Bütün bu özellikler zaman içinde evrimleşir ve değişirler. Bu konu önemlidir çünkü bizler de bu kuralların tanımladığı parçacıklardan oluşuyoruz. Nasıl işlediklerini kavrayabilirsek, belki de bizlerin nasıl işlediği konusunda daha yüksek bir farkındalık sahibi olabiliriz.

Burada, kuantum fiziğinin evrendeki gücümüz hakkında gerçekte neler söylediğini anlamanın anahtarı yatar. Dünyamız, yaşamlarımız ve bedenlerimiz varolurlar çünkü bizler kuantum dünyasının olasılıklarının içinden seçilmişizdir (hayal edilmişizdir). Bunların herhangi birini değiştirmek istiyorsak, önce onları başka bir şekilde görmeliyiz – böyle yapabilmek demek onları birçok olasılığı olan kuantum "çorba"sından çekip almak demektir. O zaman, dünyamızda sadece kuantum potansiyellerinden biri kendi gerçekliğimiz olarak deneyimlediklerimiz haline gelebilir. Benim karate öğretmenimin vizyonunda, örneğin, kendisini zaman içinde bir yerde hasırın üzerinde gözlemlemişti ... kimse onu hareket ettiremedi.

Birçok olasılığın içinde hangisinin gerçekleşeceği bilinç ve gözlemden kaynaklanmaktadır. Başka bir ifadeyle, ilgi odağımız dünyamızın gerçeği olur. Bu alan Einstein'ın kendisinin kuantum teorisiyle sorununun olduğu yerdir, "Parçacığın ölçümlerden bağımsız bir gerçekliğinin olması gerektiğini düşünüyorum."Bu durumda "ölçümler" gözlemci – biz – aynıyız.

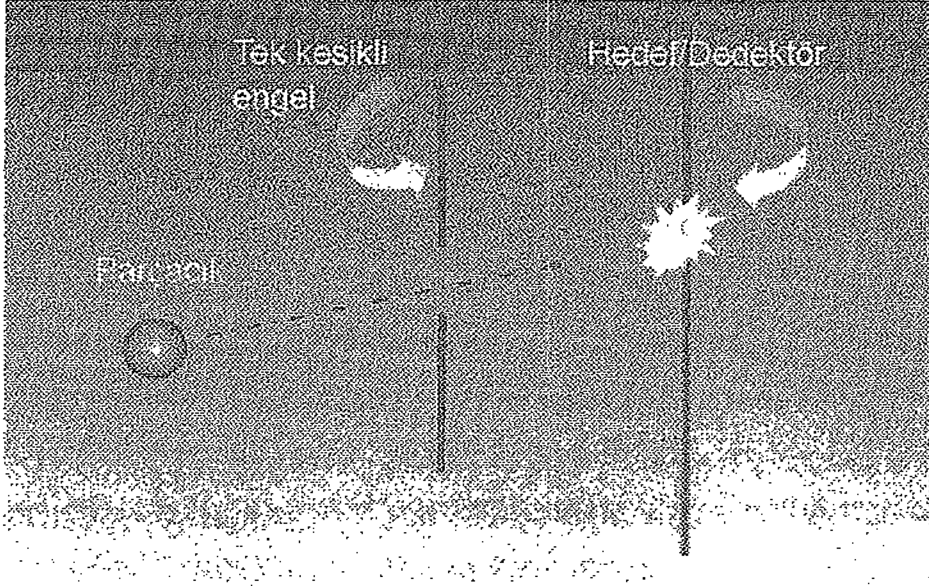
Anahtar 7: Farkındalığımızın odağı dünyamızın gerçeği haline gelir.

Evrendeki rolümüz, kuantum dünyasının neden göründüğü gibi çalıştığı sorusunun temelini oluşturur. Bilimsel gözlemleri anlamak onları yaşamlarımızda nasıl uygulayacağımızı bilmek açısından önemlidir.

Dünyayı tanımlamak için neden iki takım kurala ihtiyacımız olduğunun gizemi ilk olarak 1909'da Geoffrey Taylor – İngiliz bir fizikçi – tarafından yapılan bir deneye kadar takip edilebilir. Deney neredeyse yüz yaşında olmasına rağmen sonuçları hala tartışma ve belirsizlik konusudur. İlk deneyin yapıldığı zamandan bu yana bir çok kereler tekrarlanmıştır. Her seferinde de aynı sonuçlar elde edilmiştir – bu da aynı derecede akıl karıştırıcıdır.

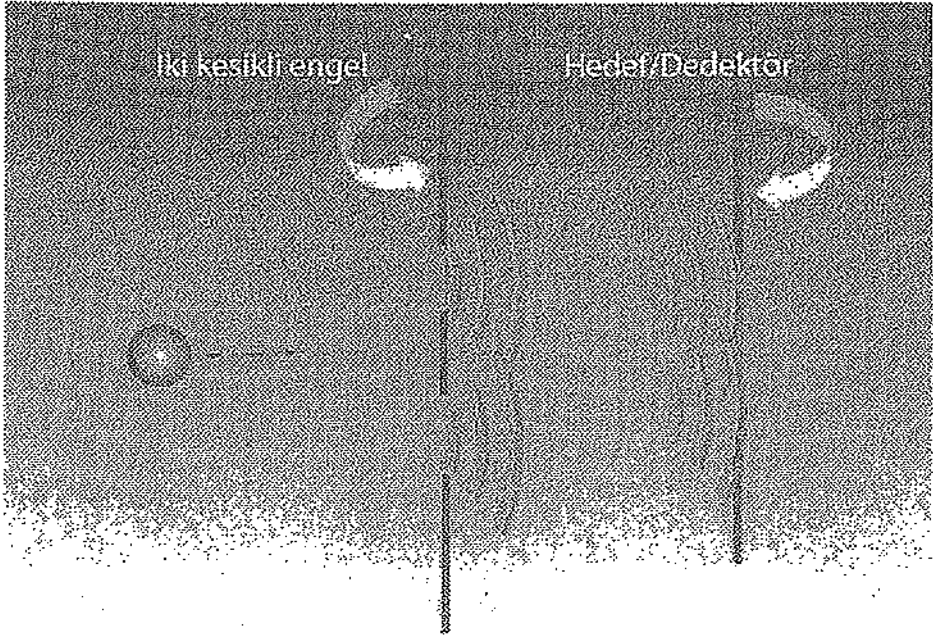
"Çift kesik" deneyi adı verilen bu deney, kuantum parçacıkların iki deliği olan bir engele yansıtılması ve bu açıklıklardan geçtikten sonra yollarının saptanmasını kapsamaktadır. Sağduyulu bir yaklaşım, parçacıkların bir taraftan parçacık olarak başlayıp, deney boyunca aynı şekilde devam edip gene parçacık olarak tamamlamaları gerektiğini söyler. Ancak kanıtlar parçacıkların başladığı yer ile bitirdikleri yer arasında bir noktada oldukça olağandışı birşeyin olduğunu göstermektedir.

Bilim adamları, örneğin bir elektron tek engelli bir engeli geçerken bizim beklediğimiz gibi davrandığını bulmuşlardır: seyahatine parçacık olarak başlayıp parçacık olarak bitirmek. Böyle yaptığı zaman herhangi bir sürpriz yoktur.

Şekil 4. Engelde tek açıklık olduğunda parçacık beklediğimiz gibi davranır.

İki kesik kullanıldığında, tam tersine, aynı elektron imkansız görünen bir şey yapar. Seyahatine kesinlikle parçacık olarak başlamasına rağmen yolda gizemli bir şeyler olur: Hedefte sadece enerji dalgasının yapabileceği bir patern bırakarak elektron her iki kesikten de aynı anda gerçer.

Şekil 5: İki kesik olduğunda parçacık dalga gibi hareket eder, her iki kesikten aynı anda geçer.

Bu, bilim adamlarının "kuantum tuhaflık" dediği bir davranış biçimine örnektir. Burada tek açıklama, ikinci kesiğin bir şekilde elektronu sanki dalgaymış gibi hareket etmeye zorlamış olmakla beraber hedefine başladığı gibi – parçacık olarak – varmasını sağlamış olmasıdır. Böyle yapabilmek için elektronun bir şekilde ikinci kesiğin varlığını algılaması gerekir. Tam bu noktada bilincin rolü devreye girer. Elektronun kelimenin tam anlamıyla gerçekte bir şey "bilemeyeceği" varsayıldığından, bu farkındalığın diğer kaynağı deneyi seyretmekte olan kişinin bilincidir. Burada varılan sonuç, elektronun geçebileceği iki yol olduğunun bilgisi gözlemcinin zihnindedir ve seyreden kişinin bilinci elektronun nasıl seyahat edeceğini belirler.

Deneyin sonucu şudur: Elektronlar bazen beklediğimiz gibi hareket ederler. Böyle yaptıklarında, herşeyin birbirinden farklı ve ayrı olduğu gündelik yaşantımızın kuralları geçerlidir. Ancak, diğer

zamanlarda, elektronlar bizi şaşırtır ve dalga gibi davranırlar. Böyle olduğunda, davranışlarını açıklamak için kuantum kurallar gereklidir. Tam bu nokta kendimizi ve dünyamızı yeni bir ışıkta görme şansına sahip olduğumuz yerdir, bilinç evrende anahtar rolündedir.

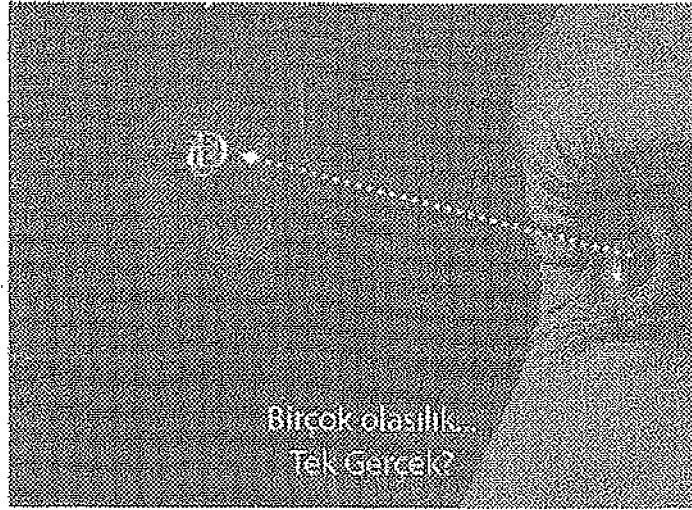
Tarihsel olarak bilim adamları çift kesik deneyinin sonuçlarını açıklamak için iki teoriden birine bakarlar. Her birinin güçlü yönleri ve diğer açıklamaya göre daha anlamlı gelen yönleri vardır. Bu kitabın yazıldığı zaman her ikisi de hala teoridir ve son zamanlarda bir üçüncü teori ortaya atılmıştır. Üç açıklamaya da kısaca bakalım.

KOPENHAG YORUMU

1927'de Danimarka, Kopenhag'daki Institute for Theoretical Physics'den fizikçiler Niels Bohr ve Werner Heisenberg kuantum tuhaflığa bir anlam vermeye çalıştılar. Çalışmalarının sonucu Kopenhag Yorumu olarak bilinmektedir. Şu ana kadar, kuantum parçacıkların neden böyle davrandığı ile ilgili en yaygın kabul gören açıklama budur.

Bohr ve Heisenberg'e göre evren, sonsuz sayıda birbiriyle örtüşen olasılıklar olarak varolur. Bir şey olup da olasılıklardan birini yerine oturtana kadar her şey bir tür kuantum çorbası halinde belirli bir yeri ya da varoluş biçimi olmadan orada bulunmaktadır.

O "bir şey" insanın farkındalığıdır – basit bir gözlem. Deneyin ispat ettiğine göre, örneğin engelden geçen bir elektrona baktığımızda, gözlem işinin ta kendisi kuantum olasılıklardan birini gerçeğe çevirir. O anda, gördüğümüz tek şey üzerine odaklandığımız şeydir.

Şekil 6. Kuantum gerçekliğin Kopenhag yorumunda, bir çok olasılıktan (A, B, C, D, vb.) hangisinin gerçekleşeceğini bilincimiz belirler.

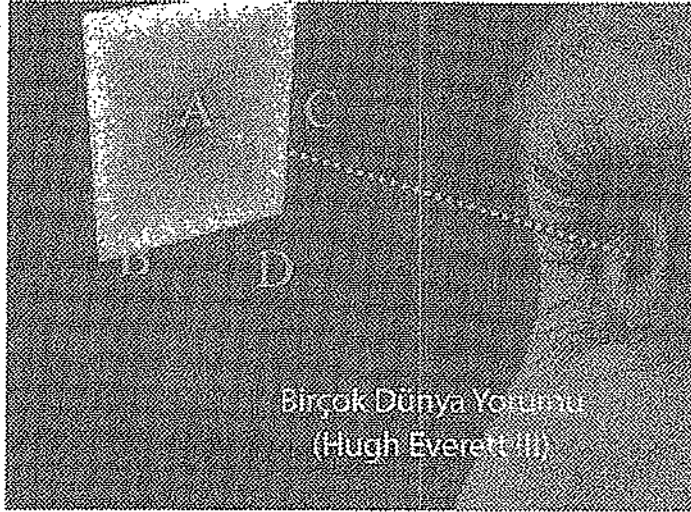
Lehine: Bu teori deneylerde gözlemlendiği şekliyle kuantum parçacıkların davranışını açıklamada muazzam başarılı olmuştur.

Aleyhine: Bu teorinin temel eleştirisi (eğer eleştiri olarak kabul edilirse) evrenin kendisini sadece onu gözlemleyen birisinin ya da bir şeyin varlığında gerçekleştirebileceğidir. Ek olarak, Kopenhag Yorumu yerçekimi faktörünü göz önünde bulundurmamaktadır.

BİRÇOK DÜNYA YORUMU

Kopenhag Yorumunu takiben kuantum parçacıkların tuhaf davranışına getirilen en popüler yoruma paralel evrenlerin birçok dünya yorumu adı verilir. İlk olarak 1957'de Princeton University'den fizikçi Hugh Everett III tarafından ortaya atılan bu teori muazzam popülerlik ve destek kazanmıştır çünkü kuantum

dünyasının birçok gizemine hitap etmektedir. Kopenhag ¥orumu'na benzer bir şekilde, zamanın içinde herhangi bir anda sonsuz sayıda olasılık vardır, hepsi zaten varolmaktadır ve aynı anda olmaktadırlar.

Şekil 7. Kuantum gerçekliğin birçok dünya yorumunda zaten varolan sonsuz sayıda olasılık vardır (A, B, C, D, vb.). Her olasılık, diğer olasılıklarınonu göremeyecekleri kendi evrenlerinde gerçekleşir. Kopenhag yorumunda olduğu gibi, hangi olasılığın bizim gerçeğimiz olacağını bilincimizin odağı belirler.

Bu yorum ve Kopenhag yorumu arasındaki fark, birçok dünya yorumuna göre her olasılık kendi uzayında gerçekleşir ve diğerleri tarafından görülemez. Bu yoruma göre, bir evrende, tek olasılığın olduğu bir zaman çizgisinde ilerleriz ve ara sıra başka bir evrendeki diğer olasılığa kuantum sıçrama yaparız. Bu bakış açısına göre, bir kişi hasta bir yaşam sürdürürken odağını değiştirerek birden, çevresindeki dünya değişmemiş olsa da, kendini "mucizevi" bir şekilde şifalanmış bulabilir.

Everett'in yorumu, bizim zaten alternatif evrenlerin hepsinde

birden varolduğumuzu ortaya koyar. Hepsini hesaba kattığımızda, hayal edebileceğimiz her rüya ve fantaziyi yaşamaktayız. Bu teorinin bazı unsurları hatta biz geceleri uykudayken gördüğümüz rüyaların bizi bu gerçeklikte tutan odağın gevşemesinin, paralel olasılıkların diğer dünyalarına sürüklenmemizin sonucu olduğunu söyler. Kopenhag yorumundaki gözlemlere benzer olarak, sadece üzerine odaklandığımız olasılığı görebiliriz. O olasılığı yerine "gerçek" olarak yerleştiren anahtar budur.

Lehine: Bu teori, Kopenhag yorumu tarafından ortaya atılan bir çok olasılığı neden görmediğimizin nedenini açıklayabilir.

Aleyhine: Kuantum teoriye dayalı fikirlerin herhangi birinde olduğu gibi, teori yerçekimini hesaba katmamaktadır. Kuantum dünyasında gördüklerimizin bazılarını açıklayabilmekle beraber, doğanın tüm güçlerini hesaba katmadan eksik kabul edilmektedir.

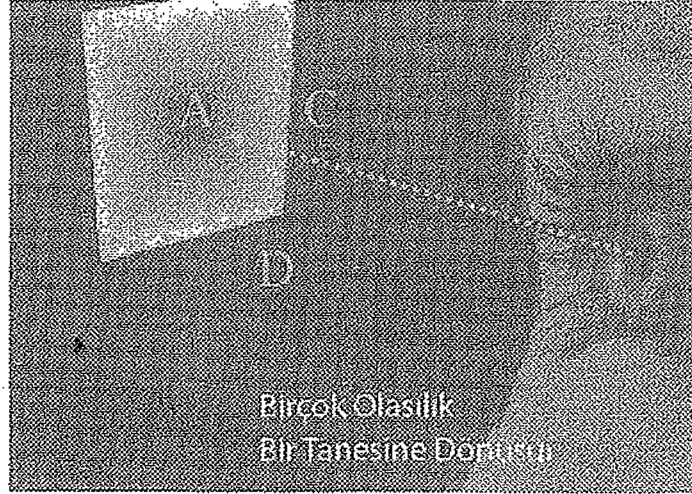
Son senelerde, üçüncü bir teori ortaya atılmıştır. Bu teori hem Kopenhag teorisinin hem de birçok dünya teorisinin eksiklerini kapatmaktadır. Yazarının adını taşıyan Penrose yorumuna göre – Oxford Üniversitesi matematik profesörü Sir Roger Penrose – kuantum fiziğinin genellikle yok saydığı yerçekimi ile evreni bir arada tutmaktadır.

PENROSE YORUMU

Diğer yorumların taraftarları gibi Penrose da kuantum seviyesinde birçok olasılık ya da olanağın varolduğuna inanmaktadır.

Ancak onun teorisi belirli bir olasılığı gerçekliğimize "kilitleyen"in ne olduğu konusunda farklılık gösterir.

Penrose, diğer dünyaların kuantum olasılıklarının maddenin formu olduklarını ileri sürer. Çünkü tüm maddeler yerçekimi yaratır, her bir olasılığın kendi yerçekimi alanı vardır. Ancak bunun sağlanması enerji gerektirir ve olasılık ne kadar çok enerji gerektirirse o kadar dengesiz olur. Hepsini birden sonsuza kadar devam ettirecek enerjiyi sağlamak imkansız olduğu için sonunda tek bir duruma – kendi "gerçeğimiz" olarak gördüğümüz en dengeli olanına dönüşürler.

Şekil 8. Penrose youmunda, hepsini birden sonsuza kadar devam ettirmek çok fazla enerji gerektireceğinden sonunda tek bir gerçekliğe dönüşen birçok olasılık (A, B, C, D, vb.) vardır. Tüm olasılıklar aynı zamanda varolmakla beraber, en az enerji gerektiren durum en dengeli olandır ve onu gerçeğimiz olarak görürüz.

Lehine: Bu teorinin en güçlü yanı, ilk defa yerçekimine hitap eden teori olmasıdır – Einstein'ın fikirlerini kuantum teorilerinden ayıran faktör – ve bu gücü gerçeğin varlığının merkezi noktası olarak görmesidir.

Aleyhine: Penrose'un teorisinin belki de en önemli eksikliği (eğer böyle kabul edilirse) eleştirmenlerin onun gerekli olmadığına inanmalarıdır. Her ne kadar kuantum teori hala bir teoriyse de, şu ana kadar kuantum deneylerinin sonucunu %100 tahmin edebilmiştir. Böylece, elimizde uygulanabilir bir gerçeklik teorisi vardır. Penrose'un yorumu bunu sağlamanın yanısıra diğer teorilerin ihmal ettiği yerçekimini de teorisine dahil etmiştir.

O ZAMAN HANGİSİ?

İplik teorisinin yazarlarından teorik fizikçi Michio Kaku kuantum fiziğinin kuşkuculuğunu en doğru şekilde şöyle ifade etmiştir, "Bu yüzyıl içinde ortaya atılan teorilerin hepsinin içinde en saçması kuantum teoridir, Bazıları kuantum teorinin ilerlediğini söylemektedir, gerçekten de bu sorgulanamayacak şekilde doğrudur."

Önde giden üç teorinin biri atom altı dünyanın "alışılmışın dışındaki" çok küçük olaylarının ve gördüğümüz dünyanın olaylarının nasıl çalıştığını açıklayabilir mi? Her ne kadar her yorum kendi içinde iyiyse ve laboratuarda gördüklerimizi açıklayabilse de, "eksik halka" İlahi Matriks'in bizleri gözlemlenen her şeyin kabıyla bağlayan rolüdür.

Her ne kadar seyirci olağandışı sonuçlar veren deneylerin jokeri olsa da, "anormallikler" ya anormallikler değilseler? Kuantum parçacıkların "tuhaflığı" aslında maddenin normal davranışıysa? O zaman, bilginin ışık hızından daha süratli gitmesinden iki şeyin aynı anda aynı yerde olmasına kadar herşey bize gerçekte potansiyelimizi mi yoksa sınırlamalarımızı mı gösteriyor? Eğer öyleyse o zaman kendimize şunu sormamız gerekir: Bütün bunları birleştiren

ve kuantum parçacıklarının özgürlüğünü bizim deneyimlememizi engelleyen faktör nedir?

Teorilerde eksik olan faktör biziz! Tam olarak, bilinç durumlarını (düşünceler, duygular, ve inançlar) bilinçli olarak yaratma yeteneğimizdir ki seçimimize göre olasılıklardan biri yaşamımızın gerçeği olarak kilitlenir. Bu halkayı tamamlayarak bizi dünyanın kadim gelenekleriyle aynı noktaya getirir. Hem bilim hem de mistisizm, her şeyi birleştiren ve maddenin davranışını sadece çevremizdeki dünyayı algılayış şeklimizle etkileyebilecek bir güçten söz etmekteler – gerçekliğin kendisinden.

Burada anahtar, belirli spiritüel geleneklerin ve ana akım biliminin kuantum dünyasındaki buluşlara verdikleri değerdir. Daha önce anlattığım nedenlerden dolayı, fizikçiler çoğunlukla elektron ve fotonların davranışlarının günlük yaşamlarımızla pek az ilgisi olduğunu düşünürler. Diğer taraftan kadim gelenekler, işlerin atom altı seviyede çalışma şekilleri nedeniyle bedenlerimizi ve dünyayı değiştirebileceğimizi ifade etmektedirler. Eğer bu doğruysa, o zaman kuantum dünyasında neler oluyor olmalı ki bizim günlük yaşantılarımızla bu kadar bağlantılı olsun.

Amerikan yerlisi arkadaşım Joseph'in kanyonda ifade ettiği gibi, kuantum parçacıkların yarattıkları mucizevi etkileri görmek için makinalara ihtiyacımız yoktur. Unutulmuş içsel teknolojimizi kullanarak şifalanabilir, aynı anda her yerde olabiliriz ve arada kalan herşeyi yapabiliriz. Bu, en kadim ve değerli geleneklerimizin sırrı olan bilinç odaklanmasının kullanılmasıdır.

GERÇEK YARATMA 101

Mahayana Budizmi'nin öğretileri gerçeğin, sadece zihinlerimiz bir odak yarattığında varolabileceğini söyler. Hatta bu bilgelik,

hem form hem de formsuzluk dünyasının "sübjektif hayal" adı verilen bir tür bilincin sonucu olduğunu anlatır. Deneyimlerimiz bize gerçek gelse de, odaklandığımız nesne ile ilgili duygular yaşadığımızda ancak o zaman, muhtemel olan "gerçek" bir deneyim haline gelir. Küçük bir farklılıkla, bu kadim gelenek 20. yüzyıl kuantum teorisine çok benzemektedir.

Kuantum teorisinin olasılıkları doğruysa ve duygular istediğimiz gerçeği seçmenin anahtarıysa, o zaman sorulması gereken soru şudur: "Birşey olmuş gibi hissettiğimizde, yanımızdaki kişi suratımıza dimdik bakarak böyle bir şeyin olmadığını söylediğinde ne yaparız?" Örneğin, sevdiğimiz bir insan x hastanesinin yoğun bakımında yatarken o kişinin şifalandığını söylediğimizde kendimize yalan mı söylüyoruz?

Bu son sorudaki ironi tabiatındaki cevap kaçamaklığını göstermesidir. Bir çok olası gerçeğin olduğu bir evrende çok sayıda potansiyel cevap vardır. Bütün alternatif gerçeklikler içinde bir yerde sevdiğimiz kişinin zaten şifalandığı ile ilgili bir senaryo vardır. Bir yerlerde hastalığın zaten hiç başlamadığı bir gerçeklik de vardır. Ancak, hiç bir zaman bilip anlayamayacağımız nedenlerden dolayı uyandırılmış olan gerçeklik bu önümüzdeki-sedyede yatmakta olanı değildir.

Sorumuzun cevabı aslında dünya ile ilgili neye inandığımıza ve seçim yapabilme gücümüze dayanır. Böylece soru, "Hangi olasılığı seçmeliyiz? Sevdiğimiz insan ya da doktor hangi gerçeğe karar vermişler?" olmalıdır. Buna cevap verebilmek için, önce böyle bir kararı alabilme gücümüzün olduğunu kabul etmeliyiz.

Neville'nin hikayesindeki ölümcül derecede hasta adamın gösterdiği gibi, şu andaki gerçekliğimiz değişmez değildir. Yumuşak ve şekillendirilebilirdir, hatta değişmesi için bir neden yokmuş gibi

görünürken bile değişebilir. Neville'in anlattığına göre, genç adamın doktorları sonucu tahmin edilen bir teşhis koymuşlardı (bir gerçekliği seçmişlerdi). Genç adam kendisinin seçim hakkı olduğunu bilmediği için önce onlara inanmış ve onların versiyonunu gerçekleştirmişti. Ona başka bir seçenek daha verildiği ve o da bunu kabul ettiği zaman bedeni bu yeni inanca büyük bir hızla cevap vermişti. (4. Bölümde böyle bir olasılıkla ilgili güçlü bir örnek daha vereceğim.)

Einstein'ın, bir problemi onu yaratan düşünce seviyesendeyken çözemeyeceğimizi anlatan ünlü bir sözü vardır. Aynı şekilde, onu yaratan bilinç seviyesinde olduğumuz zaman o gerçeği değiştiremeyiz. Gerçeğin Kopenhag, birçok dünya ve Penrose teorilerinde tanımlandığı gibi, birçok olasılıktan birinin ortaya çıkabilmesi için ona işaret etmeliyiz. Bunu onu "gözlemleme" şeklimizle yani, onunla ilgili hissettiklerimizle yaparız.

Neyi gerçeğimiz olarak gördüğümüzle ilgili seçeneğimiz olduğunu anladığımızda, bundan sonra genellikle sorulan soru şudur: "Nasıl yapabiliriz? Karşımızdaki kişi hastalıklı görünüyorsa nasıl şifalanmış olarak görebiliriz?" Cevap, dünyanın bize gösterdikleri ilüzyonunun ötesine bakma arzumuzdadır. Sevdiğimiz kişilerin hastalıkları örneğinde olduğu gibi, deneyimledikleri hastalığın ötesini görmeye, onları zaten şifalanmış olarak düşünmeye ve bu yeni gerçeklikte onlarla birlikte olmayı hissetmeye davet ediliyoruz.

Ancak, farklı bir gerçeklik seçmek için, yeni varoluş şeklini düşünmekten ya da sevdiğimiz insanın zaten şifalandığını dilemekten biraz daha fazlasını yapmalıyız. Bu, dünyayı bu şekilde görmek konusunda dikkat edilmesi gereken bir konudur ve en büyük tuzağı hazırlar. En çok sevdiğimiz insanları, yerleri ve nesneleri

kaybetme korkumuzdan, bu durumla baş edebilmek için suratımıza bakan gerçeği ona inanmadığımızı söyleyerek inkar etme eğilimi içine girebiliriz. Korkulan gerçeği şifa gerçeği ile değiştirmek üzere harekete geçmezsek, inkarımız hayal kırıklığı ve bunalım ve hatta daha fazlasını yaratacaktır.

Bu tuzağa düştükleri için artık bu yaşamda olmayan arkadaşlar kaybetmişimdir. Neler olduğunu kalp ve zihinlerinde bilen bir tek onlar olsa da, inançlarıyla yaptıkları mücadelenin bir kısmına ben de şahit oldum. "Eğer o kadar güçlü bir varlıksam," diye mantık yürüttüler, "o zaman neden hala bu durumdayım? İnançlarımı değiştirdim ... niye şifalanmadım?"

Bu konu derin, kişisel ve hassastır. Tartışmalarda evrenin nasıl çalıştığı ve Tanrı'nın bu evren anlayışının neresinde yer aldığı sık sık ortaya atılır. Sonuç şudur: Yeni bir olasılığı sadece seçmek ile onun gerçekleşmesini sağlayan düşünce, duygu ve inançları uygulamak arasında hassas bir denge vardır.

Anahtar 8: Sadece yeni bir gerçeği seçtiğini söylemek yeterli değildir!

Bir kuantum olasılığı seçmek için, o tür bir varlık haline gelmek zorundayız.Neville'in söylediği gibi, kendimizi yeni olasılığa "bırakmak" ve "o duruma duyulan sevgiyle ... artık eskide değil yeni durumda yaşamak" zorundayız. Bu, tam olarak değerli geleneklerin bize anlattığı kadim bilgidir. İnsandan ilahiye doğru giden bu ara birime verilen ad duadır.

KUANTUM DİLİNDE KONUŞMAK: ANAHTAR HİSLERDİR

Bu bölümün ilk kısımlarında neden kuantum tuhaflığın olduğu ile ilgili çeşitli yorumların üzerinde durduk. Teoriler özellikle sadece gözlemle maddenin neden değiştiği ile ilgilenmektedirler. Her ne kadar belirli bir etkinin neden gerçekleştiği ile ilgili farklı açıklamalar olsa da, hepsi ortak bir noktada birleşmaktedirler : biz ve gözlemciler olarak dünyadaki rolümüz.

Birşeyi gözlemlediğimiz zaman – yani, bilinçli olarak dikkatimizi zaman içinde bir yere odakladığımızda – birçok kuantum olasılıktan bir tanesini o anda yerine kilitliyoruz. Bu ister "paralel gerçeklik" isterse de kuantum olasılıklar çorbasından geliyor olsun, teoriler Gerçek (büyük harf G ile) olarak gördüğümüzün orada olmasının nedenin bizler olduğumuzu söyler.

Modern bilim için devrim niteliğinde olsa da, kadim gelenekler ve dünyanın yerel kültürleri bunu yüzyıllardır kabul etmişlerdir. Geçmişten gelen yazmanlar, mistikler ve şifacılar evrenle olan ilişkimizin bu büyük sırrını korumak ve bizlere nakletmek üzere ellerinden gelen herşeyi yapmışlardır. Bu güçlü bilgelik bazen en beklemediğimiz yerlerde karşımıza çıkar.

Mısır çöllerindeki tapınak duvarları ve mezarlarından kadim Nag Hammadi kütüphanesinin Gnostik bilgeliğine, Amerikan Güneybatı'sında uygulanan tıbba kadar hayallerimizi, rüyalarımızı ve dualarımızı gerçekleştiren lisan bizimle beraberdir. Belki de bu dilin en güzel örneği Tibet'te, deniz seviyesinden 15,000 feet yüksekte bir manastırda yaşayan adam tarafından verilmiştir.

1998 yılının baharında, Tibet'in yüksek platolarına 22 günlük bir araştırma gezisi yapma şansını elde etmiştim. Birlikte gittiğim grubum ve ben kendimizi yeryüzünde kalan en muhteşem, haşin

ve bozulmamış toprak parçasında bulduk. Yol üzerinde 12 erkek, 2 kadın manastırını ziyaret ettik ve rahipler, rahibeler, göçebeler ve seyyahlar da dahil olmak üzere hayal edebileceğiniz en güzel insanlarla beraber olduk. Bu zaman diliminde kendimi manastırlardan bir tanesinin keşişi ile karşı karşıya buldum ve cevabını öğrenmek için bu kadar uzun yol geldiğim soruyu sorma fırsatını elde ettim.

Buz gibi bir sabah kendimizi minik bir tapınakta sunaklar ve thangas (geçmişin büyük öğretilerini temsil eden ve karmaşık olarak örülmüş brokar halılar) arasında sıkışmış bulduk. Dikkatimi karşımda lotus stilinde oturan yaşı belirsiz adamın gözlerine odakladım. Çevirmenimiz vasıtasıyla, yol boyunca karşılaştığım her rahip ve rahibeye sorduğum soruyu ona da sordum. "Bizler dualarınızı seyrederken ," diye başladım, "ne yapıyorsunuz? Günde 14-16 saat mırıldanmalarınızı ve tonlamalarınızı izliyoruz; dışarıdan gördüğümüz şeyler ziller, çanaklar, gonglar, mudralar ve mantralar, sizlere içinizde neler oluyor?"

Çevirmen keşişin sözlerini aktarırkan içimde güçlü bir his kıpırdandı. "Sizler bizim dualarımızı hiç görmediniz," dedi, "çünkü dua görülemez." Ayaklarının altındaki ağır yün giysileri toparlayarak keşiş sözlerine davam etti, "Gördükleriniz hissi bedenlerimizde yaratmak için yaptıklarımızdır. Hissetmek duadır!"

Ne kadar güzel, diye düşündüm. Ve ne kadar da basit! 20. yüzyıl deneylerinin gösterdiği gibi, dış dünyanın atomlarını, elektronlarını ve fotonlarını değiştiren, gerçekliğimizin yapıldığı şeyi etkileyen insan his ve duyguları. Ancak, bu konuştuğumuz kelimelerden çok içimizde yarattıkları hislerle ilgili. İlahi Matriks'in kuantum güçleriyle konuşan duyguların dilidir ... İlahi Matriks'in tanıdığı duyguların dilidir.

Anahtar 9: İlahi Matriks'le "konuşan" duyguların dilidir. Hedefinize ulaşmış gibi hissedin, dualarınıza cevap verilmiş olur.

Keşiş bizlere 20.yüzyıl bilim adamlarının söylediklerini anlatıyordu. Araştırmacıların belgelediği fikirlerin aynısını söylemekle kalmıyor bir adım daha ileri giderek kuantum olasılıkların dilini nasıl konuşacağımızı anlatıyor ve bunu bugün bir tür dua olarak bildiğimiz bir teknikle yapıyordu. Duaların mucize yarattıklarına hiç şaşmamalı! Dualar bizleri zihinlerimizin mucizelerini dünyalarımızın gerçekleriyle temas ettirmekteler.

ŞEFKAT: DOĞANIN GÜCÜ VE BİR İNSAN DENEYİMİ

Keşişin cevabının netliği başımı döndürdü. Kelimeleri 2,000 yıl önce kaydedilmiş Gnostik ve Hristiyan geleneklerin fikirlerini yansıtıyordu. Dualarımızın cevaplanması için isteğimizin pozitif doğasına eşlik eden şüpheyi aşmak zorundayız. Bu kutuplaşmayı nasıl aşacağımızla ilgili kısa bir eğitimi takiben, Nag Kammadi kütüphanesinde kaydedilmiş olan İsa'nın sözleri bizlere emir vermenin gücünü hatırlatır. Bize artık aşina gelmesi gereken kelimelerle dağa "Dağ, hareket et,' dersek dağ hareket edecektir".

Kelimelerinin bütün açıklığı içinde keşiş rahip ve rahibelerin dualarında ne yaptıklarını açıkladı: His ve duyguların kelimeleri ve dışsal ifadesi olmayan kuantum dilini konuşuyorlardı.

2005'de Tibet'teki tapınakları 37 gün boyunca tekrar ziyaret etme fırsatını buldum. Seyahat sırasında grubumuz hislerin sırrını paylaşan keşişin öldüğünü öğrendi. Her ne kadar durumlar bunu netleştirmediyse de artık onun bu hayatta olmadığını anladık. Yerini alan adamla hiç tanışmadıysak da, geri geldiğimizi duyduğunda

bizi kabul etti ve 1998'de başlayan sohbete devam etmemize izin verdi.

Başka bir buz gibi Tibet sabahında, farklı bir tapınakta kendimizi yeni keşişin önünde bulduk. Sadece birkaç dakika önce bizi bu minicik, soğuk ve loş odaya getiren taş duvarlı geçitten – mutlak karanlıkta, yüzyıllardan beri dökülen yak yağının tehlikeli bir biçimde kayganlaşmış yüzeyinde her seferinde bir adım atarak – geçmiştik. Manastırın kalbinde yer alan bu derin ve kadim odada yeni keşişe devam sorularımı sordum: "Bizi birbirimizle, dünyamızla ve evrenle birleştiren nedir?" Çevirmenimiz sorumu Tibet diline çevirirken keşiş doğrudan bana baktı.

İçgüdüsel olarak tüm sohbet boyunca aracı olan rehbere baktım. Bana geri gelen çeviriyi duymaya hazırlıklı değildim. "Şefkat" dedi. "Geshe (yüce öğretmen) şefkatin bizi birbirimize bağladığını söyler."

"Nasıl olabilir?" diye sordum, duyduklarıma bir açıklık getirilmesini bekleyerek. "Şefkati bir doğa gücü olarak mı yoksa duygusal bir deneyim olarak mı tanımlıyor?" Çevirmen sorumu keşişe ilettiğinde birden neşeli bir alışveriş oldu.

"Herşeyi birleştiren şefkattir" onun son cevabıydı. Hepsi bu kadar! Yaklaşık on dakika süren Tibet Budizmi'nin en derin elementleri üzerine diyalogdan sonra duyabildiklerim bu kelimelerle sınırlıydı.

Birkaç gün sonra kendimi başka bir manastırda daha yüksek düzey bir rahibe aynı soruyu sorarken buldum. Bir rahibin önünde yapılması gereken formalitelere rağmen rahibin hücresinin içindeydik – büyük salonda bulunmadığı zamanlarda yemek yediği, uyuduğu, dua ettiği ve çalıştığı yer.

Bu zamana kadar çevirmenimiz benim sorduğum sorulara ve

benim anlamaya çalıştıklarıma alışmıştı. Yak lambalarının aydınlattığı loş odanın içinde birbirimize sokulmuş otururken düşük tavana baktım. Isı ve ışık için sayısız yıldan beri yakılan lambaların isiyle kaplanmıştı.

Birkaç gün önce rahibe sorduğum soruyu tekrarladım: Şefkat yaradılışın bir gücü mü yoksa bir deneyim midir?" Bakışları birkaç saniye önce tavanda baktığım yere döndü. Derin bir nefes alarak manastıra girdiği sekiz yaşından beri öğrendiği bilgeliği toparlamaya çalışarak bir an düşündü. (Şimdi, 20'li yaşların ortasında gibi görünüyordu.) Birden gözlerini indirdi ve cevap verirken bana baktı. "Her ikisi de" rahibin ağzından çıkan kelimelerdi. "Şefkat hem evrenin bir gücü hem de bir insan deneyimidir."

O gün, dünyanın öbür ucunda, deniz seviyesinden yaklaşık 15,000 feet yükseklikte ve en yakın şehire saatler uzaklıktaki rahibin hücresinde bir çok Batı medeniyetinin bugüne kadar gözden kaçırdığı bilgelik sözlerini dinledim. Rahip, bizi evrendeki herşeye neyin bağladığıyla ilgili sırrı paylaşmanın yanısıra duygu ve hislerimizi o kadar güçlü yapan niteliğin ne olduğunu anlatmıştı: Onlar aynı ve tektiler.

HERHANGİ BİR HİS İŞE YARAMAZ

Aramaik dilinden, Essene'lerin dilinden (Ölü Deniz Parşömenleri'nin yazmanları) son yıllarda yapılan çeviriler rahibin gerçeği oluşturmakla ilgili söylediklerini tamamen desteklemekteydi. Bu yeni yorumlar aynı zamanda, bu talimatların neden bu kadar üstü kapalı oldukları ile ilgili taze bilgiler vermektedirler. Orijinal İncil'in yeni tercümelerinden muazzam özgürlüklerin bizlerden yüzyıllar boyunca alıkonulduğu kadim yazarların kelimelerinden açıkça anlaşılmaktadır. Birçok şey "tercüme sırasında kaybolmuştu."

Yaşam, sağlık ve ailevi olaylara katılımcı olma yeteneğimizle bağlantılı olarak, "İste ve senin olsun" deyişinin modern İncil versiyonuna göre orijinal metininden ne kadar çok şeyin kaybolduğuna dair bir bilgi verebilir. İncil'in modern ve özet King James versiyonu şöyle der:

"Baba'dan benim adımda her ne isterseniz,
Size verecektir. Şu ana kadar benim adımda
Bir şey istediyseniz: İsteyin ve sahip olacaksınız,
Neşeniz tam olsun diye."

Bunu orijinal metinle kıyasladığımızda, bazı anahtar bilgilerin dışarıda bırakıldığını görürüz. Takip eden paragrafta eksik olan kısmın altını çizerek belirtmeye çalıştım.

"Düz, doğrudan istediğiniz herşey ...
Adımın içinden –
Size verilecektir. Şu ana kadar bunu yapmadınız...
Gizli nedenler olmadan ve cevabınızla çevrelenmiş
Olarak isteyin –
Arzuladığınıza sarının ki mutluluğunuz tam olsun."

Bu kelimeler bize kuantum prensibin duyguların bilincimizi yönlendirme ve odaklama konusunda bir dil oluşturduğunu söylemesini hatırlatır. Bu, günün belirli bir saatinde yaptığımız birşeyden çok, içinde bulunduğumuz bir durumdur.

İlahi Matriks'in anladığı dilin duygular olduğu anlaşılmakla beraber herhangi bir duygunun işe yaramayacağı da açıktır. Öyle olsaydı, bir kişinin fikrinin bir diğerininkiyle çakıştığı çok karmaşık

bir yer olurdu. Keşiş şefkatin buna girebilenin hem yaradılışın gücü hem de deneyim olduğunu ifade etmişti. Öğretinin en derin unsurları, şefkat duyabilmek için bir duruma haklı ya da haksız olma beklentisinden uzak olarak yaklaşabilmenizi söylemektedir. Başka bir ifadeyle, durumu yargı ya da ego olmadan algılamalıyız. İlahi Matriks'le anlamlı ve etkili bir şekilde konuşabilmenin tam olarak bu tür bir duygu olduğu anlaşılmaktadır.

Fizikçi Amit Goswami, bir kuantum olasılığın şu andaki gerçeğimiz haline gelebilmesi için sıradan bir bilinçten fazlasının gerektiğini söylemektedir. Hatta, bunu gerçekleştirebilmek için "sıradan olmayan bilinç durumu" olarak tanımladığı bilinç hali gerekmektedir.

Aramaik tercümeye göre, bu noktaya gelebilmek için "gizli bir sebep olmadan istemek" gerekir. Talimatların bu çok önemli kısmına açıklık getirmenin başka bir yolu, modern terimlerle, kararlarımızı "egoya dayanmayan" isteklerle almamamız gerektiğidir. Hayalimizin, inançlarımızın, şifa ve huzurun odağını şu ana getirmenin büyük sırrı, bunu seçimimizin sonucuna kuvvetle bağlanmadan yapmamızdır. Başka bir ifadeyle, ne olması ya da olmaması gerektiğini yargılamadan dua etmeye davet ediliyoruz.

Anahtar 10: Herhangi bir his işe yaramaz. Yararabilen hisler ego ve yargılamadan uzak olmalıdır.

Bu nötr alanı nasıl deneyimlediğimizin belki de en güzel tanımlarından biri Mevlana tarafından yapılmıştır. Basit ve güçlü kelimelerle, " Doğru ve yanlışın ötesinde bir yer vardır. Seninle orada buluşuruz."demiştir. Yaşamlarımız boyunca, Mevlana'nın yargılama olmayan alanında kaç kere bulunmuşuzdur – özellikle de

sevdiklerimizin kaderi sallantıdayken? Ancak bu, gücümüzle ilgili en büyük ders, yaşamlarımızın en önemli meselesi ve katılımcı bir evrende yaratabilme yeteneğimizin muazzam bir ironisidir.

Dünyamızı değiştirmek için ne kadar çok istek duyarsak, yapabilme gücümüz de o kadar elimizden kaçmaktadır. Bunun nedeni genellikle istediğimizin egodan kaynaklanmasıdır. Öyle olmasaydı, değişiklik bizim için o kadar önem taşımazdı. Gerçeğimizi değiştirebileceğimizi bildiğimiz bilinç durumuna doğru olgunlaşırken aynı zamanda bunu yapabilmek de giderek önemsizleşmeye başlar.

Araba kullanma hevesimizin arabayı kullanmaya başladıktan sonra geçmesi gibi, şifa ve huzur mucizeleriyle çalışma yeteneğimiz de onları oldurmaya duyduğumuz aciliyet hissini kaybetmemize neden olur. Bunun sebebi, olayları değiştirebileceğimizi bilmenin beraberinde getirdiği dünyayı olduğu gibi kabul etme duygusu olabilir.

İşte bu sonuca çok fazla önem vermeden güç sahibi olma özgürlüğü, dualarımızın daha da etkili olmasına yol açar. Burada, sevdikleri kişiler için meditasyon yapan, om çeken ve dua edenlerin sordukları sorunun cevabı yatmaktadır.

Her ne kadar hareketlerimiz şüphesiz iyi niyetli idiyse de, genellikle sevdiklerimiz için şifa yaratma arzusuna kuvvetle bağlıydı. Mucizevi bir şifanın gerekli olduğu inancını beraberinde getiriyordu. Şifanın gerçekleşmesi hala gerekli ise, bu şifanın henüz gerçekleşmediğini ima etmektedir – gerçekleşmiş olsaydı dualarımızda bunu istiyor olmazdık. Şifa elde etmeyi isteyerek, onu yaratma çabalarıyla aslında hastalığın varlığını vurguluyoruz! Bu bizi kadim bilgilerin ikinci kısmına, yaşamlarımızda mucize yaratmaya çalışırken gözden kaçırdığımız bir konuya getirir.

Tercümenin bundan sonraki kısmı bizleri cevabımızla "kuşatılmaya" ve olmasını istediğimiz neşe hissi tarafından "sarmalanmaya" davet eder. Bu metin bize deneylerin ve kadim geleneklerin ortak bilgeliğini hatırlatmaktadır. Önce şifa, bereket, huzur hissini duymaya ve yaşamlarımızın gerçeği haline gelmeden önce, kaplerimizde zaten gerçekleşmişler gibi bilmeliyiz.

Bu pasajda İsa kendisinin konuştuğu kişilerin bunu yapmadığını söyler. Tıpkı iyi niyetle şifa isteyen arkadaşlarımın dualarının cevaplanmasını istediklerine inanırlarken, ricaları sadece Lütfen bu şifanın gerçekleşmesine izin ver idi ise, o zaman bunun İlahi Matriks'in dili olmadığını ifade eder. İsa havarilerine evrenle anlamlı bir şekilde "konuşmalarını"hatırlatır. Sevdiklerimizin şifası ile çevrelenmiş, dünyamızdaki huzurla sarmalanmış gibi hissettiğimizde bu tüm olasılıkların kapısını açan kod ve dildir.

Bu his içindeyken, önümüze geleni yaşadığımız şüphesi duyan bakış açısından uzaklaşarak her şeyin parçası olduğunu bilen perspektifi benimseriz. Böylece, "kuantum sıçrama" olarak tanımlanan bir enerji değişimi yaratırız. Bir atom elektronunun bir enerji seviyesinden diğerine aradaki uzayı geçmeden atlaması gibi, seçim yapmanın kuantum dilini konuştuğumuzu sanmayıp gerçekten de konuştuğumuzu bildiğimiz zaman başka bir bilinç durumundayız demektir. İşte bu durum, rüyaların, duaların ve mucizelerin başladığı saf uzay haline dönüşür.

YARATMAK ÜZERE YARATILDIK

~~Hintli şair ve mistik Tagore 1930 yılında yaptığı bir sohbet sırasında~~ Albert Einstein'ın evrendeki rolümüzle ilgili 20. yüzyılın iki bakış açısını özetlemiştir. "Evrenin yapısı ile ilgili iki farklı kavram vardır," diye sözlerine başladı. Birincisi "dünyayı insaniyete

bağımlı bir bütün" olarak görür, ikincisi ise "dünyayı insan faktöründen bağımsız bir gerçeklik" olarak algılar. Kısım 2'de anlatılan deneyler bilinçli gözlemin, atom ve elektronlar da dahil olmak üzere, evrenin yapıldığı maddeyi doğrudan etkileyerek davranışlarını değiştirdiğini göstermekle beraber, belki de Einstein'ın iki ekstrem görüşünün ortasında bir yerde üçüncü bir olasılık bulabiliriz.

Bu olasılık, evrenin başta bizi içine almayan bir süreç sonucunda ortaya çıktığını gösterebilir. Yaradılış bizim varlığımızdan önce başlamış olabilirse de, bizler evren gelişip evrimleşmeye devam ederken artık buradayız. Işığı gözlerimize ulaşmadan yaşamlarını tamamlayan çok uzak yıldızlardan "kara delik"adını verdiğimiz enerjinin içinde kaybolduğu vortekslere kadar evren değişmeye devam etmektedir. Bu, gördüğümüz her şeyde olduğu kadar göremediklerimizde de böyledir.

Dünyamızda sadece kenarda duran birileri olmadığımızın artık anlaşıldığını düşünüyorum. Bilinçli gözlemciler olarak, hepimiz gördüklerimizin bir parçasıyız. Buna ek olarak, bilim adamlarının hala gerçeğimizi nasıl değiştirdiğimizi hangi teorinin açıkladığına karar verememiş olmalarına rağmen, hepsi de evrenin bizim varlığımızda değiştiğini kabul etmektedirler. Bilinçli olmanın yaratma işinin kendisiymiş gibi görünmektedir. Fizikçi John Wheeler'ın ifade ettiği gibi - manipüle edebildiğimiz, taleplerimizi zorla kabul ettirdiğimiz ya da çevremizdeki dünyayı tamamen kontrol altında tutabildiğimiz bir evrende değil "katılımcı" bir evrende yaşıyoruz.

Evrenin bir parçası olarak hayatlarımızı yaşama şeklimizle evrenin küçük parçalarını değiştirip düzeltme kapasitemiz vardır. Kuantum olasılıkların dünyasında, kendi yaradılışımıza katılmak üzere yapılmışız gibi görünüyor. Yaratmak üzere yaratılmışız!

Kuantum seviyede evrensel olarak bağlantılı göründüğümüzden, nihai olarak bağlantılı olma durumumuz nedeniyle yaşamlarımızdaki küçük gibi görünen değişikliklerin dünyamız ve onun da ötesinde evren üzerinde muazzam etkileri vardır. Kozmosla olan kuantum bağımız o kadar derindir ki bilim adamları bu bağlantıları tanımlayabilmek için yeni kelimeler yaratmışlardır. Örneğin, 1. Bölüm'de söz edilen "kelebek etkisi" küçük değişimlerin büyük etkilerini tanımlamaktadır.

İlk şartlara olan hassas bağımlılık olarak bilinen bu etki, dünyanın bir tarafındaki küçük bir değişikliğin başka bir zaman ve mekanda muazzam değişiklikleri tetikleyebileceği ifade etmektedir. Sıklıkla şu benzetme kullanılır: "Bir kelebek Tokyo'da kanatlarını çırptığında, bu bir ay sonra Brezilya'da fırtınaya neden olabilir." Bu etkiyi açıklamak için sık kullanılan bir örnek, Arşidük Ferdinand'ın şoförünün 1914'de yanlış bir sokağa sapmasının sonuçlarıdır. Bu hata Avusturya liderini kendi suikastıyla yüzyüze getirmiştir ve tarih Ferdinand'ın ölümünü 1. Dünya Savaşı'nın başlamasında katalizör vazifesi görmüştür. Bunların hepsi hepimizin zaman zaman başına gelen şans eseri basit bir hatanın yapılmasıyla başlamıştır. Ancak bu yanlışın global sonuçları olmuştur.

2. Bölüm'de çevremizdeki dünyayla olan ilişkimizi anlatan üç deneyi keşfettik. Bize DNA'nın dünyamızın yapıldığı maddeyi etkilediğini ve duyguların DNA'nın kendisini değiştirdiğini gösterdiler. Ordu ve Cleve Backster tarafından yapılan deneyler bu etkinin zaman ve mesafe tarafından kısıtlanmadığını gösterdi. Sonuçlar, bildiğimiz fizik kurallarının tanımadığı sizin ve benim içimizdeki bir gücü yönettiğimizi ortaya koymaktadır.

Çalışmalar, günümüzde bilinen fizik kurallarının bizi sınırlamadığına işaret etmektedir. Mistik St. Francis'in 600 yıldan daha

uzun bir süre önce üstü kapalı olarak ifade ettiği güç bu olabilir. "İçimizde vahşi ve güzel güçler vardır."

İçimizde şifa ve huzur yaratacak şekilde evrenin özünü değiştirecek bir güç varsa, o zaman onunla bilinçli olarak ve isteyerek konuşabileceğimiz bir dil olması son derece akla yakındır. Böyle bir dil vardır – ilginçtir ki bu dil Hıristiyan kilisesinin 4. yüzyılda İncil'de yapılan değişiklikler sonucunda Batı'da kaybolmuş olan duyguların, hayal gücünün ve duaların dilidir.

MUCİZELER ÇALIŞMAYI DURDURDUKLARINDA

Zihin – beden ilişkisinin etkileri ve bazı dua türleri açık literatürde belgelenmiştir. Büyük üniversitelerde yapılan araştırmalar ve savaş yorgunu ülkelerde yürütülen saha çalışmalarından bedenlerimizde hissettiklerimizin sadece bizi değil bizim ötemizdeki dünyayı da etkilediği anlaşılmaktadır. İç ve dış deneyimlerimiz arasındaki bu *ilişki, bazı dua türlerinin bizi neden güçlendirdiğini* açıklamaktadır. Duaların nasıl çalıştığı ile ilgili mekanizma tam olarak anlaşılmamış olsa da çalıştıkları açıktır ve bu belgelendirilmiştir. Ancak gene de ortada bir gizem vardır. Duaların olumlu etkisinin yapıldıkları süre boyunca devam ettikleri yapılan çalışmalarda ortaya konulmuştur. Durdukları zaman etkileri de sona ermektedir.

Örneğin, barış için yapılan dualarda, çalışmalar anahtar göstergelerde istatiksel olarak belirgin düşüşlerin araştırmacılar tarafından gözlendiğini göstermektedir. Trafik kazaları, hastanelerin acil servislerine yapılan ziyaretler ve hatta şiddet içeren suçlarda azalma olmuştur. Huzurun varlığında sadece huzur olabiliyordu. Bu sonuçlar ilginç olmakla beraber bundan sonra ortaya koydukları, bu etki üzerine çalışmalar yapanlar için gizemini korumaktadır.

Deneyler durduğunda, şiddet geri geldi, bazı vakalarda deneyler başlamadan önceki seviyenin de üzerine çıktı. Ne olmuştu? Meditasyon ve duaların etkileri neden bitmişti? Bu soruların cevapları, yaratan farkındalığın özelliğini anlamak konusunda anahtar olabilir. Olan şuydu; stajyerler yaptıklarını durdurmuşlardı – meditasyon ve dualarını durdurmuşlardı. İşte bu gizemin cevabıdır.

Gerçeğimizi seçmenin bir anlık bir iş olduğuna inanıyorsak, o zaman, yeni gerçeğimiz varolmuş gibi hissetmeyi durdurursak kararımızın etkileri de bitecektir. Şifa, barış ve bolluk hislerinin her seferinde birkaç dakika süren deneyimler olduğunu düşünüyorsak, gerçeği yaratma kararımız kısa vadeli bir seçim olacaktır. Modern deneyler ve kadim metinlerden gerçeği yaratmanın ne yaptığımızdan daha fazlası olduğunu biliyoruz .... ne olduğumuz önemlidir.

Anahtar 11: Dünyamız olarak deneyimlemeyi seçtiklerimizi yaşamlarımızda da olmalıyız.

Hisler seçme şeklimizse ve her zaman hissediyorsak, o zaman sürekli seçiyoruz. Dünyamızdaki barış için kesinlikle şükran hissetmeliyiz, çünkü her zaman bir yerlerde barış vardır. Sevdiklerimizin ve kendimizin iyi olmasını her zaman takdir etmeliyiz, çünkü her gün belli bir oranda yenileniyor ve şifalanıyoruz.

Yaklaşık 2,000 yıl önce Gospel'lerin Aramaik versiyonunun geleceğin insanlarına bıraktıklarını bu dil aracılığıyla aktarmaya çalıştığı bu olabilir. Gnostik metin Gospel of Thomas'in kayıp metninde tanımlanan bu etki olabilir; "Sahip olduklarınız sizi kurtaracaktır eğer onu içlerinizden dışarı çıkarabilirseniz. İçinizde olmayanlar, eğer içinizde değilse sizi öldürecektir."

Tembih sözleri kısa olmakla beraber söyledikleri çok güçlüdür. Ustaya, İsa'ya, atfedilen sözlerle yaşamlarımızı ve dünyayı şekillendirme gücünün içimizde, hepimizin paylaştığı bir yetenek olarak yaşadığı hatırlatılır.

YAŞAM HER ZAMAN FİZİK KURALLARINI TAKİP ETMEZ

Kabul edilen fizik kurallarını bozacak şekilde yaşasaydık ne olurdu? Ya da bu kuralların varlığından hiç haberimiz olmasaydı? Tam da böyle davranan kuantum parçacıklarının örneğini takip etmek mümkün müdür?

Sağduyu bize bir şey bir yerde varoluyorsa, o zaman kesinlikle her "ne" olusa olsun, aynı anda başka bir yerde olamayacağını söyler. Ancak, deneyler tam olarak bunu göstermiştir.

Bu tür buluşları takip eden klasik soru şudur: Dünyanın yapıldığı şey aynı anda iki yerde birden olabiliyorsa, bizler de dünyanın bir parçası olduğumuza göre, o zaman bizler neden aynı şeyi yapamıyoruz? İşyerinde ya da sınıfta görevimizi yaparken aynı anda neden güneşlenemiyor ya da dağlara tırmanamıyoruz? Hepimiz zaman zaman böyle bir şeyin olup olamayacağını düşünmüş olmakla beraber olasılıklar aslında fantaziden ibaret ... öyle değil mi?

Bir çok kere, bir çok kişiyi ilgilendiren olağanüstü bir olayın olduğunu duysak, normal olarak bunlarin bir kısmının gerçek olduğunu düşünürüz. Ayrıntılar değişebilmekle birlikte, altta yatan olayı zaman içindeki olmuş bir olaya kadar takip edebiliriz. Büyük Sel burda anlattığıma güzel bir örnek oluşturur. Tarin boyunca, bir çok kültürde defalarca anlatılan neredeyse evrensel bir tema vardır. Farklı kıtalarda, değişik dillerde ve başka insanlarla, hikaye ve sonucu neredeyse hep aynıdır.

Ayrıntılar farklı olsa da tarih, aynı anda başka yerde olabilen insanların hikayeleriyle doludur – yani, aynı anda farklı yerlerde olabilmişlerdir. Genellikle bu tür olaylar yogilere, mistiklere ya da uykuda olan bir yetenekte ustalaşmış kişilere (her zaman olmasa da) atfetmişlerdir. Bu olayların ortak noktası aynı anda farklı yerde olan kişilerin genellikle sevgi ve şefkat gibi insani duyguların ustası olmalarıdır. Sıklıkla, bu tür olaylara ait raporlar azizlerin kutsal çalışmaları ile bağdaştırılmaktadır ve bunlar misyonerler, yerel halklar ve mucizelerin gücüne güvenilir şahitleri olan kişiler tarafından iyi belgelenmişlardir.

Birçok kereler aynı anda farklı yerlerde olduğu düşünülen ve olayları belgelenmiş kişilerden biri olan St. Francis of Paola, örneğin 1507'de olan olaylardan birisidir. Kutsal bir adam olarak kilisede görevlerini yerine getirirken onu görmeye gelen insanlar St. Francis'in derin bir trans halinde olduğunu görüp rahatsız etmek istemediler. Ancak, oradan ayrıldıklarında onu girdikleri kilisenin kapısında gördüler. Orada sadece tek başına durmuyordu; yoldan geçen kişilerle de konuşuyordu. Hızla kilisenin içine girdiler ve onun oradan hiç ayrılmadığını, hala orada olduğunu, "dualarda kaybolduğunu" gördüler. Bir şekilde, derin meditasyon ile ilgili gizemli bir bilinç durumu vasıtasıyla St. Francis of Paola aynı insanlara aynı zamanda farklı yerlerde görünmüştü.

1620 ile 1631 yılları arasında Maria de Agreda (Agreda, İspanya'da 46 yıl manastırda yaşamış bir rahibe) okyanusun karşı yakasına, uzak topraklara yaptığı 500'den fazla seyahat bildirmiştir. Onu tanıyan ve bir beraber yaşayan kişiler endişeliydiler, Maria hiç bir zaman manastırın dışına çıkmamıştı. Ancak Maria, ekstaz deneyimleri dediği sürede o uzak yere "uçtuğunu"söylüyordu.

Bu türden bir olay bugün 300 yıllık uzaktan görüş (bilincin

belli bir noktaya yönlendirilmesiyle uzaktaki olayların izlenip algılanması) olarak adlandırılabilirdi, tek bir tuhaf farklılık hariç. Maria de Agreda anlattığı topraklara gitmekle kalmamış, oradaki yerel halka İsa'nın yaşamını da öğretmisti. Sadece ana dili olan İspanyolca konuşmasına rağmen Kızılderililer onu anlayabilmişlerdi.

Maria'nın anlattıklarının belgelenmesi Mexico başpiskoposu Don Francisco Manzo Zuniga onun yaşadığı deneyimleri duymasıyla başladı. Misyonerleri inceleme yapmaları için gönderdiğinde bölgedeki yerli halk İsa'nın yaşamı konusunda o kadar iyi eğitilmişti ki tüm kabileyi hemen orada vaftiz ettiler.

Yaklaşık on yıl sonra, Maria de Agreda'nın mistik seyahatleri nihayet geçerlilik kazandı. Kilisenin sadakat yemini altında, fiziksel olarak asla gitmediği toprakları en ince ayrıntısına kadar tanımladı. Anlattıkları o kadar tamdı ki iklimleri ve değişen mevsimleri tanımladığı gibi ders verdiği insanların kültür seviye nuanslarını ve inançlarını da anlattı. "Şiddetli bir dini sınavdan" sonra Maria de Agreda'nın mistik deneyimlerinin hakiki olduğu kabul edildi ve "geçmiş dönem mistiklerinin en yüksek rütbeli olanı" olarak duyuruldu.

Aynı anda iki yerde birden bulunma ile ilgili raporlar sadece 16 ve 17. yüzyıllara ait değildir. II. Dünya Savaşı sırasında aynı anda birçok yerde birden ortaya çıkan kutsal adamlarla ilgili örnekler vardır. En iyi belgelenmiş olanlarından bir tanesi İtalya'nın mistik Padre Pio'sudur. Nazi işgali altındaki San Giovanni Rotondo şehrinin Müttefikler tarafından yıkımdan kurtarılacağı ile ilgili verdiği söz üzerine güpegündüz ortaya çıkmıştır.

Uçaklar Alman mevzilerini bombalamak için şehrin üzere geldiklerinde birden Padre Pio'nun kahverengi cübbe içinde havada

yüzen görüntüsü önlerinde belirdi! Savaş alanının stresli şartları altında kısa süreli olarak hayaletlerin görüldüğü bildirilmiş olsa da bu görüntü herkesin görebileceği kadar uzun bir süre orada durmaya devam etti. Orada durduğu sürece de bombaları atma çabaları başarısız oldu.

Pilotlar, bunalmış ve akılları karışmış olarak yönlerini değiştirdiler ve misyonlarına başladıkları bombalarıyla beraber çevredeki bir hava alanına indiler. Kısa bir süre sonra, pilotlardan biri yakınlardaki bir kiliseye gitti. Büyük bir şaşkınlıkla içerde uçağının önündeki aynı papazı gördü ... Padre Pio!

Padre, pilotun düşündüğü gibi uzun zaman önce ölmüş bir azizin hayaleti değildi. Padre gerçekti ve canlıydı. O gün bir şekilde aynı anda iki yerde birden bulunmuştu: yerde, kilisede ve havada, uçaklarının önünde. Tıpkı Padre Pio'nun söz verdiği gibi, Müttefik güçler İtalya'yı zaptederken San Giovanni Rotondo şehri kurtulmuştu.

Doğru olarak kabul ettiklerimizin dışında bir olayla karşılaştığımızda bunu genellikle mucize olarak değerlendiririz. Aynı anda iki yerde birden bulunma ile ilgili rapor, belgeler ve 600 yıldan beri olagelen diğer mucizevi görünen olaylara ne anlam vermeliyiz? Bunlara fantazi ya da hayal ürünü diyebilir miyiz? ... Belki de. Her zaman, vakti çok olan ya da dürüstçe bunların doğru olduğuna inanmak isteyen kişilerin uydurması olması şansı vardır.

Ancak, ya daha başka birşeyler olmaktaysa? Şu anda bilinen fizik kurallarıyla sınırlı olmadığımız hiç bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde bize ispat edilirse, bu onay kendimizi imanın ötesinde, yeni inançlarımızı dayandırabileceğimiz yepyeni bir şekilde görmemizi sağlar.

Bu kitabın giriş bölümündeki şiirde inisiyelerin beklenmedik

deneyimlerinde yeni bir özgürlük bulmaları gibi, zaman ve uzayın sınırlarının ötesinde işleyen kuantum parçacıklarının "ayak izlerini" takip edersek, o zaman bedenlerimizi şifalandırma ve yaşamlarımıza neşe getirme yeteneğimizi kullanabiliriz. Anahtar şudur: İmkansız görünen bir şeyi yapabilmek için, daha önceden doğru olduğu düşünülenlerin sınırlarını zorlamak gerekir. İnisiyelerin "kenar" korkusunu aştıktan sonra, daha önce olduklarını düşündüklerinden çok daha fazlası olduklarını keşfetmeleri gibi, yaşamlarımızda mucizeler yaşamak için bizler de önce bu tür olayların imkansız olduğu inancını aşmalıyız.

Anahtar 12: Bugün bilinen fizik kurallarıyla sınırlı değiliz.

Böyle yapabilmemiz için önce birisinin o mucizeyi gerçekleştirmesi gerekir. Belki de o insanın şifa gibi bir alanda özel bir yeteneği vardır. Ya da belki o kişi sadece dünyayı farklı görmeye açıktır. Her nasıl olursa olsun, bir kişi bir kere özel bir şey yaptığında – bu ister İsa, isterse de yan komşunuz olsun – o zaman aynı mucize herkesin yapabilmesine açıktır.

Bu prensibin güzel bir örneği, Kuzey Amerika yerlilerinin kendi kıyılarının açıklarında demirlemiş Avrupalı'lara ait gemileri görememeleridir. Kocaman yelken ve direkleriyle devasa ahşap gemi kavramı onlara o kadar yabancıydı ki gördüklerinin hiç bir referans noktası yoktu. Aynı şekilde, gözlerimizin filmin tek tek karelerini göremediği gibi, yerlilerin gözleri de ufuktaki gemilerin siluetini anlayamamıştı. Beyinlerimizin gördüklerine anlam vermek için kareleri birleştirerek film haline getirmesi gibi, yerliler de aynı şeyi yapmıştı. Sorun bunu daha önce kimsenin yapmamış olmasıydı:

Kolektif deneyimleri içinde Avrupalı'lara ait yüzen araçları nasıl göreceklerini söyleyen hiç bir şey yoktu.

Kabilenin büyücüsü gözlerini kısıp bakışlarını biraz daha farklı kullanınca gemileri görmeye başladı. Bir kere gördükten sonra, gruptaki herkes sadece birkaç saat önce göremediklerini görmeye başladı. Bütün bunlar insanların kendilerinin nasıl göreceklerine izin vermesiyle ilgiliydi. Farklı bir şeyi deneme isteğiyle bütün dünya onlara açıldı. Belki bizler de 500 yıl önceki o yerlilerden pek farklı değiliz. Dünyamızı, evreni ve kendimizi biraz farklı düşünebilirsek bizleri nelerin beklediğini hayal edebiliriz.

Bu kısmın başında "Bir elektron aynı anda iki yerde birden olabiliyorsa, neden biz de bunu yapamayalım?" diye sorduk. Belki de sorumuzu biraz farkı sorsak cevabı bulabiliriz. Parçacıkların bizim yapamadığımız bir şeyi yapabildiklerini düşünmek yerine, bir elektronun aynı anda iki yerde birden nasıl olabildiğini soralım. Bizlerin yapıldığı malzeme mucizevi bir şekilde çalışıyorsa, o zaman belki bizler de o şartları yaşamlarımıza taşıyabiliriz. Bunun nasıl çalıştığını anlayabilmek için, kendimizi değiştirerek dünyamızı da değiştirebilme yeteneğini bize sağlayan bir varoluş özelliğini – hologramın gücünü – keşfetmemiz gerekecektir.

Kısım 4

Bir Kere Bağlı, Her Zaman Bağlı: Holografik Bir Evrende Yaşamak

"Ve işte buradayız – hepimiz Yaradılış denilen
bu dev hologramın parçalarıyız,
herkes bir başkasının ÖZÜ ...
Bunların hepsi kozmik bir oyun ve hiçbiri
seninle ilgili değil!"
—Itzhak Bentov (1923-1979),
bilim adamı, yazar ve mistik

Bir kum tanesinde dünyayı görmek,
Ve bir yabani çiçekte Cenneti,
Sonsuzluğu avucunda tut,
Ve ebediyeti bir saat içinde.
—William Blake (1757-1827),
şair ve vizyoner mistik

Son bölümdeki deneylerde asla çözümlenmemiş bir gizemden söz ettik. İlahi Matriks'in gerçekten varolduğunun kanıtlarının bir parçası, bir zaman birbiriyle bağlı olmuş iki "şey" in (iki foton, DNA ve fotonlar ya da donör ve onun DNA'ları) aralarında birkaç feet'ten yüzlerce mile kadar mesafe varken bile hala birbirleriyle bağlıymış gibi davranmalarıydı. Sorulması gereken soru Niye? dir.

GERÇEK Mİ YOKSA BİR HOLOGRAM MI?

Bir resmin bin kelimeye bedel olduğunu hepimiz duymuşuzdur. Görsel bir insan olduğum için bu benim için geçerli bir sözdür. Örneğin, arabamın motorunun nasıl çalıştırıldığının bana gösterilmesi, anahtarı çevirdiğim zaman niye pistonların hareket ettiğini ve bujilerin çaktığını anlatan sayfaları okumaktan çok daha anlamlıdır! Büyük resmi bir kere gördüğümde, eğer hala önemlilerse her zaman geri dönüp ayrıntıları anlamaya çalışabilirim; bazen de sadece arabamın çalışmasını isteyebilirim.

Sanırım birçoğumuzun kafası bu şekilde çalışıyor. Kendimizi teknolojik bir dünyanın el kitapları ve bir şeyin niye öyle olduğunu açıklayan bilgisayar programlarının ortasında bulsak da, yeni bir fikri açıklamanın en iyi yolu onu doğrudan deneyimlemektir. Böyle bir deneyimin en güzel örneği hologram fikrine girişimizdir. Hologramlar keşfedildikleri 1940'lardan beri araştırmalarda kullanılmaktadırlar. Ancak, tam olarak ne oldukları ve nasıl çalıştıkları – ilk Yıldız Savaşları filmi 1977'de piyasaya çıkana kadar – teknik olmayan kişilere pek anlam ifade etmiyordu.

Filmin başlarındaki önemli bir sahnede, tüm gezegenin temsilcisi Prenses Leia'yı halkını kurtarmak için yardım isterken görürüz. Mesajını dijital hologram olarak R2-D2'nin - tüm dünyadaki seyircilerin kalplerini ve hayal güçlerini ele geçirmiş bir android - hafızasına kodlar.

Prenses Leia evrenin bir tarafındayken, R2-D2 holografik mesajı çok çok uzaklardaki bir galaksideki bir başka dünyaya taşır. Mesaj genç bir savaşçı olan Luke Skywalker onu zorlayana kadar sır olarak kalır. Baş döndürücü bir film eknolojisi harikası olarak R2-D2 Prensesin mesajını onun minyatür görüntüsünü, o sanki oradaymış gibi, odaya yansıtarak verir.

Birdenbire Prenses'in canlı gibi duran görüntüsü ricasını yapmak üzere havada belirir. Prenses film seyircilerine üç boyutlu göründüğü için, orada olsaydık yanımızda oturuyormuş gibi uzanıp dokunabileceğimiz hissi bize verilir. Ancak eğer böyle yapsaydık, ellerimiz havanın içinden geçerdi: sadece bir hologram.

Bu sahne 1970'lerde bir çok kişi için holografik yansıma ve onun ne kadar gerçek görünebildiğinin ilk deneyimleriydi. Aynı zamanda pek de uzak olmayan bir gelecekte telefon konuşmalarımızın neye benzeyeceği konusunda bir fikir de varmekteydi. On yıllar sonra, bugün bile, hologram kelimesi akıllara Prenses Leia'nın görüntüsünü getirmektedir.

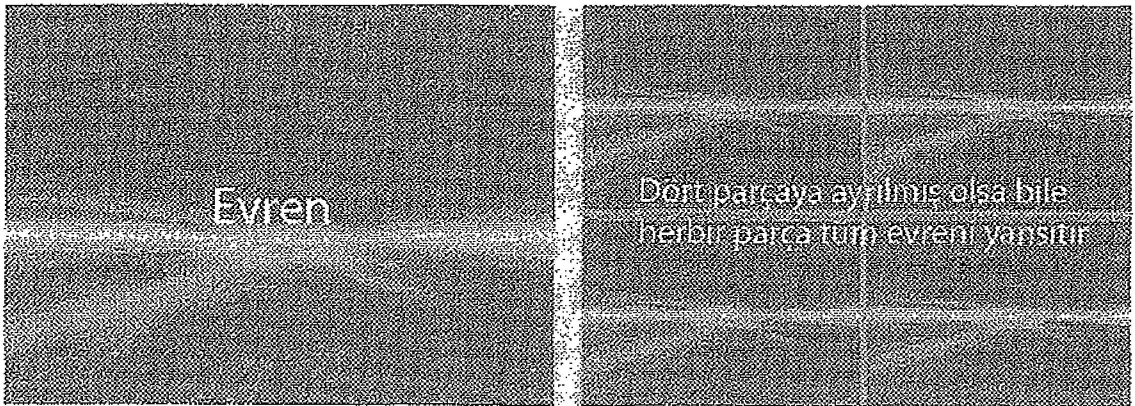
Hologram genellikle – üç boyutlu bir görüntü – belirli bir şekilde yansıtıldığında ya da belli bir ışık altında görüldüğünde canlı bir resim olarak düşünülür. Her ne kadar filmin yorumu hologramın neler ortaya çıkarabileceğinin örneği olsa da, basit bir fotoğraftan çok daha fazladır.

Holografik prensip doğanın belki de en basit ancak en az anlaşılmış olayıdır. Aynı zamanda, belirli bir zaman dilimindeki en büyük ölçeklerde bile değişiklik yapma potansiyelini taşır. Bu gücü kişisel yaşamlarımızda kullanabilmek için hologramın tam olarak ne olduğunu ve nasıl çalıştığını anlamalıyız. Böylece en basitten başlıyoruz: Hologram nedir?

HOLOGRAMI ANLAMAK

Bilim adamlarına hologramın ne olduğunu soracak olsaydınız size direkt ışıkla temas ettiği zaman yüzeydeki görüntünün birden üç boyutlu göründüğü bir tür fotoğraf olarak tanımlarlardı. Bu görüntüleri yaratan süreç, resmin tüm film üzerinde yayılmasını sağlayan lazer ışığının bir tür kullanımıdır. Holografik filmi bu kadar özel yapan onun bu "yayılma" özelliğidir.

Bu şekilde, sanki ilk defa görülüyormuş gibi, sadece daha küçük ölçekte olmak üzere yüzeyin her tarafı görüntünün tamamını içerir. Başka bir ifadeyle, her bir parça hologramdır. Eğer orijinal resim herhangi bir sayıda parçaya bölünseydi, ne kadar küçük olursa olsun her biri orijinal görüntünün tamamını gösterirdi.

Şekil 9: Birşey holografik olduğu zaman, kaç parçaya bölünürse bölünsün kendisinin her parçasında tam olarak varolur. Bu şekil, evreni ne kadar küçük parçalara bölersek bölelim – yukarıda gösterilen dört parçadan galaksiye, bir insana ya da atoma kadar – her bir parça tüm evreni yansıtacaktır, sadece daha küçük ölçekte.

Arabanın motorunu çalıştırma örneğinde en etkili yolun onun nasıl çalıştığını göstermek olduğu gibi, hologramın nasıl çalıştığını göstermek de bir örnek yoluyla olacaktır.

1980'lerde piyasaya holografik teknolojiyi kullanan bir dizi kitap ayracı (şu anda koleksiyon parçaları) çıktı. Hepsi ilk bakıldığında alüminyum kağıt gibi görünen parlak gümüş kağıt şeritlerinden yapılmıştı. Kağıt direk parlak güneşin altına tutulduğunda ve öne arkaya hareket ettirildiğinde bu kitap ayraçlarını geleneksel olanlarından ayıran bir özellik ortaya çıkıyordu. Birden kağıdın içindeki görüntüler canlanmış ve kağıdın hemen üzerinde havada dolaşıyormuş gibi görünüyordu. Kitap ayracı bir tarafa sonra diğer tarafa hareket ettirildiğinde görüntü üç boyutlu ve canlı durmaya devam ediyordu. Bu ayraçların birçok versiyonunu hatırlıyorum: İsa'nın yüzü, Bakire Meryem'in bedeni, bir piramidin üzerinden atlayan yunus ve açılan bir gül.

Bu ayraçlardan sizde varsa, hologramın nasıl çalıştığıyla ilgili bir deney yapabilirsiniz. Burada dikkat; bunu yaparken kitap ayracınız bu süreçte tahrip olacaktır! Bunu aklınızda tutarak güzel kitap ayracınızı keskin bir makas kullanarak herhangi bir şekildeki yüzlerce parçaya bölün. Sonra, en küçük parçalardan birini alıp daha da küçük parçalara bölün. Ayraç gerçekten de bir hologramsa, minik ayraç parçanıza büyüteç altında bakıp hala tüm resmi görebilirsiniz, sadece daha küçük ölçekte. Bunun nedeni resmin kitap ayracının her tarafına yayılmış olmasıdır.

Anahtar 13: Holografik "herhangi birşeyde" o şeyin her bir parçası bütünü yansıtır.

İKİZ FOTONLARIN GİZEMİNİN ÇÖZÜLMESİ

Hologramın ne olduğu ve nasıl yaratıldığını daha iyi anlayarak, Bölüm 1'deki Cenevre deneyine bir kere daha dönelim. Özetlemek gerekirse: İkiz fotonların arasında 14 mil mesafe vardı.

Bunlardan biri, yolculuğunun sonunda iki yoldan birini seçmeye zorlandığında, ikinci foton sanki ikizinin ne yaptığını biliyormuş gibi aynı seçimi yaptı. Aynı deney farklı zamanlarda tekrarlanmış ve her seferinde aynı sonuçlar elde edilmiştir. Parçacıklar aralarında millerce mesafe olmasına rağman hala birbirleriyle bağlıymış gibi hareket etmekteydiler.

Geleneksel bilgelik böyle bir bağlantının olabilmesi için fotonların bir şekilde birbirlerine sinyal gönderiyor olmaları gerektiğini söyler. Burada fizikçiler için bir problem devreye girer: Aralarında bir mesajın gidip gelebilmesi için onun ışık hızından daha süratli gidebiliyor olması gerekir. Ancak Einstein'ın izafiyet teorisine göre hiçbir şey o kadar hızlı gidemez.

Bu parçacıkların fizik kurallarına aykırı hareket etmeleri mümkün müdür ... yoksa bize başka birşey mi gösteriyorlar? Bize o kadar tanımadığımız bir şey gösteriyor olabilir mi ki bizler gördüklerimizin gizemini enerjinin bir yerden diğerine gidişinde alışık olduklarımızın rahatlığında hala zorluyor olalım?

Bir fotondan çıkan sinyal diğerine ulaşmak için ya hiç seyahat etmediyse? Fotonların arasındaki bilgi alışverişinin, sevdiklerimize ettiğimiz duaların ya da huzur arayışımızın hiçbir yere gitmesinin gerekmemesi mümkün müdür?

Cevap evettir! İçinde yaşadığımız evren tam da böyledir. Menlo Park Kaliforniyada'ki Stanford Institute of Research'daki bilişsel bilimler programının kurucularından Russell Targ, bu bağlantıyı son derece zarif ve güzel tanımlar. Targ böyle bir bağlantının anlamını şöyle anlatır: "Gözlerimi kapatıp binlerce mil uzaklıktaki bir insana mesaj göndermekten çok benim bilincimle onun bilinci arasında fark olmaması gibidir." Sinyallerin fotonların arasında seyahat etmek zorunda olmamasının nedeni zaten orada

olmalarıdır – geleneksel anlamda hiçbir zaman bir yerden çıkıp başka bir yere taşınmamışlardı.

Tanımsal olarak, hologramın her tarafı bir diğerinin yansımasıdır. Hologramın içinde bir yerde yer alan bir özellik herhangi başka bir yerde varolur. Böylece, evrenimizin nonlokal hologramı içinde herşeyi birbiriyle bağlayan enerji, anında onları da birbirine bağlar. Spiritüel öğretmenler genellikle bilim adamlarıyla gerçeğin bu bakış açısında birleşirler. Sistem filozofisinin kurucusu Ervin Laszlo'nun tanımladığı gibi, " Temelindeki alanla "kutsal dans" içinde yaşam evrimleşir, evrenin kendisi de öyle."

Bu, Mahayana Budizminin kadim Avata Saka Sutra'sının kozmozdaki herşeyi birbiriyle bağlayan "muhteşem ağ" olarak tanımladığı ile aynı gibi görünmektedir. Evren nonlokal ve holografik ise, bu sadece herşeyi birbirine bağlamakla kalmaz içindeki her nokta diğerlerini de yansıtır. Sutra, çok eskilerde bir zaman bu ağın tıpkı evren gibi her yöne sonsuza kadar uzanması için "asıldığını" söyler.

Evrenin kendisi olmanın yanısıra, bu ağ onu içermekte ve ona holografik özellikler vermektedir. Kadim Sutra, ağ boyunca yayılan ve kozmik göz vazifesi yapan sonsuz sayıda mücevheri de anlatmaktadır. Böylece herşey diğerleri tarafından görülebilir. Hologramın şu ana kadar keşfedilmiş en eski tanımı olmanın yanısıra Sutra, her mücevherin tüm ağ boyunca değişim yaratma gücünü açıklar: "Bu mücevherde yansıtılan her bir mücevher diğer mücevherleri de yansıtmaktadır, böylece sonsuz bir yansıtma süreci devam etmektedir."Sutra'nın tercümesine göre bu ağ "kozmosun tüm üyeleri arasında sonsuza kadar tekrarlanan bir kozmosu sembolize eder."

Doğanın yaşamını sürdürmek, büyümek ve evrimleşmek için

kullandığı süptil ancak çok güçlü prensibin ne kadar da güzel bir tanımlaması. Her parçanın zaten tüm dünyayı küçük ölçekte yansıttığı holografik bir evrende, herşey her yerdedir. Holografik prensip, yaşamımızı sürdürmek ve gelişmek için ihtiyaç duyduğumuz herşeyin ... bir ot yaprağının basitliğinden bedenlerimizin karmaşıklığına kadar herşeyin, her zaman bizimle olduğuna söz verir.

Sonsuz derecede bağlantılı hologramın gücünü anladığımız zaman, hiçbir şeyin saklı, gizli ve sırların olmadığı net olarak anlaşılır – bütün bunlar ayrılık hissimizin yan ürünleridir. Her ne kadar birbirimizden ve dünyanın geri kalanından kopuk gözüksek de, bu kopukluk hologramın yaratıldığı düzlemde – İlahi Matriks'de – var olmamaktadır. Bu birlik seviyesinde, "orada" ve "burada" gibi şeyler olamaz.

Şimdi artık bu kitabın başındaki deneylerde yer alan gizemlerle ilgili "niye" sorusunun cevabını verebiliz. Amerikan ordusu donör ve onun DNA'ları üzerine deneyler yaparken DNA, duyguları yaşayan kişiyle hala bağlantılı gibi davranmıştı. Hatta, donör ve DNA'ları 350 mil mesafedeyken sonuçlar aynıydı ve gizem devam etmişti, çünkü geleneksel açıklamalar DNA'nın sahibinin duygularına cevap vermesinin açıklamaları tamamen geçersizdir.

Birçok kişi bu deneyde bir tür enerjinin paylaşıldığını var sayabilir. Enerjiyi düşündüğümüz zaman, onun bir yerden kaynaklandığını ve bir şekilde başka bir yere gönderildiğini hayal ederiz. Tıpkı en sevdiğimiz televizyon programı ya da radyodaki müziğin enerjinin A noktasından B noktasına yayınlanmasının sonucu olduğu gibi, donöründen DNA'sına bir tür enerjinin gitmesini bekleyebiliriz. Ancak, bir transferin bir noktadan diğerine gidebilmesi için zaman gerekmektedir. Bu zaman pek fazla olmasa da - belki de

bir nanosaniye - geleneksel enerjinin bir noktadan diğerine gitmesi için bir zamanın geçmesi gerekmektedir.

Deneydeki anahtar, bir atom saatinin (bir milyon yılda bir saniye kadar hassas) böyle bir zaman aralığının olmadığını göstermesiydi. Etki aynı anda gerçekleşiyordu çünkü hiçbir enerji değişimine ihtiyaç yoktu. Kuantum seviyede, donör ve DNA aynı paternin parçasıydılar, birindeki bilgi değerinde zaten vardı: zaten bağlantılıydılar. Donörün duygularından çıkan enerji hiç bir yere gitmiyordu, çünkü o zaten her yerdeydi.

Dünyamızda görmek istediğimiz herhangi bir değişiklik – sevdiklerimizin güvenlik ve şifasından Orta Doğu ya da 60'dan fazla birbiriyle silahlı çatışma içindeki ülkedeki barışa kadar herşey – ihtiyaç olan yerlere kalplerimizden va zihinlerimizden gönderilmek zorunda değildir. Hiçbir şeyi başka bir yere "göndermek" gerekli değildir. Dualarımız içimizde olduktan sonra, onlar zaten her yerdedirler.

Anahtar 14: Evrensel olarak bağlı olan bilinç hologramı, içimizde iyi niyet ve duaları yarattığımız anda, gitmeleri gereken yere ulaşacaklarına söz verir.

Bu prensibin ifade ettikleri çok engin ve derindir. Ancak bunun yaşamlarımızdaki anlamını tam olarak anlayabilmek için hologramın nasıl çalıştığı ile ilgili son parçayı – onun içinde değişim yaratmayı – da kavramamız gerekir. Herşey birbiriyle gerçekten de bağlantılıysa ve herşey zaten her yerdeyse, o zaman biz hologramın bir yerinde birşeyi değiştirdiğimizde ne olur? Bir kez daha, cevap sizi şaşırtabilir.

BİR YERDE OLAN DEĞİŞİKLİK HER YERDE DEMEKTİR

Contact filminde, başroldeki karakterin çocukluğuna geri dönüşler yapılarak babasının ani ölümünden önce kızının üzerinde bıraktığı etkiler gösterilir. Kızının hedeflerine doğru hırsla gidişini desteklerken aynı zamanda kızının geleceğindeki büyük başarıların küçük adımlarla sağlanacağını da ifade etmiştir.

Bu büyük tavsiye tüm ailelerin çocuklarına vermeleri gereken bir öğüt olmasının yanısıra, bilinç hologramının ve yaşamın nasıl çalıştığını da tam olarak anlatmaktadır. Orada küçük bir değişim, sonra burada bir küçük değişim daha yaptığımızda birden herşey değişir. Hatta, bir yerdeki küçük bir değişiklik tüm paradigmada değişikliğe yol açabilir.

Vizyoner ve filozof Ervin Laszlo bunun neden böyle olduğunu şöyle tanımlar: "Bir yerde olan her şey, başka yerlerde de olur; bir zamanlar olmuş bir şeyler, daha sonra başka zamanlarda da olur. Hiçbir şey "lokal" değildir; nerede ve ne zaman olduğuyla sınırlı değildir." Mahatma Gandhi ve Rahibe Teresa gibi büyük spritüel öğretmenlerin son derece zarif ifade ettikleri gibi, lokal olmayan holografik prensip muazzam bir güçtür – kuantum dünyasının "Davut" ve "Golyat"(Ç.N. Hazreti Davud'un öldürdüğü dev) etkisidir.

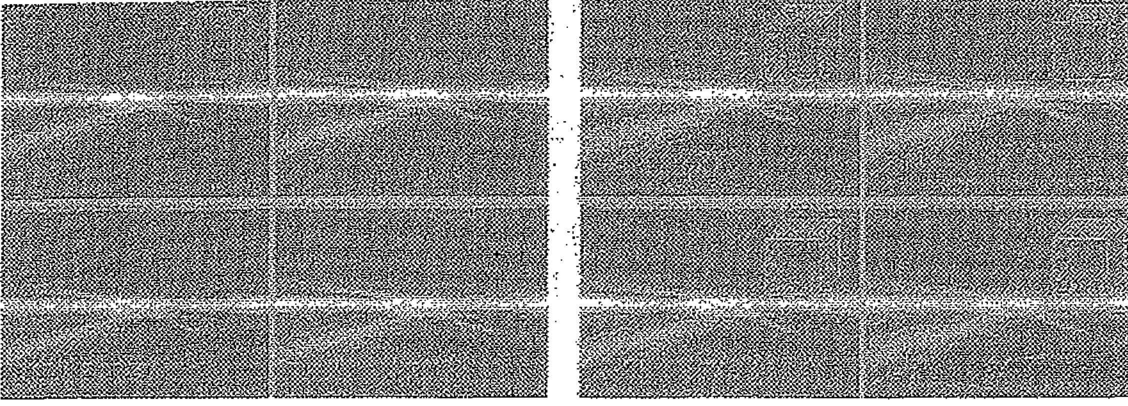
Bir hologramın kendi birçok parçasında orijinal görüntüyü içermesi gibi, herhangi bir parçada yapılacak değişiklik, o paternin her tarafına yansır. Ne kadar da güçlü bir ilişki! Bir yerdeki tek bir dağişiklik her yerde değişim yaratabilir! Küçük değişimlerin tüm sistemi etkilediğini gösteren en iyi örneklerden biri hepimizin aşina olduğu bedenlerimizdeki DNA'lardır.

Suç üzerine kurulu herhangi bir filmi seyrettiğimizde, suçlunun olay yerinde bıraktığı izlerden takip edilerek kimliğinin saptanabildiğini görmüşsünüzdür. Dedektifler kişinin bedeninin bir

parçasından ya da ondan gelen bir şeyden – bir kan damlasından saç teline, sperm izlerinden kırık tırnaklara kadar – o kişinin kimliğini belirleyebilirler. Holografik prensip nedeniyle DNA'nın bedenin neresinden geldiğinin hiçbir önemi yoktur, tüm parçalar bütünü yansıtır. Her DNA parçası diğerlerine benzer (mutasyonlar hariç).

Ortalama insan bedeninin 50 ila 100 trilyon hücresi olduğu düşünülmektedir. Her hücrenin, o kişinin DNA'larını (yaşam kodu) içeren 23 çift kromozomu vardır. Matematiksel olarak baktığımızda bunun anlamı insanların bedenlerinde 2,300 ila 4,600 trilyon DNA kopyesi taşıdıklarıdır. Her hücrede teker teker değişiklik yapmaya kalksaydık bunun ne kadar çok zaman alacağını hesap edin. Ancak DNA, o türün mavi kopyesini değiştirdiğinde bunu lineer olarak - her seferinde bir iplik - yapmak zorunda değildir. Holografik prensip nedeniyle, DNA değiştiğinde, bu değişim bütüne yansıtılır.

Anahtar 15: Bilinç hologramı nedeniyle, yaşamlarımızdaki küçük bir değişiklik dünyamızın her yerine yansıtılır.

Şekil 10. Bir hologramda, "bir şeyin" her parçası diğer parçaları yansıtır. Örneğin evreni dört parçaya bölseydik, her parça tüm evreni yansıtırdı. Bir yerde meydana gelen değişiklik (ışıklı alanla gösterilmiştir) her aynaya yansır.

Muhtemelen, Neden bunlar benim hayatımda önemli? Diye soruyorsunuzdur. Hologramın süptil gücü, sadece bir yerdeki paterni değiştirerek daha büyük ölçekte muazzam değişiklik yaratabilmemizi sağlar. Holografik prensibi anlamak önemlidir çünkü, bizlerin tam olarak nasıl işlediğini tanımlar. Bedenlerimizdeki DNA'dan çevremizdeki dünyanın yapısına, hafıza ve bilincin nasıl çalıştığına kadar henüz anlamaya başladığımız daha büyük bir varoluşun hologramlarıyız.

HOLOGRAFİK BİR EVRENDE HOLOGRAFİK BEYİNLER

1970'lerde seyrettiğim bir belgeselde cerrahlar, bir adamın beyin dokusunun derinlerinde geçirdiği bir kazanın sonucunda oluşan travmanın baskısını kaldırmaya hazırlanıyorlardı. Tamamen bilinci açık ve uyanıkken, beynin bazı bölümlerinin bedenin hangi kısımlarına bağlı olduğunu görebilmek için elektrikli proplarla uyarıyorlardı. Örneğin, elektrot bir bölgeye dokunduğunda hasta bir renk "patlaması" görürse, o bölge görsel merkez olarak kaydediliyordu.

Canlı bir beyni ameliyathanenin parlak ışıkları altında izlemenin garip deneyiminin yanısıra, bu filmi bu kadar ilginç yapan adamın beyninin çalışma şekliydi. Örneğin, belirli bölgeler elektriksel olarak uyarılıp renk görme deneyimi ortaya çıkardığında, o bölgeler her zaman geleneksel olarak görme ile ilgili bölgelere denk gelmiyordu. Adamın beyninin parçaları bir şekilde, beynin başka bir bölgesinde olmasını beklediğimiz "görme" işini öğrenmiş gibiydi.

Nörobilimci Karl Pribram'ın devrim niteliğindeki çalışması da, serebral fonksiyonların bir zamanlar varsayıldığından daha global olduğunu göstermiştir. Pribram'ın çalışmasından önce, beyinlerimizin belirli bilgileri belli yerlere depolayan inanılmaz biyolojik bilgisayarlar olduğu düşünülmekteydi. Hafızanın bu mekanik modelinde, belirli hafıza türleriyle depolandıkları yer arasında birebir bağlantı vardı. Sorun, bu tür hafızanın laboratuvar deneylerinde bulunamamasındaydı.

Belgesel filmdeki adamın beyninin başka bölgelerin işlevlerini "bilmesi" gibi deneyler, hayvanların da hafızası olduğunu ve bu fonksiyonları barındırdığına inanılan kısımları çıkarıldığında da yaşamlarına devam ettiklerini gösterdi. Başka bir ifadeyle, hafıza ile beyinde belirli bir bölge arasında doğrudan bir bağlantı yoktu. Beyine mekanik bakış açısı ve hafızanın cevap olmadığı aşikardı - daha garip fakat muhteşem bir şeyler olmalıydı.

1970'in ilk yıllarında Pribram deneylerden elde edilen kanıtları açıklamak üzere güçlü bir modelin öncülüğünü yaptı. Beyin ve onun içindeki anıların hologram gibi çalıştıklarını düşünmeye başladı. Pribram'ın doğru yolda olduğunu onaylayan anahtarlardan biri bizlerin bilgiyi zihinsel olarak işleme şeklimizin laboratuvar kanıtlarıydı. Hipotezini test etmek için daha önce yapılan araştırmalara

döndü. 1940'larda bilim adamı Dennis Gabor, ilk hologramları yaratabilmek için Fourier transformları (kaşifi Joseph Fourier'in ardından isimlendirilmiş) adı verilen bir dizi kompleks denklem kullanmış ve bu çalışması 1971 yılında Nobel ile ödüllendirilmişti. Pribram, eğer beyin yumuşak devreleri arasında bilginin dağıtılmasında gerçekten de bir hologram gibi çalışıyorsa, o zaman bilgiyi de Fourier denklemlerindeki gibi işliyor olmalı diye düşündü.

Pribram, beyin hücrelerinin elektrik dalgaları yarattığı bilgisiyle Fourier transformlarını kullanarak devrelerden çıkan paternleri test edebildi. Tabii ki, teorisi doğruydu – deneyler beyinlerimizin bilgiyi hologram denklemlerine denk bir şekilde işlediğini kanıtladı.

Pribram beyin modelini basit bir benzetme kullanarak hologram içinde hologram olarak açıkladı. Bir röportaj sırasında: "Görsel sistemdeki hologramlar ... benek hologramlardır." Bunlar daha büyük bir görüntünün küçük parçalarıdır. "Görüntünün tamamı, böceklerin gözünde olduğu gibi bir büyük mercek yerine yüzlerce küçük mercekte oluşmaktadır .. Tüm paterni siz onu deneyimleyene kadar tek bir parça gibi birbirine örülmüş olarak algılarsınız."

Pribram ve David Bohm (Giriş bölümünde fikirleri tartışılmıştı) çalışmalarına birbirlerinden bağımsız olarak başladılar, her ikisi de deneylerinin sonuçlarını açıklamak için aynı açıklamayı kullanıyordu. Her ikisi de yaşamın anlamını açıklamak için holografik modeli kullanıyordu. Bohm bir kuantum fizikçisi olarak evreni bir hologram olarak görüyordu. Pribram bir nörobilimci olarak beyni holografik bir işlemci olarak inceliyordu. Bu iki teori birleştirildiği zaman ortaya çıkan paradigmayı parçalayacak bir olasılıktır.

Bu olasılık, birçok gerçekliğin içindeki gerçeklikler ve onun içindeki başka gerçekliklere işaret eder. Bu sistemde dünyamız daha derin bir gerçeklikteki olayların bir yansıması ya da gölgesi olarak düşünülebilir. Evrenimiz olarak gördüğümüz aslında bizim – bireysel ve kolektif zihinlerimizle – daha derin gerçekliklerin olasılıklarını fiziksel gerçeğe dönüştürmemizdir. Kendimize bakmanın bu yeni radikal bakış açısı ve evren isteyebileceğimiz, dua ya da hayal edebileceğimiz her olasılığın kapılarını bizlere açar.

Pribram çalışmalarında bu olasılıkların sebebini belirtir. Evrenle iletişimde olan holografik bir beyinle, diye anlatır, beynin çalışma şekli zamanı ve mekanı aşan deneyimler yaşanmasını sağlar. Holografik model dahilinde herşey mümkündür. Bu potansiyel sonuçların güçlü deneyimlerine ulaşmanın anahtarı, kendimizi bu şekilde algılamaya başlamamızdır. Böyle yaptığımızda son derece düzel birşey olmaya başlar: Değişmiş oluruz.

Kendimizi "birazcık" ya da "şöyle böyle" güçlenmiş varlıklar olarak görmemiz mümkün değildir – ya görürüz ya da görmeyiz. Ve bu kitabın ilgi odağı da tam olarak budur. Bizler sadece bir nedenimiz olduğu zaman kendimizi farklı olarak algılayabiliz. İlahi Matriks'in evrene bağlı bir hologram olduğu kavramı, bizlerin sadece inançlarımızla sınırlı olduğumuzu açıkça gösterir.

Kadim spiritüel gelenekler, en derin inançlarımızın görünmez duvarlarının en büyük hapishane olduğunu söyler. Ancak aynı zamanda en büyük özgürlük kaynağımızın da inançlarımız olduğunu hatırlatır. Dünyanın bilgelik gelenekleri her ne kadar birbirinden farklı olsalar da, hepsi bizi aynı sonuca getirirler: hapis ya da özgür olma fırsatı bizim elimizdedir, bu seçimi yapan sadece bizleriz.

HARDAL TOHUMUNUN GÜCÜ

Karl Pribram'ın öncü çalışması ve onu takip eden diğer araştırmacılar tarafından yapılan çalışmalar, beyinlerimizin holografik bilgi işlemci gibi çalıştığını göstermektedir. Bu bireyler olarak bizler için doğruysa, o zaman kolektif zihin ve bilincimizin de aynı şekilde çalıştığını düşünmek mantıklı olur. Bugün altı milyardan fazla insan (ve zihin) bu gezegende yaşamaktadır. İlahi Matriks kabının içinde, her bireyin zihni daha büyük tek bir farkındalığın parçasıdır.

Her ne kadar birbirlerinden farklı görünseler de, her zihin tüm bilincin paternini içerir. Bu bağlantı yoluyla tüm paterne ulaşabiliriz. Başka bir ifadeyle, hepimizin dünyalarımızın hologramını değiştirme gücü vardır. Bu, bazı insanlar için kim olduğumuzu düşünmenin geleneksel olmayan bir şekli olsa da, diğerlerinin inanç ve deneyimleriyle son derece uyumludur.

Bilimsel çalışmalar bu prensipleri desteklemektedir ve bir grup içindeki insanlar aynı bilinç deneyimini paylaştıklarında, bunun etkileri grubun kendisinin ötesinde ve hatta kişilerin bulunduğu binanın dışında bile saptanabilmektedir. İçsel deneyimlerin, fizik kuralları ya da yakın çevre tarafından kısıtlanmayan süptil bir iletken tarafından taşındığı açıktır. Bu olayın bir örneği transandantal meditasyonun (TM) büyük kalabalıklar üzerindeki bilinen etkisidir.

1972'de nüfusu 10,000 kişinin üzerinde olan 24 Amerikan şehrinde yaşayanlar bu çalışmalara sadece nüfusun yüzde biri katılmış olmasına rağmen son derece anlamlı değişiklikler deneyimlediler. Bu çalışmaya katılanlar içsel olarak barış deneyimleri yaratmak ve bunu çevrelerindeki dünyaya yaymak üzere belirli bir meditasyon tekniği kullandılar. "Maharishi Etkisi" olarak adlandırılan

bu teknik, nüfusun yüzde biri kendisinin önerdiği meditasyon tekniğini kullandığı zaman o toplumda şiddet ve suçun düşeceğini ispatlayan bu ve bunun gibi çalışmalar, 1988'de Journal of Conflict Resolution adlı dergide yayınlanan "Uluslararası Orta Doğu Barış Projesi"nin ortaya çıkmasına yol açmıştır. 1980'li yılların başındaki İsrail-Lübnan savaşı sırasında katılımcılar TM tekniğinde, barış için dua etmek ya da sadece zihinlerinde düşünmek yerine, bedenlerinde barış yaratmak üzerine eğitilmişlerdi.

Ayın belirli günlerinde ve hergün belirli bir saatte, bu insanlar Orta Doğu'daki savaşın perişan ettiği bölgelere yerleştirildiler. Huzur içinde bulundukları o zaman diliminde bölgedeki terörist saldırılarda, hastanelerin acil servislerine yapılan ziyaretlerde, trafik kazalarında ve suç oranlarının hepsinde düşme gözlendi. Katılımcılar çalışmalarını durdurduklarında, istatistikler tersine döndü. Bu çalışmalar daha önceki buluşları doğruluyordu: Nüfusun küçük bir yüzdesi içlerinde huzur yaşadıklarında, bu huzur onların çevresine de yansıyordu.

Elde edilen sonuçlar haftanın günlerini, tatilleri ve ayın devrelerini de hesaba katıyordu; Öyle tutarlıydılar ki araştırmacılar çevreye içsel barışın yayılabilmesi için gerekli olan minimum kişi sayısını belirleyebilmişlerdi: nüfusun yüzde birinin kare kökü. Bu, etkinin başlaması için gerekli olan temel sayıdır – ne kadar çok insan katılırsa sonuç da o kadar etkili olacaktır. Bu etkilerin tüm nedenlerini tam olarak anlamasak da, korelasyon ve sonuçlar onların varolduklarını göstermektedir. Bu prensibi yaşamlarımızdaki herhangi bir gruba – kilise cemaati, büyük bir şehir ya da tüm gezegen – uygulayabiliriz. Barış ve şifa yaratmak için grupta kaç kişinin çalışması gerektiğini belirleyebilmek için aşağıdaki formül şunları önermektedir:

1. Toplam kişi sayısını belirleyin.
2. Bu toplam rakamın yüzde birini hesaplayın (1. adımdaki toplamı .01 ile çarpın).
3. Yüzde birin kare kökünü hesaplayın (2. adımdaki sayıyı girin ve hesap makinanızdaki √ fonksiyonuna basın).

Bu formül tahmin edebileceğimizden çok daha küçük sayılar ortaya çıkarır. Örneğin, bir milyon kişinin yaşadığı bir şehirde toplam yaklaşık 100 kişidir. 6 milyar kişinin yaşadığı bir dünyada bu sayı sadece yaklaşık 8,000'dir. Bu hesaplama sürece başlamak için gerekli olan minimum sayıyı gösterir. Ne kadar fazla sayıda insan katılırsa, etkinin yaratılması o kadar hızlı olur.

Bu ve bunun gibi çalışmalar daha fazla araştırma gerektirmekle beraber, şans faktörünün ötesinde bir etkiye işaret etmektedirler.

Anahtar 16: Bilinç değişimi için hızlı bir başlangıç yapmak için gerekli olan minimum kişi sayısı nüfusun √%1'dir.

Belki de birçok bilgelik geleneğinin her bireyin bütünle ilişkisini vurgulamalarının nedeni budur. İnancın gücüyle ilgili en iyi bilinen mesellerden birinde İsa, azıcık bir imanın büyük olasılıkların kapısını açmaya yeterli olduğunu göstermek için holografik prensibi kullanmıştır. "Aslında" demiştir, imanınız bir hardal tohumu büyüklüğündeyse, dağa 'buradan oraya git' diyeceksiniz ve o gidecektir; sizin için hiçbir şey imkansız olmayacaktır." Bunun ne anlama geldiğini bir sonraki bölümde inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, burada "iman"ın anlamını kısaca netleştireceğiz.

İman kelimesi bazen duygusal bir yük taşıyabilir, çünkü sık sık

temeli olmayan bir inanışla bağdaştırılır. Buna genellikle "kör iman" olarak değinildiğini duyarız. Ben kör iman diye bir şey olmadığını düşünüyorum. İçimizde, derinlerde bir yerde tüm inançlarımız, olan şeylerle olabilecek şeyler arasındaki derin bağlantı hissinden kaynaklanmaktadır. Bunun her zaman bilincinde olmasak ya da bir şeyin niye öyle olduğunu düşündüğümüzü ifade edemesek de, inançlarımız bizim için doğrudur. Ve bu gerçek imanın temelidir.

Ancak, bir tür inanç vardır ki dayanağını kuantum fiziğinin keşifleriyle desteklenen en son bilimsel çalışmalardan alır. Bölüm 3'de, fiziksel dünyanın sadece gözlemleyerek değişmesinin muhtemel nedenlerinin üzerinde kısaca durduk. Tüm açıklamalar, kozmik bir olasılıklar çorbasının içinde aynı anda varolan birçok gerçeği kabul etmekteydi. Deneyler, bizim bir şeyi seyretmemizin – yani, bilinçli gözlemin – o olasılıklardan birini bizim gerçeğimiz olarak yerine kilitlediğini göstermiştir. Başka bir ifadeyle, çorbanın içindeki hangi olasılığın bizim "gerçek" deneyimimiz olacağını "seçen" malzeme, gözlemlemeyi yaparken içimizdeki inanç ya da beklentidir.

Bunu hatırlayarak, İsa'nın ifadesindeki imanın sadece kelimeleri söyleyerek dağı hareket ettirmekten çok daha fazlası olduğunu anlayabiliriz. 2,000 yıllık mesel bizlere zaten varolan sonsuz olasılıklar içinden gerçeği seçebileceğimiz güçlü dili öğretmektedir. Neville imanı tanımlarken açıkça "arzunuzun zaten gerçekleştiği varsayımında ısrarcı olun ... dünyanız kaçınılmaz olarak varsayımınıza uyum sağlayacaktır" demiştir. Dağ örneğinde olduğu gibi onun hareket ettiğini bildiğiniz zaman – onun gerçekleştiğine dair iman, inanç ya da varsayım onu bizim gerçeğimiz yapan enerjiyi tetikler. Tüm olasılıkların kuantum dünyasında, dağın hareket etmekten başka seçeneği yoktur.

Bundan sonraki örnek bu tür iman ve inancın ne kadar basit ve doğal olduğunu göstermektedir. Aynı zamanda, bakış açımızdaki küçücük bir değişikliğin dünyamızda ne kadar muazzam bir fark yaratabileceğini ve sonsuz olasılıkların kapısını açabileceğine işaret etmektedir.

Birkaç yıl önce, "dağın hareket etmesinin" biyolojik versiyonuna şahit olma fırsatını elde ettim. Bu durumda "dağ" orta yaşlı bir kadının mesanesindeki tümördü. Batılı doktorlar kitleyi habis olarak teşhis etmişti ve ameliyat edilemeyeceğine inanılıyordu. Geçici olarak sınıfa çevirdiğimiz otelimizin balo salonunda, benim de parçası olduğum gruba öğretmenimizin içinde bulunduğu Pekin, Çin'deki bir ilaçsız hastanede yer alan mucizevi bir şifa seansının filmi gösterilmişti.

Bu klinik, rutin olarak geleneksel olmayan yöntemleri muazzam bir başarıyla uygulayan yöredeki birçok klinikten bir tanesiydi. Selamlaşma ve tanışma formalitelerini tamamladıktan sonra birazdan seyredeceklerimiz için hazırlanmıştık. Öğretmen filmin amacının şifa gücünün hepimizin içinde bulunduğunu göstermek olduğunu vurguladı. Bu, kliniğin reklamı ya da tehlikeli bir hastalığı olan bir kişinin Pekin'e fırlayıp gitmesi için bir davet değildi. İzlemek üzere olduklarımız burada, sınıfta ya da evlerimizin oturma odalarında gerçekleştirilebilirdi. Şifanın anahtarı dedi öğretmenimiz, bedenlerimizdeki ya da sevdiğimiz kişinin bedenindeki (o kişinin izniyle) duygu ve enerjiyi şefkatle odaklama yeteneğidir.

Filmdeki kadın ilaçsız kliniğe son çare olarak gelmişti çünkü o ana kadar uygulanan herşey başarısız olmuştu. Klinik kendi sağlığımızın sorumluluğunu vurgularken sadece onları "tamir edip" evlerine yollamak yerine yaşamanın yeni ve yaşam pekiştirici yollarını da vermekteydi. Bu protokollar yeni beslenme alışkanlıklarını,

yaşam gücünü (chi) harekete geçirmek için yapılan yumuşak beden hareketlerini ve yeni nefes alma tekniklerini içermekteydi. Bu basit yaşam değişikliklerini takip ederek hastanın bedenini potansiyel şifa için güçlendiriyorlardı. Bu prosedürleri izleyerek klinikteki hastalar bir noktada videoda gösterilen tedaviye hazırlanıyorlardı.

Film başladığında hastane sedyesinde yatan tümörlü kadını gördük. Uyanıktı, bilinci tamamen açıktı ve yatıştırıcı ya da anestezi verilmemişti. Beyaz önlük giyen üç uygulamacı hastanın arkasında dururlarken bir ultrasonografi teknisyeni onun önünde oturuyor ve bedenindeki kitleyi görüntülemek için kullanılacak çubuğu elinde tutuyordu. Bizlere, doğa programlarında bir goncanın açılarak gül haline gelmesini gösteren ve günler süren süreci birkaç saniyeye sıkıştıran filmlerdeki gibi değil, uygulamacıların şifasının tam etkisini görebilmemiz için gerçek zamanda gösterileceği söylendi.

Film kısaydı, dört dakikadan daha az sürdü. Bu zaman içinde hepimiz Batı tıbbının mucize diyebileceği bir şey gördük. Ancak İlahi Matriks'in holografik kavramında bu tamamen anlamlı bir şeydi. Uygulamacılar bedenlerindeki hislerin kalitesini yükseltecek bir kelime üzerine anlaşmışlardı. Neville'in "gelecekteki rüyanın şu anın gerçeği haline getirilmesi ... arzunuzun gerçekleştiği hissini yaşamakla olur," ifadesini hatırlatan bir şekilde uygulamacıların hisleri kadının zaten şifalandığı doğrultusundaydı. Tümörün orada olduğunu bilmelerine rağmen onun varlığının birçok olasılıktan sadece biri olduğunu da kabul ediyorlardı. O gün, başka bir olasılığı devreye sokan kodu açıyorlardı. Ve bunu İlahi Matriks'in tanıdığı ve cevap verdiği bir dilde – insan duygularının enerjiyi yönlendirmesi – yapıyorlardı (Bknz. Bölüm 3).

Uygulamacıları seyrederken kabaca "zaten oldu, zaten oldu," anlamına gelen bir tür mantrayı tekrarladıklarını duyduk. Başlangıçta

hiçbir şey olmuyor gibiydi. Birden tümör görüntüye bir girip bir çıkmaya başladı, gerçeklikler arasında sendeliyor gibiydi. Huşu ile sessizlik içinde ekranı seyrediyorduk. Birkaç saniye içinde, tümör soldu ve sonra ekrandan tamamen kayboldu ... gitmişti. Oda aynı görünüyordu. Uygulamacılar ve teknisyen oradaydı, ürkütücü bir olay olmuş gibi değildi, sadece kadının yaşamını tehdit eden durum ortadan kaybolmuştu.

Azıcık inancın dağları hareket ettirdiği kadim nasihatı hatırladım. O zamana kadar dağları hareket ettirmenin bir benzetme olduğunu düşündüğümü de hatırladım – şimdi artık bunun kelimenin tam anlamıyla gerçek olduğunu biliyordum. Yüzde birin karesi formülünü kullanarak – hastanenin nüfusu – bilincin gerçeğimizi doğrudan etkileyebileceğini ispat etmişlerdi.

Şifanın gerçekleştiği odada toplam altı kişi vardı (üç uygulamacı, teknisyen, kameraman ve hasta kadın). O odanın nüfusunun yüzde birinin kare kökü alındığında, bu sadece bir kişinin 0.244'ü yapar! Şifanın zaten gerçekleştiği inancında olan bir insandan daha azını gerektiren bir durumda kadının bedeninin fiziksel gerçeği değişmişti.

Bu vakadaki sayı az olmasına rağmen formül hala geçerlidir. Daha önce de ifade edildiği gibi bu toplam, yeni bir gerçeekliği başlatabilmek için gerekli olan minimum sayıdır. Muhtemelen odadaki herkes kadının şifasını hissediyordu ve bedeninin onların gerçeğini yansıtması iki dakika 40 saniye aldı.

İzin alarak bu filmi dünyada birçok dinleyici grubuna izlettim – buna tıp personeli de dahildir. Tepkiler farklı ve tahmin edilebilir idi. Şifa gerçekleştikten sonra, seyircilerin arasında az önce gözleriyle gördüklerini kalp ve zihinlerine kaydettikleri kısa bir sessizlik olur. Sessizlik yerini keyifli iç geçirmelere, gülmelere ve hatta

alkışa bırakır. Bazı kişiler için filmde seyrettikleri zaten doğruluğuna inandıklarının onayıdır. Hatta inanç bile birşeyin olabileceğini görüldüğünde pekişir.

Daha şüpheci olan diğer kişilerin tipik sorusu: "Bu gerçekse, neden bilmiyoruz?" olur. Benim cevabım da: "Şimdi biliyorsunuz!"dur.Bundan sonraki soru, "Şifa etkisi ne kadar devam ediyor?" Çalışmalar beslenme, soluma ve klinikte öğrenilen hareketlere devam eden hastalarda beş yıl sonra yüzde 95 başarı oranının olduğunu göstermiştir.

İnanma arzusu ile ne kadar çok insana modern tekniklerin yardımcı olamadığına inanamayan bir bunalma arasında bir yerlerden gelen derin bir nefesten sonra, genellikle şuna yakın bir şeyler duyarım:

"Bu çok basit ... bu kadar kolay olamaz!"

Benim cevabım "Neden daha az birşey bekleyesiniz ki?" İlahi Matriks'in holografik dünyasında herşey mümkündür ve kendi olasılıklarımızı biz seçeriz.

Bizlerin "burada", olasılıkların "orada" olduğuna inanmak onlara ulaşamayacağımız hissini verir. İlahi Matriks'in nasıl çalıştığını tanımlayan kuralların aynısı bize aynı zamanda daha derin bir gerçeklikte bizlerin tipik olarak "başka bir yerlerde" diye düşündüklerimiz aslında "burada" ya da bunun tersi gibidir. Bu, olasılıklar alanında kendimizi nasıl gördüğümüzle ilgilidir.

En korkunç ızdıraplardan en neşeli anlara kadar – ve arada kalan tüm olasılıklar – herşeyin zaten varolmakta olduğunu bildiğimizde, aradaki uzayı geçerek o olasılıkları yaşamlarımıza taşıma gücümüzün olduğunu anlarız. Ve ... hayallerin, rüyaların ve inancın sessiz lisanında bunu yaparız.

Kısım 5

Burası Orası ve O Zaman Şimdi Olduğunda: Matriks'de Zaman ve Uzayda Sıçramak

"Zaman hiç göründüğü gibi değildir. Sadece bir yöne doğru akmaz ve gelecek, geçmişle aynı anda varolur."
—Albert Einstein (1879-19550, fizikçi

"Zaman, herşeyin aynı olmasını engelleyen şeydir."
—John Wheeler (1911-), fizikçi

"Zaman, / Geçmesini Bekleyenler için Çok Yavaş, / Korkanlar için Çok Hızlı, / Üzülenler için Çok Uzun, / Sevinçli Olanlar için Çok Kısa, / Ancak Sevenler için, / Zaman yoktur." Şair Henry Van Dyke bu kelimeleriyle zamanla olan ironik ilişkimizi anlatır.

Zaman belki de insan deneyimlerinin en ele avuca sığmaz olanıdır. Yakalayamayız ya da fotoğrafını çekemeyiz. Bir araya toplayıp sonra tekrar kullanmak mümkün değildir. Yaşamlarımızda zamanın anlamını tanımlamak isteseydik, son derece göreceli sözler söylemek zorunda kalırdık. Geçmişte o zaman birşey olduğunu, şu anda şimdide olmakta olduğunu ya da gelecekte bir zamanda olacağını söyleriz. Zamanı tanımlayabilmemizin tek yolu onun içinde olan olaylarladır.

Zaman her ne kadar gizemliyse de, binlerce yıldır insanların dikkatinin odağı olmuştur. Sayısız yüzyıldan beri, döngülerin içinde döngüler yaratarak zamanı takip etmenin yollarını bulmaya çalışmışızdır. Örneğin, tüm medeniyeti besleyecek ekinleri ne zaman ekmek gerektiğini bilmek istemişizdir; ekildiklerinden itibaren kaç günün, kaç ay dönemi ve tutulmasının geçtiğini bilmek önemlidir. Kadim zaman belirleme sistemleri bunun hassas kayıtlarını tutmuşlardır. Örneğin Maya takvimi, M.Ö. 3113'den başlayarak (5,000 yıldan daha uzun zaman önce) zamanın döngülerini hesap ederlerken Hindu'ların yoga kayıtları yaradılış dönemlerinin ilerleyişini takip etmeye 4 milyon yıl önce başlamışlardır!

20. yüzyıla kadar Batı dünyası zamanı şiirsel olarak algılayarak insan deneyiminin bir sonucu olarak düşünmüştür. Filozof Jean Paul Sartre zamanla olan ilişkimizi "özel bir tür ayrılık: birleştiren bölünme" olarak tanımlamıştır". Ancak bu şiirsel görüş 1905'de Einstein'ın izafiyet teorisini ortaya atmasıyla değişmiştir. İzafiyet teorisinden önce zamanın uzayı tanımlayan üç boyuttan ayrı - yükseklik, uzunluk ve derinlik - kendi içinde bir deneyim olduğuna inanılırdı. Ancak Einstein teorisinde zaman ve uzayın birbirinden ayrılamayacak kadar içiçe olduklarını önermiştir. Zaman ve uzay beraberce bizim aşina olduğumuz üç boyutlu deneyimin ötesinde bir dünya – dördüncü boyutu – oluştururlar demiştir. Birden, zaman filozofi bir kavram olmaktan çıkarak hesaba katılması gereken bir güç haline gelmiştir.

Einstein zaman anlayışımıza yeni bir anlam getiren kelimeleriyle zamanın gizemli doğasını aşikar olanları ifade ederek tanımlamıştır: "Geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki ayrım ısrarcı bir ilüzyondan ibarettir." Einstein bu güçlü iddiasıyla zamanla olan ilişkimizi sonsuza kadar değiştirmiştir. Bunun akla getirdiklerini bir düşünün ... geçmiş ve gelecek şu anda var oluyorlarsa, onlarla iletişim kurabilir miyiz? Zaman içinde yolculuk yapabilir miyiz?

Einstein'ın iddialı beyanından önce bile bu soruların ortaya çıkardığı olasılıklar bilim adamlarının, mistiklerin ve yazarların akıllarını karıştırmaktaydı. Mısır'daki zamana adanmış gizli tapınaklardan H. G. Well'in 1895'deki heyecan romanı The Time Machine'e (Zaman Makinası) kadar zaman içinde gidebilmek hayallerimizi meşgul etmiş ve rüyalarımızı doldurmuştur. Zamandan büyülenmemiz varoluşumuz kadar eskidir ve sorularımız neredeyse sonsuzdur.

Zaman gerçek midir? Biz olmadan varolabilir mi? Ona anlam

veren bizim bilincimizle ilgili bir şey olabilir mi? Eğer öyleyse, onun ileriye doğru akışına geleceğe kısa bir bakış atacak kadar müdahale etmeye... ya da belki de geçmişteki insanlarla iletişim kurmaya ya da ziyaret etmeye güç ya da hakkımız var mıdır? Bugünü paylaştığımız başka dünyalarla temas kurabilir miyiz?

Bir sonraki kısımdaki görüşlerin ışığında, "orada" ve "burada" arasındaki sınır daha az belirgin hale gelerek bizleri zamanın yaşamlarımızda gerçekte ne anlam taşıdığını düşünmeye davet edecektir.

ZAMANIN ÖTESİNDEN GELEN MESAJ

Small Miracles: Extraordinary Coincidences from Everyday Life (Küçük Mucizeler: Günlük Yaşamın İçinden Olağandışı Tesadüfler) adlı kitabında Yitta Halberdtram ve Judith Leventhal affetmenin gücü üzerine inanılmaz bir hikayeyi paylaşmaktadırlar. Her ne kadar bu müthiş hikayenin özünü yakalamaya gayret ettiysem de, bu deneyimi kendi bütünlüğü içinde orijinal metinden okumanızı öneririm. Hikayeyi bu kadar enteresan yapan ve onu burada sunuyor olmamın nedeni, bu vakadaki affetmenin zamanı aşacak kadar güçlü olmasından kaynaklanmaktadır.

Babasının ölüm haberi Joey'de şok etkisi yarattı. 19 yaşına girdiğinden beri konuşmamışlardı ve ailesini geleneksel Musevi inançları nedeniyle sorgulamıştı. Joey'nin babasına göre, bu kadar zamanın içinden gelen felsefeyi şüpheyle karşılamaktan daha büyük utanç olamazdı. Oğlunu, sorgulamayı durdurup köklerini kabul edene kadar reddetmekle tehdit etti. Joey babasının isteklerine cevap veremeyeceğini düşündü ve evi terkederek dünyayı keşfe çıktı. Babasıyla bir daha konuşmadılar.

Hindistan'da küçük bir kafede bir arkadaşı onu buldu ve babasının ölümünün haberini verdi. Joey babasının öldüğünü ilk defa öğreniyordu. Derhal eve döndü ve babasının Musevi geçmişini araştırmaya başladı. Babasının ve kendisinin geçmişi ile ilgili yeni buldukları Joey'i o kadar derinden etkilemişti ki kendisini ailesinin köklerinin başladığı yere gitmek için hac planları yaparken buldu: İsrail yolundaydı.

Hikaye burada derin, mistik bir dönüş yaparak bize İlahi Matriks'in gücü hakkında bilgiler verir.

Joey kendisini Kudüs'deki Ağlama Duvari'nın – 2,000 yıl önce tapınağın yıkılmasından sonra geriye kalan kadim kalıntılar – önünde bulur. Ortodoks Museviler hergün burada tapınmaya geliyorlar ve yüzyıllardan beri tekrarlanan duaları söylüyorlardı.

Joey babasına bir not yazarak sevgisini ifade etti ve ailesine verdiği acılar için özür diledi. Gelenekleri takip ederek yazdığı notu orijinal harçlar dökülürken geride bıraktığı taşların kırık ve çatlaklarının arasına sıkıştırmayı planlamıştı. Joey notunu bırakmak için tam doğru yeri bulduğunda – Batı biliminin gözünde hiçbir mantıklı açıklaması olamayan inanılmaz bir şey oldu.

Joey duvardaki çatlağa notunu koyarken başka bir kağıt taşların arasından ayaklarının dibine düştü. Bu, başka birinin haftalar belki de aylar önce yazıp duvara yerleştirdiği bir duaydı. Joey kıvrılmış kağıda doğru uzanırken üzerine tuhaf bir his geldi.

Joey kağıdı açıp içindekileri okumaya başladığında el yazısını tanıdı – bu babasının yazısıydı! Joey'nin elinde tuttuğu not babasının ölümünden önce yazıp duvara bıraktığı nottu. İçinde oğluna olan sevgisini anlatıyor ve Tanrı'dan affını istiyordu. Çok da eski olmayan bir geçmişte Joey'nin babası tam onun bulunduğu noktaya gelmişti. Eş zamanlılığın ironik bir ifadesiyle babası onun notunu koyduğu aynı çatlağa kendi duasını yerleştirmişti ve Joey oraya gelene kadar orada kalmıştı.

Ne kadar da güçlü bir hikaye! Bu kadar olağandışı birşey nasıl olmuş olabilir? Gerçeklikler ve dünyalar arasında bir iletişimin olduğu aşikardır. Joey bizlerin "dünyamız" dediğimiz gerçeklikte yaşamaktadır. Babası artık hayatta olmamasına rağmen, Musevilik onun başka bir dünyada – ha-shamayim – ya da cennette varolduğuna inanır. Her iki dünyanın şimdide, aynı anda varolduğu ve birbiriyle iletişim içinde olduğu varsayılır.

Joey'nin babasının mesajının ona nasıl ulaştığının mekaniği bir gizem olarak kalsa da, bir şey kesindir: Joey'nin babasının kendisiyle hala temas halinde olduğu ile ilgili bir belirti alması onları birbirlerine bağlayan bir şeyin olmasını – her iki dünyanın deneyimlenmesini sağlayan ortam olan kabı – gerektirir. İlahi Matriks işte bu ortamdır ve kadimlerin cennet olarak adlandırdıkları yerin tanımına uyar – geçmiş, bugün ve geleceğin kabı olan ruhun yuvası.

İlahi Matriks'in kurduğu köprü ile Joey ve babası arasında çok güzel ve değerli bir şeyler ortaya çıkmıştır. Zaman ve uzayı ve (bu hikayede) hatta ölüm ve yaşamı aşarak baba ve oğul arasında yakınlık ve şifanın gerçekleşmesini sağlamıştır. Orasını ve burasını

yaratan uzayla, sonra ve şimdi'nin yaratılmasına yol açan zamanla, bunun nasıl ve neden bugün olduğunu anlamak için daha derinlere bakmamız gerekir.

ORASI ARTIK BURASI OLDUĞUNDA

Deneylerin söylediği gibi evrenimiz ve onun içindeki herşey gerçekten de İlahi Matriks'in kabı içindeyse, o zaman kendimizi uzay ve zaman ile ilgili kavramlarımızı gözden geçirir bulabiliriz. Bizleri birbirimizden ve sevdiklerimizden ayıran mesafelerin sadece bedenlerimizi ayırdığını anlayabiliriz. Joey ve babasının hikayesinde gördüğümüz gibi, içimizdeki bir şey mesafe ya da fiziğin geleneksel kuralları ile sınırlı degıldir.

Bu olasılıklar biraz bilim kurgu gibi olmakla beraber aynı zamanda ciddi bilimsel araştırma konusudurlar – o kadar ciddi ki, Soğuk Savaş'ın son yıllarında hem Birleşik Devletler hem de eski Sovyetler Birliği herşeyi birleştiren Matriks'in tam olarak ne olduğunu anlamak için hem muazzam miktarlarda para hem de araştırma zamanı harcamışlardır. Süpergüçler Matriks'i kullanarak büyük mesafeleri zihnin görüşü – uzaktan görüş olarak bilinen psişik yetenek – ile aşıp aşamayacaklarını anlamak istediler. Sonuçlar son senelerde popüler olan bazı filmlerle şaşırtıcı benzerlikler sergileyebilir ve konularının temelini oluşturabilir. Deneyler, gerçek ve hayal arasındaki zaten bulanık olan çizgiyi daha da bulanıklaştırmışlardır.

1970'de Birleşik Devletler psişik yöntemlerinin kullanılmasıyla Matriks'de "sörf" yaparak uzak topraklara ve düşman hedeflerine bakmanın olasılıklarını resmen araştırmaya başladı. O sıralarda CIA empatikler gibi (başkalarının deneyimlerini görsel ya da sözel ipuçları olmadan hissedebilme yeteneğine sahip kişiler)

fiziksel olarak hassas kişilerin belirli hedeflere odaklanmaları üzerine yapılan deneylere fonlar ayırıyordu. Bir kere böyle yaptıktan sonra, bulduklarını giderek artan ayrıntılarla aktarmak üzere eğitiliyorlardı. SCANATE – koordinatlara göre tarama – adı verilen bu program, uzaktan görüş üzerine Stanford Research Institute'da yürütülen şimdilerde pek ünlü çalışmaların habercisi olmuştur.

Her ne kadar uzaktan görüş biraz "oralarda" görünse de bir kısmı bu kitapta anlatılan sağlam kuantum prensipler dayanmaktadır. Uzmanlar bile uzaktan görüşün nasıl çalıştığını kimsenin bilmediğini kabul etmektedirler. Genel olarak, maddelerin bize katı ve birbirinden ayrı görünmelerine rağmen herşeyin evrensel enerji alanı olarak birbirleriyle bağlı olduklarını ifade eden kuantum fiziğine atfedilmektedir. Örneğin, elimizde güzel bir deniz kabuğu tutarken, kuantum perspektifine göre o kabuğun her yerde olan bir enerjisi vardır. Elimizde tuttuğumuz kabuk lokal alanın ötesinde varolduğu için ona "nonlokal" (lokal olmayan) denilmektedir.

Giderek artan sayıda bilim adamı evren, gezegen ve hatta bedenlerimizin nonlokal olduğunu gösteren deneysel kanıtları kabul etmektedirler. Bizler her zaman her yerdeyiz. 4. Bölümde Russell Targ'ın ifade ettiği gibi, birbirimizden fiziksel olarak ayrı olmamıza rağmen hala anında iletişim kurabiliriz - aslında uzaktan görüş de bundan ibarettir.

SCANATE programındaki uzaktan görüş yapan kişilere uyanık rüya ya da "duru" rüya görmeyi öğretiyorlardı. Değişmiş bilinç durumundalarken, bilinçlerini önceden belirlenmiş mekanlara odaklanmak üzere serbest bırakıyorlardı. Bu mekanlar bulundukları binanın başka bir odası olabileceği gibi dünyanın öbür ucu da olabilirdi. Evrenin bağlantılı oluşuna açıklama getirmek üzere

Targ, "Sovyetler Birliği'nin uzak köşelerinde neler olduğunu tanımlamak caddenin karşısında olanları tanımlamaktan daha zor değildir" demiştir. Stajyerler üç senelik bir eğitimden sonra gizli misyonlarda görevlendiriliyorlardı.

Amerikan Ordusu'nun uzaktan görüş projelerinin ayrıntıları – ki bunlar halka henüz açıklanmıştır – en az iki tür seansı tanımlar. Birincisine koordine uzaktan görüş adı verilmektedir ve görücülerin enlem ve boylam olarak ifade edilen belirli coğrafi koordinatlarda gördüklerinin tanımlarını kapsar. İkincisine uzatılmış uzaktan görüş adı verilir ve bir dizi gevşeme ve meditasyon tekniğine dayanır.

Metotlara göre ayrıntılar farklılık göstermekle beraber, genellikle uzaktan görüş prosedürleri görücülerin hafif bir gevşeme durumuna girmeleriyle başlar; bu gevşeme durumunda uzak mesafeleri daha rahat algılamaktadırlar. Bu seanslar boyunca orada bulunan ve rehber görevi yapan başka bir kişi görücüyü belirli ayrıntılara bakması için yönlendirir. Görücünün o "misyon" dahilinde hangi algıların önemli olduğunu ayırt etmesini sağlayan bir dizi protokolden sonra, gördüklerini giderek artan ayrıntılarla tanımlar. Rehberin yönlendirmesi bu tür kontrollu uzaktan görüş metodunu, uyku sırasında kendiliğinden ortaya çıkan duru rüya metodundan ayırmaktadır.

Gizliliğin akla getirdikleri muazzamdı ve arazideki insanlara daha az riskle bilgi yollama çağını – 1990'ların ortalarında uzaktan görüş programları kapatılana kadar – açtı. Yıldız Kapısı gibi akıl karıştırıcı kod adları taşıyan projelerin sonuncusu 1995'de "resmen" durduruldu. Her ne kadar bu projeler bilimin "kenarında" olarak değerlendiriliyor ve hatta bazı askeri şüphecilerce tamamen değersiz kabul ediliyorlarsa da birçok uzaktan görüş seansı

tesadüf denemeyecek başarılar elde etmiştir. Hatta bazıları hayat kurtarmıştır.

1991'deki ilk Körfez Savaşı sırasında uzaktan görenlerden Irak'ın batısındaki çöllerde saklı düşman füze üslerini aramaları istenmişti. Proje başarıyla belirli füze alanlarını buldu ve diğerlerini saf dışı bıraktı. Bu tür psişik araştırmaların avantajları aşikardı. Silahların olabileceği muhtemel alanları daraltarak zaman, yakıt ve para kazanılmıştı. Ancak en büyük yarar askeri birliklerin yaşamları konusundaydı. Ölümcül füzelerin uzaktan araştırılmaları, geleneksel olarak bu tür bir misyonu karadan yürütmek zorunda olan askerlerin riskini düşürmüştü.

Bu projeler ve tekniklerden burada söz etmemin nedeni onların İlahi Matriks'in anlaşılmasında anahtar olan iki şeyi başarıyla göstermeleridir. Öncelikle, Matriks'in varolduğunun bir başka örneğidirler. Bir tarafımızın uzun mesafelere giderek son derece gerçek olan şeylerin ayrıntılarını oturduğumuz koltuktan kalkmadan görebilmesi için farkındalığımızın içinde seyahat edebileceği birşey olmalıdır. Burada söylemek istediğim şey uzak görücünün mekan ne kadar uzakta olursa olsun hedefe ulaşabildiğidir. İkinci olarak, uzaktan görüşü mümkün kılan enerjinin doğası, kimliğimizin bir parçası olan holografik bağlantıyı göstermektedir. İlahi Matriks'le ilgili kanıtların varlığında, kim olduğumuz ve uzay-zaman içindeki fonksiyonumuzun ne olduğu ile ilgili sorular parçalanmaya başlar.

GERÇEĞİ YANSITAN LİSAN

Batı bilimi, bağlı olma durumu içinde uzay ve zamanla olan ilişkimizi henüz anlamaya başlarken atalarımız bu ilişkilerin farkındaydılar. Örneğin, dilbilimci Benjamin Lee Whorf, Hopi'lerin

dilini incelediğinde kullandıkları kelimelerin onların evrene bakış açılarını gösterdiğini bulmuştur. Bizlerin insan olarak kendimizi nasıl gördüğümüz onlarınkinden çok farklıydı – onlar dünyayı herşeyin kaynakta bağlantılı olduğu tek bir varlık olarak görüyorlardı.

Whorf çığır açan Language, Thought, and Reality (Dil, Düşünce ve Gerçek) adlı kitabında Hopi dünya görüşünü özetlemiştir. "Hopi'lerin dünya görüşünde, zaman kaybolur ve uzay değişir, öyle ki, klasik Newton fiziğinin ya da varsaydığımız sezgilerimizin homojen ve zamansız uzayı diye bir şey kalmaz." Başka bir ifadeyle, Hopi'ler zamanı, uzayı, mesafeyi ve gerçekliği bizim gibi algılamamaktadır. Onların gözünde, herşeyin canlı, birbiriyle bağlantılı ve herşeyin "şu anda" olduğu bir evrende yaşıyoruz. Ve dilleri de bu perspektifi yansıtmaktadır.

Örneğin, okyanusa bakıp bir dalga gördüğümüzde, "Şu dalgaya bak" diyebiliriz. Ancak gerçekte dalga tek başına varolmadığını; başka dalgalar orada olduğu için varolduğunu biliriz. "Dilin yansıtması olmaksızın" der Whorf, "kimse tek bir dalga görmemiştir. Gördüğümüz sürekli dalgalanan hareketlerin yüzeyidir." Hopi'lerin dilinde, konuşan kişi suyun hareketini tanımlamak için 'dalgalanma" kelimesini kullanır. Whorf'a göre, daha da net olarak ifade etmek gerekirse, "Hopi'ler 'çoklu dalgaların olması' anlamına gelen walalata sözünü kullanarak aynı bizlerin yapabileceği gibi dalgalanmada dikkati belli bir yere çekerler."Böylece, bize tuhaf gelse de, onlar aslında dünyayı çok daha doğru tanımlamaktadırlar.

Aynı şekilde, bizim düşünme eğiliminde olduğumuz zaman kavramı da Hopi'lerin geleneksel inançlarında bambaşka bir anlam taşır. Whorf'un çalışmaları "tezahür etmiş olan, duyularla

ulaşılabilen varolan ya da olmuş olanin hepsini kapsar, tarihi fiziksel dünya ... geçmiş zaman ve şu an arasında bir ayrım yapmaya çalışmadan, ancak gelecek dediğimiz herşeyi bunun dışında bırakarak." Başka bir ifadeyle, Hopi'ler "olan" ya da olmuş olanı tanımlamak için aynı kelimeleri kullanıyorlardı. Kuantum olasılıklarla ilgili perspektiften bakıldığında bu dil ve zamana bakış açısı son derece anlamlıdır. Hopi'ler seçilmiş olan olasılıkları tanımlarken geleceği açık bırakmaktaydılar.

Hopi lisanının akla getirdiklerinden uzaktan görüşün kanıtlanmış örneklerine kadar, uzay ve zamanla olan ilişkimizde geleneksel olarak kabul edilenlerden çok daha fazla birşeyler olduğu açıktır. Yeni fiziğin temelinde uzay ve zamanın birbirinden ayrılamayacağı vardır. İlahi Matriks'de mesafenin ne anlama geldiğini tekrar düşünürsek, zamanla olan ilişkimizi de gözden geçirirmemiz gerektiği ortaya çıkar. Tam burada olasılıklar gerçekten enteresanlaşmaya başlar.

O ZAMAN ŞİMDİ OLDUĞUNDA

Çocuklarınızın futbol antremanına gitmesine yardımcı olmaya çalışırken ve takımın geri kalanı hala sahadayken ve biz de hava alanında kalkacak uçağımıza binerken, saat aslında kaçtır? Bu bölümün başında John Wheeler'dan yapılan alıntıda olduğu gibi, günümüzü meydana getiren saniyeler ve dakikalar her şeyin birlikte hareket etmesini sağlayan şey midir? Eğer kimse onu bilmezse, zaman diye birşey olabilir mi?

Belki de daha derin bir soru, zaman içinde olan olayların "sabit" olup olmadıklarıdır? Yaşamlarımız olarak ortaya çıkan evrendeki olaylar zaten bir zaman çizgisine kazınmış mıdırlar? Eğer böyleyse, içinde yer alan olaylar değiştirilebilir mi?

Geleneksel düşünce, zamanın sadece bir yöne – ileriye – doğru hareket ettiğini ve olup bitmiş olayların zaman ve uzayın kumaşına işlendiğini söyler. Ancak deneysel kanıtlar, geçmiş zaman ve şu an hakkındaki düşüncelerimizin pek de derli toplu olmadığını göstermektedir. Einstein'ın varsayımında olduğu gibi zaman sadece her iki yöne doğru hareket etmekle kalmıyor aynı zamanda, bugün yaptığımız seçimler dün olmuş olanları da değiştirebiliyordu. 1983'de bu olasılıkları test etmek üzere bir deney dizayn edildi. Bu deneyin sonuçları, zaman hakkında düşündüklerimizin tam tersini gösterdiği gibi, ima ettikleri daha da akıl karıştırıcıdır.

Fizikçi John Wheeler, şu anın geçmiş üzerindeki etkilerini test edebilmek için bu araştırmada ünlü çift kesik deneyinin bir varyasyonunu kullanmayı önerdi. Bölüm 2'de anlatılan orijinal deneyin kısa bir özetini veriyorum.

Bir kuantum parçacığının (foton), oraya nasıl – ya madde parçacığı ya da enerji dalgası – vardığını saptayabilecek bir hedefe doğru fırlatılır. Ancak, hedefe ulaşmadan önce bir engelin üzerindeki açıklıktan geçmek zorundadır. İşin gizemi, fotonun bariyerde ne zaman bir ne zaman da iki delik olduğunu "bilmesiydi".

Bir tek açıklık olduğunda parçacık yolculuğunu başladığı gibi, bir parçacık olarak tamamlıyordu. Ancak, iki delik olduğu zaman seyahatine parçacık olarak başlamasına rağmen her iki delikten aynı anda bir enerji dalgası olarak geçip hedefine dalga olarak varıyordu.

Sonuç: Bariyerdeki açıklıkları sadece deneyi yapan bilim adamları bildiğine göre, onların bilgilerinin bir şekilde fotonun davranışlarını etkilediğine karar verildi.

Wheeler'ın geçmiş ve bugünle ilgili fikirlerini test etmek üzere bu deneyde yapmayı düşündüğü değişiklik önemli bir farkı içeriyordu.

Deneyi, foton sadece bariyeri geçtikten sonra ve hedefine varmadan önce gözlemlenecekti. Başka bir ifadeyle, nasıl izleneceği ile ilgili karar verildiğinde foton zaten yola çıkmış olacaktı.

Fotonun hedefine ulaştığını anlamak için birbirinden çok farklı iki yol belirledi: Biri parçacığı "görmek" için bir lens kullanırken diğeri dalgayı algılayabilen bir perde kullanacaktı. Daha önceki deneyler fotonların nasıl gözlemlendiklerine bağlı olarak beklenildiği şekilde davrandıklarını gösterdiği için bu çok önemliydi. Yani, parçacık olarak ölçüldüklerinde parçacık, dalga olarak ölçüldüklerinde dalgaydılar.

Bu deneyde, eğer gözlemci fotonu parçacık olarak görmeyi seçtiyse, lens yerine yerleştiriliyor ve foton sadece tek kesikten geçiyordu. Gözlemci fotonu dalga olarak görmeyi seçtiyse, ekran yerinde dururken foton her iki kesikten dalga olarak geçiyordu. Kilit noktası şuydu: Karar, deney başladıktan sonra verilmişti (şu an), ancak gene de deney başladıktan sonra parçacığın nasıl davranacağını (geçmiş zaman) belirlemişti. Wheeler bu teste gecikmiş seçim deneyi adını verdi.

Bu tür araştırmalar, bizim dünyamızda bildiğimiz şekliyle zamanın (fiziksel seviye) kuantum dünya (enerji seviyesi) üzerinde hiç bir etkisi yoktur. Daha sonra alınan bir karar geçmişte olanları etkiliyorsa, Wheeler "olayın olması gerektiğinden sonra özelliğini tanımaya karar verebilirim" demiştir. Wheeler'ın söyledikleri zamanla ilişkimizde güçlü olasılıkların kapısını açar. Wheeler bugün yaptığımız seçimlerin geçmişte olmuş olayları doğrudan etkilediğini öne sürmektedir. Bu herşeyi değiştirebilir!

Peki, doğru mu? Şu anda aldığımız kararlar geçmişteki olayları etkiliyor ve hatta belirliyor mu? Destanların en derin acılarımızı aşabilecek gücümüz olduğunu yazdığını hepimiz biliriz; peki bu

yetenek bunlara yol açan geçmiş olayları yeniden yazabileceğimiz yere kadar uzanır mı? Böyle bir soru sorduğumuzda, Geleceğe Dönüş filmindeki baş karakter Marty McFly'ın (Michael J. Fox tarafından oynanmıştı) bu fırsatı olduğunda işlerin ne kadar karıştığını hatırlamamak zordur. Olasılıkları bir hayal edin, örneğin geçen yüzyılın büyük savaşlarının ızdıraplarından, ya da henüz tamamlanan sıkıntılı bir boşanmadan ders alabilseydik ve bunların olmasını engelleyebilseydik. Böyle yapabilseydik, bu bize acı veren olayların akışını değiştirmemizi sağlayan dev bir kuantum silgi olurdu.

Çift kesik deneyinin varyasyonuna yol açan soru tam olarak buydu. İlginçtir ki, bu deneye "kuantum silgi" adı verilmiştir. Adı karmaşık gelse de, açıklaması kolaydır ve akla getirdikleri paradigmanın parçalanmasından daha az değildir.

Bu deneyin sonuç olarak bize gösterdiği, deney başlarken parçacıkların hareketini deney tamamlanana kadar olmamış olaylar belirlemektedir. Başka bir ifadeyle, içinde bulunduğumuz anın geçmişte olmuş olayları değiştirme gücü vardır. Ve buna kuantum silgi etkisi denilmektedir: Olayın kendisinden sonra olanlar parçacıkların daha önceki davranışını değiştirebilir ("silebilir").

Burada sorulacak soru açıktır: Bu etki sadece kuantum parçacıklar için mi geçerlidir, yoksa bizi de kapsar mı?

Bizler her ne kadar parçacıklardan oluşmuşsak da, belki de bilincimiz bizim gerçek olarak algıladığımız olaylara yapışıp kalmamıza yol açmaktadır – savaşlar, ızdıraplar, boşanmalar, fakirlik ve hastalıklar. Ya da belki başka bir şeyler oluyordur: Hatalarımızdan ders aldığımız zaman geçmişi zaten değiştirmiş oluyoruz. Belki de seçimlerimizin zamanda geriye doğru yankılanması o kadar olağandır ki biz farkına varmadan ya da üzerine ikinci kere düşünmeden gerçekleşiyordur.

Belki de bugün gördüğümüz dünya, geçmişte yansıdıktan sonra öğrendiklerimizin sonucudur. Bu kesinlikle üzerine düşünülmesi gereken bir şeydir ve araştırmalar bu olasılığı desteklemektedir. Bu doğruysa ve gerçekten de dünyamız kozmik bir geri besleme halkası gibi hareket ediyorsa – bugünün derslerinin geçmişi değiştirmesi gibi – bunun ne anlama geldiğini bir düşünün. Bu en azından bugün gördüğümüz dünyanın öğrendiklerimizin sonucu olduğunu söyler. Ve, derslerimiz olmadan herşey çok daha kötü olurdu, öyle değil mi?

Geçmişi etkileyip etkilemediğimizden bağımsız olarak, şu anda yaptığımız seçimlerin bugünü ve geleceği etkilediği açıktır. Ve üçü – geçmiş zaman, şu an ve gelecek – İlahi Matriks'in kabının içinde varolmaktadır. Matriks'in bir parçası olarak, yaşamlarımıza anlamlı ve yararlı olacak bir şekilde iletişim kuruyor olmamız son derece mantıklıdır. Bilimsel deneylere olduğu kadar en değerli geleneklerimize göre, öyle yapıyoruz. Bir önceki bölümde yer alan araştırmaların ortak noktası iki aşamalıdır:

1. Bizlerin İlahi Matriks'in bir parçası olduğumuzu gösterirler.
2. İnsan duygularının (inançlar, beklentiler ve hisler) İlahi Matriks'in tanıdığı dil olduğunu gösterirler.

Entersandır ki, belki de tesadüfen, bunlar Hıristiyan İncil'inden derlenmiş ve Batı kültüründe desteklenmemiştir. Ancak bugün, bütün bunlar değişmektedir. Erkekler duygularının değerini bilmek konusunda desteklenirken, kadınlar da var oluşlarının doğal bir parçası olan güçlerini ifade etmenin yollarını keşfediyorlar. Duygular, hisler ve inançların İlahi Matriks'in dili olduğu açıktır ve evreni birbirine bağlayan enerji alanını deneyimlememizi sağlayan güçlü, şifalandırıcı ve doğal bir duygu niteliği vardır.

Şimdi soracağımız soru şudur: "Eğer İlahi Matriks'le konuşuyorsak, bize ne zaman cevap verdiğini nasıl bileceğiz?" Hislerimiz, duygularımız, inançlarımız ve dualarımız evrenin kuantum maddesini sağlıyorsa, o zaman bedenlerimiz, yaşamlarımız ve ilişkilerimiz bize neler anlatıyor? Bunu cevaplayabilmek için evrenle olan diyaloğumuzun ikinci kısmını tanımak zorundayız. İlahi Matriks'den gelen mesajları nasıl okuyabiliriz?

Bölüm 3

İLAHİ MATRİKS'DEN MESAJLAR: KUANTUM FARKINDALIĞINDA YAŞAMAK, SEVMEK VE ŞİFALANMAK

Kısım 6

Evren Bizimle Konuşuyor: Matriks'den Mesajlar

"Sevgi ve nefretin yokluğunda,
her şey net ve apaçık hale gelir.
En küçük ayrımı yapın, ancak,
cennet ve dünya tamamen ayrıdırlar."
—Seng-ts'an, 6.yüzyıl filozofu

"Bizler hem ayna hem de içindeki suretiz."
Mevlana

İlahi Matriks'le duygu ve inançların lisanında konuşurken daha önceki kısımlarda Matriks'in yaşamlarımızdaki olaylarla bize nasıl cevap verdiğini tanımlamıştık. Bu diyalogda, en derin inançlarımız deneyimlediğimiz herşeyin mavi kopyesi halin gelir. Dünyamızdaki barıştan bedenlerimizdeki şifaya, tüm ilişk lerimizden kariyerlerimize kadar dünyayla olan sohbetimiz h

bitmeyen bir süreklilik gösterir. Asla durmadığı için, yaşamın kenarında pasif gözlemciler olarak durmamız mümkün değildir ... eğer bilinçliysek, yaratıyoruz.

Diyalog bazen süptil bazen de değildir. Ancak, süptilliğinin derecesinden bağımsız olarak, yansıtılmış bir evrendeki yaşam, zorluklarından keyiflerine kadar, dünya ne daha az ne da daha çok, Matriks'in en derin ve gerçek hislerimizi yansıtmasından ibarettir. Bu bizlerin özel ilişkilerini de içerir. Her ne kadar dürüst yansımalar gösterseler de, bazen kendimizi başka insanlarda görmemiz en zor kabul ettiklerimizdir. Bunlar aynı zamanda büyük şifaya giden hızlı yoldur.

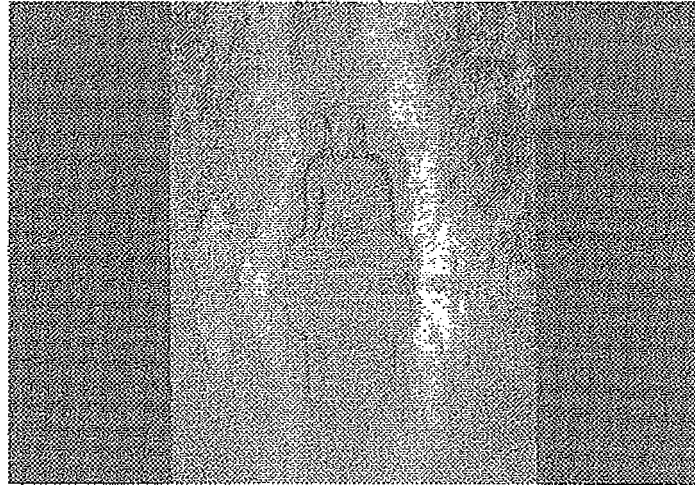
YANSITILMIŞ GERÇEKLİĞİMİZ

1998'de Tibet'te yaşadığım bir deneyim kuantum "sohbet" e güçlü bir mecaz oluşturmaktadır. Başkent Lhasa'ya doğru giderken grubumuz bir uçurumun dibindeki küçük bir göle giden virajda ilerliyordu. Hava son derece sakindi ve su bölgedeki herşeyi mükemmel olarak yansıtıyordu.

Bulunduğumuz yerden, son derece güzel yontulmuş bir Buda'nın suya yansımasını görebiliyordum. Anlaşılan, göle bakan bir yamaçta duruyordu – o anda oymanın kendisini göremesem de – tek görebildiğim yansımasıydı. Ancak virajdan çıktığımızda yol düzleşti ve kendi gözlerimle yansımanın kaynağı olduğunu düşündüğüm oymayı gördüm. Ve orada öylece duruyordu: Yüksek kayalıklarda göle yukarıdan bakan bir yere oyulmuş Buda, yaşayan kayalardan özgür, gelip geçenlerin sessiz bir şahidi olarak orada duruyordu.

O anda, göldeki görüntü gözle görülen dünyaya bir mecaz oluşturuyordu. Virajdan çıkarken suda gördüğüm Buda'nın yansıması

onun varolduğunun tek işaretiydi. Fiziksel bir şeyi yansıttığını düşünmeme rağmen, bulunduğum noktadan objenin kendisini göremiyordum. Buna benzer bir şekilde, günlük yaşamın da evrenin kumaşına işlenmiş daha derin bir gerçekliğin yansıması olduğu söylenir – ve bu realiteyi bulunduğumuz yerden görmemiz mümkün değildir.

Şekil 11. Tibet'te Lhasa yakınlarında bir yamaca oyulmuş Buda.

Hem kadim gelenekler hem de modern bilim, "yaşamın" görünür ilişkileri olarak algıladıklarımızın başka bir alemde – bizlerin evrende bulunduğumuz noktadan algılayamadığımız – olanların yansıması olduğunu ileri sürmektedirler. Sudaki görüntünün gerçek ve somut bir şeyi yansıttığını bildiğim gibi, yaşamlarımızın da başka bir varoluş aleminde olup bitenleri bize haber verdiğinden emin olabiliriz. Bu olayları göremiyor olmamız onların gerçek olmadığı anlamına gelmez. Kadim gelenekler gözle görülmeyen dünyanın görülebilir olandan çok daha gerçek olduğunu söyler! Bohm'un dediği gibi, uzay-zaman içindeki yerimiz nedeniyle bu "daha derin gerçekliğe" göz atamayız.

Bu gözle görünmeyen aleme doğrudan bakamasak da, orada olup bitenlerin belirtilerini elde edebiliriz, çünkü onların yansımalarını günlük yaşamlarımızda görürüz. Bu perspektiften bakıldığında, günlük yaşantılarımız bu daha derin realitelerden gelen mesaj vazifesi yaparlar – Matriks'in kendisinin içinde yer alan iletişim. İçeriğini anlamak için herhangi bir lisandaki kelimeleri bilmemiz gerektiği gibi, İlahi Matriks'in bize söylediklerinden yararlanabilmek için onun konuştuğu dili anlamak zorundayız.

Bazen gelen mesajlar net ve açıkken, başka zamanlarda o kadar süptil olabilir ki tamamen gözden kaçırabiliriz. Sık sık bize bir şey gösterildiğini düşünürken, mesaj aslında bambaşka bir şey anlatıyor olabilir.

HERŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR

"O anda aniden çıkan bir rüzgar bana çarptı ve gözlerimi yaktı. Söz konusu bölgeye baktım. Kesinlikle olağanüstü bir şey yoktu.

'Hiç bir şey göremiyorum,' dedim.

'Az önce hissettin,' diye cevap verdi. [...]

'Ne? Rüzgar mı?'

'Sadece rüzgar değil,' dedi sert bir şekilde. 'Sana rüzgar gibi gelebilir, çünkü sadece rüzgarı biliyorsun.'"

Bu diyalogda Yaqui Kızılderilisi büyücü Don Juan öğrencisi Carlos Casteneda'ya görünmeyen dünyanın süptil gerçeklerini öğretmektedir. Casteneda, Journey to Ixtlan (Ixtlan'a Yolculuk) adlı kitabında, kadim şamanların yöntemlerini belgelerken geçmişte şartlandığı algılarının filtrelerine güvenemeyeceğini hemen öğrenmişti. Dünya, hem görünen hem de görünmeyen seviyelerde canlıydı.

Örneğin, Castenada'ya çevredeki çalılar hareket ettiğinde ve yüzüne serin bir hava geldiğinde bunun rüzgar olduğu öğretilmişti. Yukarıdaki örnekte olduğu gibi, Castenada'nın öğretmeni onun sadece rüzgar gibi göründüğünü, çünkü onu bildiğini öğrencisine hatırlatır. Gerçekte, rüzgar olabileceği gibi yüzünde hissettiği esinti kendisini ona kendisini hissettiren ruhun enerjisi de olabilir. Castenada hızla böyle bir deneyimin "sadece rüzgar" olamayacağını öğrendi.

Algı filtrelerimizle, arkadaşlıklarımızı, romantik ilişkilerimizi, parasal durumumuzu ve sağlığımızı geçmiş deneyimlerimizin çerçevesine yerleştirmeye çalışırız. Bu sınırlamalar işe yaramalarına rağmen, acaba bize ne kadar faydaları olur? Kaç kereler kendi deneyimlerimize değil, başkalarından öğrendiklerimize göre yaşama cevap vermişizdir? Önümüze çıkan fırsatı, geçmişte kalan bir deneyime benzediği için hemen ters yöne kaçarak daha çok bereket, daha anlamlı ilişkiler, daha tatminkar işlere sahip olmaktan kendimizi kaç kereler engellemişizdir?

DÜNYAMIZA GÖRE AYARLANDIK

İlahi Matriks'de, bir ot sapı ya da her nehir ve ırmaktaki taşların bir parçasıyız. Düşen her yağmur damlası ve hatta sabahları evden çıkarken yüzümüze çarpan serin havanın bir parçasıyız.

Dünyadaki herşeyle olan bağlantımız bu kadar derinse, o zaman bu bağlantının kanıtlarını her gün görüyor olmamız gerekir. Belki de bu kanıtları gerçekten de görüyoruzdur – belki de her gün görüyor olmamıza rağmen tanımıyor hatta farkına bile varmıyoruzdur.

Bizi çevreleyen şeylerin, insanların yanında ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar rahat ettiğimizi hepimiz biliriz. Bir çoğumuz için

evimizin oturma odasına girmek, başka bir şehirde, bir otelin "oturma odasına" girmekten daha rahatlatıcıdır. Her ne kadar otel daha yeni ve en son kumaşlar, halılar ve döşemelerle donatılmış olsa da, "evimiz" gibi değildir. Bu rahatlık, bizi dünyamızla dengeye getiren süptil enerjinin ince ayarından kaynaklanmaktadır – biz buna denge rezonansı diyoruz.

Belli bir dereceye kadar, arabalarımızdan evlerimize (ve hatta her gün kullandığımız aletler) kadar herşeyle rezonansdayızdır, bu nedenle başka insanları, çevremizi ve dünyamızı sadece orada oluşumuzla etkileriz. İçimizde ya da çevremizde bir şey değiştiği zaman, bu değişikliklerin yaşamımızda ortaya çıkmasına şaşırmamak gerekir.

Bazen bu değişimler son derece süptildirler. Örneğin, 1995'de sattığım zaman üzerinde 300,000 mil olan bir Amerikan arabam vardı. Yepyeni duran "eski dostuma" elimden geldiğince iyi bakmıştım; güvenilir bir arabaydı, beni Colorado'nun dağlarından California'daki Napa tepelerine ve oradan da kuzey New Mexico'nun yüksek çöllerine geri taşımıştı.

Arabam benimleyken mükemmel çalışmasına rağmen birisine ödünç verdiğimde "bozulmayı" ihmal etmezdi. Başka biri kullandığı zaman, ya motordan garip sesler çıkmaya başlar, ya uyarı ışığı yanar ya da duruverirdi. Ve tabii ki, onu tamire götürmek için kullanmaya başlayınca problem kendisini "şifalandırır" ve gizemli bir şekilde ortadan yok olurdu.

Tamirci "böyle şeyler her zaman olur" diye beni rahatlattıysa da böyle birkaç yanlış alarmdan sonra, benim 300,000 millik Pontiac onun parkına girerken eminim ki aklından bir şeyler geçirmiştir. Bilimsel olarak ispat edemesem de, konuştuğum çok sayıda insan da bunun hiç de olağandışı bir şey olmadığını biliyorlardı.

Bizim onlara alışık olduğumuz gibi bize alışık olan şeyler bizim varlığımızda daha iyi çalışıyorlardı. Bazen, dünyayla olan rezonans daha az süptil, daha kolay anlaşılır mesajlarla ortaya çıkar.

1990'ın baharında, Denver'deki savunma sanayindeki işimi bıraktım ve geçici olarak San Francisco'da yaşamaya başladım. Gündüzleri seminer hazırlıyor ve ilk kitabımı yazıyordum, akşamları ise danışmanlık yapıyordum. Tam olarak söylemek gerekirse, yaşamlarımızda duyguların önemi ve ilişkilerimizdeki rolü konusunda rehberlik yapıyordum. Müşterilerimden birinin ilişkisi dünyayla olan rezonansımızın ne kadar derin olabileceğine güzel bir örnek teşkil ediyor.

Bir adamla uzun vadeli ilişkisini "sonu gelmeyen randevulaşma" olarak tanımladı. On yıldan fazla bir zamandır devam eden ilişkileri umutsuz bir şeklide tıkanmıştı. Evlilik üzerine yapılan konuşmalar sert kavgalarla sonuçlanıyordu, gene de birbirlerinden ayrı kalamıyorlar ve yaşamlarını paylaşmak istiyorlardı. Bir akşam, müşterimin tarif ettiği rezonans deneyimi o kadar açıktı ki böyle bir bağlantının olup olmadığına dair hiç bir kuşkuya yer bırakmıyordu.

"Bana geçirdiğiniz son haftayı anlatın," dedim. "Evde işler nasıl?" "Olanlara inanamazsın," diye söze başladı. "Amma da garip bir haftaydı! Önce ben ve erkek arkadaşım kanepede televizyon seyrederken banyodan bir gürültü geldi. Ne olduğuna bakmaya gittik, ne gördüğümüzü tahmin edemezsin,"

"Hayal ya da tahmin edemiyorum," dedim, "bu kadar ilgimi gerçekten de çektiğine göre ... ne olmuştu?"

"Lavabonun altındaki sıcak su borusu patlamış, tuvaletin kapısını menteşelerinden çıkarıp lavabonun karşı duvarına fırlatmış," diye cevap verdi.

"Hadi canım!" dedim. "Hayatımda hiç böyle birşey duymadım."

"Hepsi bu kadar değil," diye devam etti. "Dahası var! Arabayı almaya garaja gittiğimizde her yer sıcak suydu – sıcak su ısıtıcısı patlamıştı ve her yer su doluydu. Sonra, arabayı garajdan çıkarttık, radyatör borusu patladı, her yer sıcak anti friz oldu!"

Bu kadının anlattıkları dinledim ve derhel paterni tanıdım. "O gün evde neler oluyordu?" diye sordum."İlişkini nasıl tanımlardın?"

"Bu kolay," deyiverdi, "Evin içi düdüklü tencere gibiydi." Birden sessizleşti ve bana baktı. "İlişkimizdeki gerginliğin bunlarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Benim dünyamda," diye cevap verdim, "herşeyin bu olanlarla ilgisi var. Dünyamıza göre ayarlandık ve dünya duygusal olarak yaşadıklarımızın enerjisini bize fiziksel olarak gösterir. Bazen süptildir, ancak senin durumunda bu çok açık – evin, erkek arkadaşınla az önce tanımladığın gerginliği sana yansıtmış. Ve bunu yüzyıllardır duyguları temsil edenin özüyle ifade etmiş: su. Alandan gelen ne kadar güzel, güçlü ve açık bir mesaj! Şimdi onunla ne yapacaksın?"

Anahtar 17: İlahi Matriks, inançlarımızla yarattıklarımızı ilişkilerin dünyasına yansıtır.

Çevremizdeki gerçeklikle rezonans bağlantımızı fark edelim ya da etmeyelim, bunlar İlahi Matriks vasıtasıyla gerçekleşir. Çevremiz vasıtasıyla gelen mesajları anlayacak bilgelikte isek, dünyayla olan ilişkilerimiz güçlü bir öğretmen olabilir. Bazen hayat bile kurtarabilir!

MESAJ BİR UYARI OLDUĞUNDA

Annemin hayatında, iki oğlunun yanısıra, en yakın arkadaşı enerji küpü 12 poundluk, adı Corey Sue (kısaca Corey) olan terrier cinsi bir köpekti. Seminer ve turlar nedeniyle yaptığım sık seyahatlerim arasında, en azından haftada bir kere annemi arayarak hayatının nasıl gittiğini kontrol ederken kendi hayatımda neler olduğunu anlatırdım.

2000'de çıkan kitabım Isaah Effect'in turlarına başlamadan önce bir Pazar akşamı evi aradım ve annem Corey'le ilgili endişelerini benimle paylaştı. Kendisi gibi davranmıyor ve yemek yemiyordu, annem de onu veterinere götürerek bir sorun olup olmadığını anlamak istemişti. Muayene sırasında bir dizi röntgen çekilmiş ve kimsenin beklemediği bir şeyleri göstermişti. Anlaşılmayan bir nedenden dolayı Corey'nin filmleri akciğerlerinde orada olmaması gereken küçük beyaz lekeleri gösteriyordu. Aklı karışmış veteriner "Bir köpekte daha önce hiç böyle bir şey görmedim" diyordu. Bu lekelerin ne anlama geldiğini anlamak için bir dizi test daha yapılmasına karar verilmişti.

Annem köpeğine üzülürken, hikayeyi dinledikçe başka bir nedenden dolayı ben endişelenmeye başladım. Onunla rezonans prensibini ve nasıl dünyamıza, arabalarımıza, evlerimize hatta ev hayvanlarımıza ayarlandığımızı paylaşmıştım. Hayvanların sahiplerinin bedenlerinde sağlık sorunlarınn ortaya çıkmasından haftalar hatta aylar önce kendi üzerlerine aldıklarını gösteren birçok vakayı anlattım. Benim anlayışıma göre, Corey'e olan benzer birşey annemde de olmaktaydı.

Yaşamın bu tür mesajla dolu olduğuyla ilgili bir ikna konuşmasından sonra annem gelen hafta içinde check up yaptırmaya söz verdi. Hiç bir rahatsızlığı olmamasına rağmen ve dışarıdan

bakıldığında muayene olması için bir nedeni yokken kontrolden geçmeyi ve göğüs röntgeni çektirmeyi kabul eti.

Bu hikayenin nereye gittiğini ve neden burada anlattığımı tahmin edebilirsiniz. Röntgen, annemin akciğerinde geçen sene yapılan muayenede orada olmayan şüpheli bir leke olduğunu gösteriyordu. Daha ileri tetkiklerden sonra, annemin çocukluğunda geçirdiği bir hastalıktan kalan sağ akciğerindeki bir lekenin kansere dönüştüğü anlaşıldı. Üç hafta sonra ameliyat oldu ve sağ akciğerinin üçte biri çıkarıldı.

Daha sonra doktorla konuştuğumda kitlenin erken teşhis edilmesinde annemin ne kadar "şanslı" olduğu tekrarladı. Ameliyattan önce de annem Corey, oğulları ve güzel bahçesiyle yaşamına cevam ediyordu.

Bu, aynaları yaşamlarımızda nasıl kullanabileceğimizin bir örneğidir. Annem ve ben yaşamın bize gösterdiği mesajları okumayı ve bunu pratik bir şekilde uygulayacak kadar bu dile güvenmeyi öğrendik. Bu hikayenin mutlu bir sonu var; annem ameliyatı atlattı. Bu kitabın yazıldığı ana kadar sağlığı mükemmeldi ve altı senedir kansersiz olarak yaşamaya devam ediyor.

Enteresandır ki, bizi harekete geçirerek annemin durumunu araştırmamıza neden olan Corey'nin akciğerlerindeki lekeler de ameliyattan sonra tamamen kayboldu. Corey ve annem altı sene daha beraber yaşadılar.

(*Not:* Bu kitap redaksiyonda iken Corey Sue, ilerlemiş yaşının getirdiği komplikasyonlar nedeniyle bu dünyadan ayrıldı. Öldüğü zaman 15 yaşına yakındı, bu da onun ırkı için "köpek yılıyla" 100 yaş civarı demektir. Lekelerin ortaya çıkmasını takip eden dönemde ve annemin ameliyatından sonra sağlıklıydı ve hayatına giren

herkese neşe saçmıştı. Annemin çok kereler dediği gibi "Corey Sue için kimse yabancı sayılmazdı." Tanıştığı herkesi çok severdi ve onu tanıyan herkesin hatırlayacağı ıslak bir öpücük verirdi.)

Corey'nin durumunun anneme olanlarla ne ilgisi olduğunu bilimsel olarak mümkün olmamakla birlikte, bu iki deneyim arasındaki eşzamanlılık dikkat çekicidir.Bu tek başına bir olay olmadığı için, bu tür eş zamanlılıklar gördüğümüz zaman bir bağlantının olduğunu söylemek zorundayız. Bugün bu bağlantıyı tam olarak anlayamayabiliriz, hatta bir elli yıl daha üzerinde çalışıp hala tamamen kavrayamayabiliriz. Anladığımızda, günlük olaylar en mahrem sırlarımıza ışık tutan zengin bir dil haline gelecektir.

En derin inançlarımızi yansıtan bir dünyada, sır diyebileceğimiz çok az şey vardır. Nihai olarak, yaşamın dolambaçlı yollarının karşımıza çıkamasından çok bizim uyarıcı lisanı tanıyor olmamız daha önemlidir.

EN BÜYÜK KORKULARIMIZ

İlahi Matriks, yaşamlarımızda süregelen olaylarla inançlarımızı, his ve duygularımızı yansıttığı için gündelik hayat gizli kalmış yönlerimizin en derin dünyası hakkında bizlere bilgi sağlar. Bireysel aynalarımızda en gerçek yargılarımız, sevgi ve korkularımız bizlere gösterilir. Dünya güçlü bir aynadır ve yüzleşmek her zaman kolay değildir. Tam bir dürüstlükle yaşam, inançlarımızın gerçeğine pencere açar ve bazen yansımalarımız hiç beklemediğimiz şekillerde bize gelir.

1989'da Denver'de Safeway Süpermarketinde olan bir olay hatırlıyorum. İşten eve dönerken genellikle yaptığım gibi bir kaç şey almak için uğramıştım. Konserve gıdalar bölümünde dolaşıp bir yandan da elimdeki alışveriş listesine bakarken reyonda genç bir

anne ve alışveriş sepetinde oturan küçük çocuğundan başka kimse olmadığını fark ettim. Besbelli aceleleri vardı ve uzun bir günün sonunda süpermarket alışverişi yapmaktan ben ne kadar mutluysam onlar da o kadar mutlu görünüyorlardı.

Dikkatimi elimdeki listedeki isimlere ve raflardaki kavanozlara yönlendirmiştim ki çocuğun çığlığıyla yerimden sıçradım. Bu bildiğiniz çığlıklardan değildi: sesin şiddeti ve yüksekliği Ella Fitzgerald'ın sesiyle rahatça rekabet ederdi. Küçük kız alışveriş arabasında yalnızdı ve korkmuştu ... çok korkmuştu. Birkaç saniye içinde annesi kızını yatıştırmak üzere koridorun başında belirdi. Çocuğun çığlıkları durdu ve yaşam herkes için normale döndü.

Hepimiz böyle şeyleri görmüşüzdür, ancak o akşam bir şeyler bana biraz daha farklı geldi. Bu kadar sıradan bir olayı görmezden gelmek yerine neler oluyor diye etrafıma şöyle bir baktım. Bütün gördüğüm annenin kısa bir süre iki-üç yaşlarındaki kızını yalnız bırakmasıydı. Hepsi bu kadar – kız sadece yalnızdı.

Neden o kadar çok korkmuştu? Annesi sadece bir saniye başka bir koridorun başına kadar uzaklaşmıştı? Küçük bir çocuk, etrafı incelemesine karışacak kimse yokken, rengarenk kavanozlar ve etiketlerle çevrelenmişken bu durumdan neden bu kadar korksun? Kendi kendine, "Yaşasın bu güzel kırmızı-beyaz çorba kutularıyla başbaşayım, her bir rafı, her bir kutuyu teker teker keşfedeyim ve de bir güzel eğleneyim," gibi bir şey neden söylemiyor olsun? Yalnız kalma düşüncesi, bir anlık bile olsa, o kadar küçük yaşta hangi içgüdüsüne dokunmuş olmalı ki ciğerlerini patlatacak gibi bağırsın?

Başka bir akşam, daha önce çok kereler birlikte çalıştığım 30'larında bir kadınla randevum vardı. Her zamanki gibi önümdeki koltuğa yerleşirken son konuşmamızdan beri geçtiğimiz hafta

neler olup bittiğini anlatmasını istedim. Yaklaşık 18 yaşında olan kocasıyla ilişkisini anlatmaya başladı. Evliliklerinin büyük bir kısmı bazen şiddet içeren kavgalarla geçmişti. Giyinmesinden yaptığı yemeklere kadar herşey kocası tarafından eleştiriliyordu. Hatta yatakta bile yeterince iyi olduğunu hissetmez hale gelmişti.

Seans boyunca anlattıkları yeni olmamakla beraber, son bir haftada durum tırmanışa geçmişti. Kocasına "mesaiye kalması" ve ofiste geç saatlere kadar çalışması ile ilgili sorular sorunca adam öfkelenmişti. O kadar zamandır sevdiği ve güvendiği adamla artık çok mutsuzdu. Şimdi ise mutsuzluğu, kocasının kontrolsüz duygusal patlamalarının sonucu olan fiziksel şiddet tehdidiyle katmerlenmişti.

Karısını yere fırlattıktan sonra bir arkadaşıyla yaşamak üzere evi terketmişti. Hiçbir telefon numarası, adres bırakmadığı gibi ne zaman geleceğini de söylememişti – öylece çıkıp gitmişti. Bu kadının hayatını bu kadar uzun bir zamandır berbat eden ve hatta güçlü duygusal patlama ve sömürülerle güvenliğini tehdit eden adam en sonunda gitmişti.

Gidişini anlatırken ondan bir rahatlama işareti bekledim. Ancak onun yerine çarpıcı birşey olmaya başladı. Adamın hayatından tamamen çıktığını farkederek kontrol edilemeyen bir şekilde ağlamaya başladı. Hislerini tanımlamasını istediğimde duyduğum hiç de beklediğim rahatlama hali değildi. Yalnızlık ve özlem duyduğunu söylüyordu. Kocasının yokluğunda "paramparça" olduğunu ve kendini "yıkılmış" hissettiğini anlatıyordu. Eleştiri, hakaret ve sömürü olmadan yaşama şansı varken, bu bunalım neden?

Az önce tanımladığım her iki durumdaki "neden" in cevabı aynıdır. Her ne kadar birbirlerinden farklı olsalar da bu iki olayın arasında ortak bir nokta vardır. Süpermarketteki küçük kızın

yaşadığı korkuyla tacizci kocası tarafından terk edilen bu kadının bunalımının onları terk eden kişilerle pek az ilgisi vardı. Kızın annesi ve kadının kocası, hepimizin içinde varolan ve çok derinlerde olması nedeniyle neredeyse tanınmayacak... genellikle de tamamen unutulmuş, süptil ancak çok güçlü bir paternin katalizörleri olmuşlardır.

Bu patern korkudur.

Korkunun bizim kültürümüzde birçok maskesi vardır. Arkadaşlıklarımızdan kariyerlerimize, aşklarımızdan bedenlerimizin sağlığına kadar korku, yaşamlarımızda günlük bazda ortaya çıkan ve tanımadığımız bir paterndir. Ancak bu patern bizim bile olmayabilir.

Yaşamlarımızda güçlü negetif hisleri yüzeye çıkartan bir deneyimden etkilendiğimizde, o korkunun ortaya çıkmasına neyin neden olduğu hakkında ne düşünürsek düşünelim, büyük bir olasılıkla daha farklı bir şeyler sergilenmektedir – o kadar derin ve o kadar öncelikli birşeydir ki kolaylıkla gözden kaçırabiliriz ... anlamazlıktan gelemeyeceğimiz bir şekilde yolumuza çıkana kadar.

EVRENSEL KORKULARIMIZ

Bu kitabı okuyorsanız, yaşamınızdaki birçok ilişkiyi gözden geçirmiş olma olasılığınız yüksektir. Bu araştırmalarınızda hangi duygunun neden tetiklendiği konusunda çok değerli bilgiler edinmişsinizdir. Hatta belki de kendinizi o kadar iyi tanımışsınızdır ki, yaşamınız ve geçmişiniz üzerine sorular sorsam, en doğru sonuçlara götürecek doğru cevapları verirdiniz. Ve bütün bu mükemmel ve kabul edilebilir cevapların içinde, doğduğunuz günden beri yaşamınıza egemen olan o en derinlerdeki paterni gözden kaçırabilirsiniz. Bu nedendendir ki, seminere katılan kişilerden çocukluklarındaki

aileleri ya da velileri hakkında "negatif" olarak kabul ettiklerini tanımlamalarını isteyen bir form doldurturuz.

Özellikle negatif paternleri sorarım çünkü insanların nadiren yaşamlarında pozitif paternlere takıldıklarını gördüm. Neredeyse evrensel olarak, insanların kendilerini sıkışmış hissetmelerinin kökleri onların negatif olarak değerlendirdiklerindedir. Bu kendi deneyimlerimiz hakkındaki duygularımız ve yaşamlarımızda bunlara verdiğimiz anlamdır. Olanları değiştirememekle beraber niye o şekilde hissettiğimizi anlayabilir ve yaşam tarihimizin bize verdiği anlamı değiştirebiliriz.

Alıştırmayı tamamladıktan sonra katılımcılardan velilerinde negatif özellik olarak yazdıklarını belli bir sıra gözetmeksizin bağırmalarını isterim. Birçok kişide bu onları dünyaya getiren anne ve babaları iken, diğer bazı kişilerin üvey aileleriydi. Diğer başkaları için ağabeyleri, kızkardeşleri ya da aile dostlarıydı. Kim olurlarsa olsunlar, soru onlara buluğ çağına kadar bakan kişilerle ilgiliydi.

Ellerindeki çizelgelerden negatif özellikleri bağırmaya başladıklarında salondaki utangaçlık kaybolur ve ben de bunları tahtaya hızla yazmaya çalışırım. Birden ilginç bir şey olmaya başlar: Biri kendi anısını tanımlayan kelimeyi diğerleriyle paylaştığında, başka biri aynı duyguyu ileri sürer, hatta genellikle aynı kelimeyi kullanır. Herhangi bir programdan alınan örneklemeler benzer sıfatları göstermektedir:

Öfkeli	Soğuk	Vakit ayırmayan	Eleştirisel
Yargılayıcı	Tacizc	Kıskanç	Katı
Kontrol meraklısı	Korku dolu	Ortada görünmeyen	Ahlaksız

Salonda bir hafiflik olur ve insanlar gördüklerine gülmeye başlarlar. Bilmeseydik aynı aileden geldiğimizi düşünebilirdik. Kelimelerin benzerliği tesadüfi değildir. Bu kadar farklı çvrelerden gelen insanlar nasıl olur da benzer deneyimlere sahip olabilirler? Bu gizemin cevabı, kolektif bilincimizin derinliklerinde yatan, özümüz ya da evrensel korkular olarak tanımlanan paterndir.

Korkunun evrensel paternlerinin ifadeleri süptil oldukları kadar hatırlandıklarında o kadar acı vericidirler ki, onları dayanılabilir hale getirmek için maskeler yaratırız. Zor bir aile anısının orada durmasına rağmen üzerinde konuşulmaması gibi, bizler de bilinç altımızdaki kolektif geçmişimizin acılarını sosyal olarak kabul edilebilir bir şekilde maskelemeyi kabul etmişizdir. En büyük korkularımızı saklamakta o kadar başarılıyızdır ki, acılarımızın asıl nedenleri unutulmuş sadece geriye ifadeleri kalmıştır – bu da onların harekete dökülmesi demektir.

Kocasını kaybeden kadın ya da süpermarketteki küçük kız, muhtemelen ne hissettiklerinin ya da neden o şekilde davrandıklarının farkında değildiler, biz de değiliz. Korkumuzu maskelediğimiz şekil nedeniyle yaşamlarımızdaki en büyük acıları konuşmak zorunda değiliz. Ancak, bir şey olup da biz artık başka yöne bakamaz hale gelene kadar onlar, çözümlenmemiş ve havada kalmış olarak bizimle kalırlar. Yaşamın güçlü ve maskesiz anlarının derinliklerine girebildiğimiz zaman, her ne kadar birbirlerinden farklı görünseler de tüm korkularımızın üç temel paternden birine (ya da onların kombinasyonuna) indirgendiğini farkederiz: ayrılık ve terkedilme korkusu, değersizlik korkusu, güven ve teslim olma korkusu.

Şimdi, her birini inceleyelim.

BİRİNCİ EVRENSEL KORKUMUZ: AYRILIK VE TERK EDİLME

Evrensel olarak hepimizde yalnız olduğumuz duygusu vardır. Her insan ve ailenin içinde, varoluşumuzdan her ne ya da kim sorumluysa, ondan kopuk olduğumuza dair üzerine konuşulmayan bir his vardır. Kadim anılarımızın içinde bir yerde, buraya getirildiğimiz ve sonra da hiç bir açıklama ya da sebep gösterilmeden terkedildiğimizi hissederiz.

Neden farklı bir şekilde hissetmeyi bekleyelim ki? Aya insan gönderebilen, genetik kodlarımızı okuyabilen bilim varken bizler hala kim olduğumuzu bilmiyoruz. Ve, buraya nasıl geldiğimizi kesinlikle bilmiyoruz. Hislerimize anlam vermeye çalışırken spiritüel doğamızı içimizde hissediyoruz. Edebiyattan sinemaya, müzikten kültüre kadar, burada Dünya'daki yerimizle uzaklarda bir yerlerdeki cennet arasında ayrım yapıyoruz. Batı'da, Yaradan'dan ayrı olduğumuzu İncil'deki Tanrı'nın Duası'nın tercümelerinde onaylıyoruz.

Örneğin, Batı'daki yaygın tercüme bu kopukluğu kabul eder ve şöyle başlar: "Cennet'te olan Babamız." Bu yoruma göre, biz "burada" iken Tanrı uzaklarda bir yerdedir. Ancak, orijinal Aramaik metinler Cennetteki Babamız'la ilişkimize farklı bir bakış açısı önerirler. Aynı cümlenin tercümesi şöyle başlar, "Parlak Olan: İçimizde ve dışımızda ışıldıyorsun, karanlık bile ışıldıyor – hatırladığımızda," diyerek Yaradan'ın kopuk ve uzakta olmadığını vurgular. Babamızın yaratıcı gücü – ona ne anlam veriyorsak – sadece bizimle beraber değildir, o biziz ve dünya olarak bildiğimiz her yerde hüküm sürer.

2004'de Tanrı'nın Şifresi'nin keşfinden sonra tüm yaşamın DNA'sının tercümesinden gelen mesajın kadim İbrani ve Arap

alfabelerine çevrilmesi bu tercümeyi desteklemektedir. Birinci yüzyıl mistik kitabı, Sepher Yetzirah'da bize bırakılan ip uçlarını takip edersek, DNA'mızı oluşturan her bir elementin bu alfebelerdeki harflere tekabül ettiğini buluruz. Doldurmaları yaptığımızda, bedenlerimizdeki DNA'nın ilk katmanının, büyük zekanın bizler de dahil olmak üzere her yerde hüküm sürdüğünü söyleyen kadim bilgiyi desteklediğini görürüz. İnsan DNA'sı tam olarak şöyle söyler: "Tanrı / Bedenin içinde ebedi."

Yaşamlarımızda bir korku olduğu zaman, bu korkunun bilinçli olarak tam ne olduğunun farkında olmasak da bedenlerimizde duygusal bir önyargı yaratır – bu deneyim genellikle "şarj" ya da "bam teli" olarak tanımlanır. Bu yaşamlarımızda "doğruluk" ya da "yanlışlık" ya da bir durumun olması "gerektiği" ile ilgili güçlü fikirler taşımamız şeklinde ortaya çıkar. Bam tellerimiz, şifalanması gereken en büyük korkumuzla ilgili ilişkiler oluşturacağımızın garantisini verir. Başka bir ifadeyle, bunlar bize korkularımızı göstereceklerdir – yük ne kadar büyükse korku da o kadar derindir. Nadiren hatalıdırlar.

Örneğin, ayrılık ya da terkedilme korkunuzu bilinçli olarak hatırlamıyorsanız, hayatınızda hiç beklemediğiniz ve en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkması kuvvetle muhtemeldir. Örneğin kariyerlerinizde, aşklarınızda ve arkadaşlıklarınızda "terkeden" mi, "terkedilen" misiniz?

Bir ilişkinin bittiğini en son siz mi öğreniyorsunuz? "İyi" evlilikler, işler ve arkadaşlıklar hiç bir uyarı vermeden ya da ortada bir sebep yokken gözlerinizin önünde ufalanıp gidiyor mu? Bu ilişkiler bozulduğu zaman yıkılıyor musunuz?

Ya da belki bunun diğer tarafındasınızdır. Gayet iyi giden ilişkilerinizi, kariyerlerinizi ya da arkadaşlıklarınızı yara almamak

için terk mi ediyorsunuz? Kendinizi şöyle bir şey söylerken buluyor musunuz? "Bu mükemmel bir .... [boşluğu doldurun.] İşler iyi giderken, birşeyler olup canımı yakmadan bırakmalıyım." Bu tür bir senaryo hayatınızda oynandıysa ya da şu anda oynanıyorsa, bunun, en derin ayrılık ve terkedilme korkunuzun başarıyla yarattığınız, sosyal olarak kabul edilebilir maskesi olması muhtemeldir.

Bu paternleri her ilişkide tekrarlayarak korkunuzun verdiği acıyı başedilebilir bir seviyeye düşürebilirsiniz. Hatta, tüm hayatınızı böyle geçirebilirsiniz. Ancak ızdırap bunun sonucunda saptırılır. Bu sizin Yaradanı'ın bütünlüğünden kopuk olduğunuz, terkedilmiş ve sonunda unutulmuş olduğunuz korkusuna bakmama şeklinizdir. Yakınlaştığınız zaman terk ediyor ya da ediliyorsanız, aradığınız sevgiyi, güveni ve yakınlığı nasıl bulabilirsiniz?

İKİNCİ EVRENSEL KORKUMUZ: ÖZGÜVEN EKSİKLİĞİ

Evrensel olarak, dünyamızdaki bütün kültürlerdeki insanlarda, bir şekilde yeterince iyi olmadığımız hissi vardır. Ailelerimize, toplumumuza ve iş yerlerimize yaptığımız katkıların tanınmasını hak etmediğimizi düşünürüz. İnsan olarak şereflendirilmeye ve saygı duyulmaya değmediğimizi hissederiz. Bazen de, kendimizi bile şaşırtarak yaşamaya değer olmadığımızı düşünürüz.

Özgüven eksikliği hissi her zaman bilinçli olmasa da, her zaman oradadır, yaşama ve diğer insanlarla olan ilişkilerimize yaklaşımımızın altyapısını oluşturur. Sık sık kendimize yüklediğimiz hayal ürünü değerlere denk gelen gerçek yaşam senaryolarını oynarken buluruz.

Örneğin, herkesin yaşamlarında daha büyük şeyleri başarmakla

ilgili rüyaları, umutları ve tutkuları olmakla beraber neden onları gerçekleştiremeyeceğimizle ilgili tüm sebepleri mantıklı hale getiririz. Daha önceki bölümlerde gördüğümüz gibi, duygular İlahi Matriks'in cevap verdiği dildir. En büyük hayallerimizi gerçekleştiremeyeceğimize inandığımızda Matriks sadece ona çalışması için verdiklerimizi bize geri verir: gecikmeler, zorluklar ve engeller.

Daha büyük şeyler istememize rağmen, içimizin derinliklerinden gelen şüphe aslında özgüven eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Hayatımda bu kadar neşe olmasını hak ediyor muyum? Diye düşünürüz. O zaman daha farklı hissetmeyi nasıl bekleyebiliriz? Batı'daki Musevi-Hırıstiyan kültüründe güvendiğimiz ve saydığımız insanlar bize bir şekilde "eksik" varlıklar olduğumuzu söylemişlerdir. Aynı gelenek birçok insanı sadece burada oldukları için, bizlerin anlayamacağı nedenlerden dolayı bu yaşamdan çekilmeleri gerektiğine ikna etmiştir.

İsa'nın 2,000 yıllık hikayesi nedeniyle bizler edit edilmiş, özetlenmiş ve asla olamayacağımız bir adamın hayatının anıları ile kıyaslanmaktayız. Bazen bu kıyaslamalar ciddi ihtarlar şeklindedir; belli bir şekilde yaşamadığımız takdirde çok zor bir yaşam sonrasına mahkum edileceğimizi söyler. Bazen daha hafiftirler, yetersizliğimizi şöyle sorular sorarak bize hatırlatırlar: "Kendini ne zannediyorsun –İsa Mesih falan mı?" ya da "Oraya nasıl gideceksin .... suyun üstünde yürüyerek mi?" Acaba kaç kere bu tür, iyi bir yaşam sürdürmek için elinizden gelenin en fazlasını yapsanız da geçmişteki usta kadar iyi ya da değerli olamayacağını ima eden sözlerle karşılaşmışızdır? Bu tür yorumları pek de ciddiye almamakla beraber, derin bir seviyede bize hala yaşamın keyiflerini hak etmediğimizi hatırlatırlar.

Özgüveniniz yüksek olsa da, bu sözlere bir dereceye kadar

inanabilirsiniz. Nihai olarak, bir noktada hepimiz muhtemelen inanırız. Sonuçta inançlarımızı, başarılarımızın beklentisiyle, kendimize ne kadar keyif zamanı ayırdığımızla ve ilişkilerimizin başarısıyla ifade ederiz. Sevgi, kabul, sağlık ve uzun yaşam sahibi olmaya değer olmadığımız korkusuyla, ilişkilerimizin hepsinin değersizlik korkusunu yansıtacağı kesindir. Ve bunlar asla tahmin edemeyeceğimiz şekillerde ortaya çıkar.

Örneğin, kaç kere tam olarak aradığınız ilişki olmamasına rağmen bunu, "Şimdilik yeterli" ya da "Bu daha iyi bir şeye geçmek için atlama taşı" diyerek kabullendiniz. Kendinizi "Hayatımı sevgi dolu, şefkatli ve düşünceli bir insanla paylaşmak isterdim, ama ... " ya da "Yeteneklerimi gösterebileceğim bir iş değil, ama ... " derken ve arkasından neden rüyalarınızı şu anda gerçekleştiremeyeceğinizle ilgili bir sürü sebep sıralarken buluyor musunuz?

Bu ve bunun gibi senaryolar yaşamlarımızda oynanmıştır ve bunların kendi değerinizi sorgulamak için ustaca yarattığınız maskeler olma şansı yüksektir. Şahsi ve ticari ilişkileriniz vasıtasıyla, kendinize kendiniz hakkındaki temel inançları, şifalanmaya ihtiyacı olan inançları hatırlatmaktasınız.

ÜÇÜNCÜ EVRENSEL KORKUMUZ: TESLİM OLMA VE GÜVEN

Kendinize güveninizin son derece yüksek olmasından dolayı daha da büyüğünü tanımak için kendinizi teslim ettiğiniz bir ilişkiniz oldu mu? Kendinizi ve gücünüzü vermenizden söz etmiyorum. Tam tersine, sormak istediğim deneyim; kendinizin kim olduğunu o kadar iyi bilirsiniz ki, kim ve ne olmanız gerektiği ile ilgili inançlarınızı terkederek büyük bir olasılıkla olabileceğinize takas edersiniz.

Evrensel olarak içimizdeki bir his başkalarına, bedenimizin bilgeliğine ya da dünyanın barışına güvenmenin emin olmadığını söyler. Neden daha farklı düşünelim ki? Akşam haberlerini seyretmemiz hislerimizi doğrulayacak yeterli gerekçeyi zaten verir. Her gün, tehlikeli ve korkutucu bir dünyada yaşadığımız hissini doğrulayan ve hatta ısrarla sürdüren örnekler görüyoruz. Terör, cinayet ve tecavüzden, günlük yaşamlarımızda deneyimlediğimiz güven suistimali ve ihanete ve her gün dikkat etmemiz için uyarıldığımız bir dizi sağlık endişesine kadar, "yuva" dediğimiz bu gezegen gerçekten de korkutucu bir yer gibi görünüyor.

Nihai olarak, güvenlik duygusunu içimizde hissetmeliyiz. Bunu deneyimleyebilmek için güvenmeliyiz – yaşamda ve tüm durumların yapısında olan evrenin zekasına inancımız olup olmadığını kendimize sormalıyız. Bu soruya verdiğimiz cevap hayır ise, o zaman kendimize Neden? diye sormalıyız. Bize, ne ya da kimden gelen bir deneyim yaşamın güvenilir olmadığını ve itimat edilemeyeceğini öğretmiştir?

Yaşam sürecine inanıyor musunuz, örneğin? Evren size beklemediğiniz sert bir top attığında, sevdiğiniz biri, evcil hayvanınız; kendinizi korunmuş hissetmek için suçlayacak bir yer mi ararsınız? Sabahları çocuklarınız okula gitmek için evden bir şeyler olabileceğine endişelenip güvende olmadıklarını mı düşünürsünüz yoksa, otobüs onları akşamüstü 3:30'da bırakana kadar onların güvende olduğunu bilerek geldiklerinde neşeyle karşılar mısınız?

Çevremizde gördüğümüz korkutucu olaylar kesinlikle bir gerçekliğin parçası olmakla beraber korkularımızı aşmanın anahtarı, onların bizim gerçeğimizin parçası olmak zorunda olmadıklarıdır. Bu her ne kadar Yeni Çağ felsesinin saflığı gibi gelse de, şimdilerde bilim tarafından desteklenen çok kadim bir inançtır. İlahi Matriks'in

varolduğunu; yaşamlarımıza düşündüklerimizi, heyecanlarımızı, kalp ve zihinlerimizde inandıklarımızı yansıttığını biliyoruz. Kendimizi algılama şeklimizdeki küçük bir değişimin bunun sağlığımıza, kariyerlerimize ve ilişkilerimize yansıması için yeterli olduğunun farkındayız. Böylece, bu kısır döngünün abesliği açıkça ortaya çıkar.

Anahtar 18: "Negatif" deneyimlerimizin kökünde üç evrensel korkudan birisi (ya da bileşimi) vardır: terkedilme, özgüven eksikliği ve değer verme noksanlığı.

Bir şeyin değişmesini istiyorsak, döngüyü kırmak ve Matriks'e yansıtacak başka bir şey vermek zorundayız. Kulağa basit geliyor, değil mi? Yanıltacak kadar basit olabilir, çünkü kendimizi algıldığımız şekli değiştirmek belki de yaşamlarımızda karşılaşacağımız en zor alıştırma olabilir. İçsel inançlarımız nedeniyle dış dünyamızda, her insanın kalp ve zihninde devam eden büyük savaşı deneyimliyoruz – bu, bizim kim olduğumuzu tanımlayan mücadeledir.

Güvenmemek için bulunacak tüm sebeplere rağmen korkunun bizi içeri kilitlediği hapishaneden çıkmaya davet ediliyoruz. Hergün, yaşamın getirdiği deneyimler bize ne kadar güvenebileceğimizi sorar ... sebepsiz körü körüne güven değil, dünyada bizim olan emniyet ve güven gerçekten hissederek.

Kısım 7

İlişkilerin Aynasını Okumak: Kendimizden Mesajlar

"Yaşam bir aynadır ve düşünenin düşüncelerini geri yansıtacaktır."
—Ernest Holmes (1887-1960), Science of Mind'ın kurucusu

"Krallık içimizdedir,
ve dışınızdadır ...
Tezahür etmeyecek gizli hiç bir şey yoktur."
—İsa'nın sözleri, kayıt Nag Hammadi Kütüphanesi'nden Didymos Judas Thomas tarafından yapılmıştır.

Deneyimlerimizin kabı olmasının yanısıra, İlahi Matriks inançlarımızla yarattığımız dünyayı bize gösteren kuantum aynadır. Başka insanlarla olan ilişkilerimizde bu inançların gerçekte ne olduklarının en açık örnekleri sunulur. Bazen aynalar aşikardır ve biz de, "Ne olmuş! İşler böyledir işte" deriz. Başka zamanlarda bir yargının süptil gerçeğini yansıtarak bizi şaşırtırlar, ki bu bizim inandığımızı düşündüğümüzden farklıdır.

Aynaların bize öğrettiklerinden bağımsız olarak, başkalarıyla zaman geçirmek, en buyük acılarımızı ve en derin yaralarımızı şifalandırabilmemiz için en doğru duyguları en doğru zamanlarda tetikler. İlişkilerimiz bize neşe ve sevgilerimizi gösterdiği kadar korkularımızı da gösterir. Ancak nadiren neşede "takılıp" kaldığımız için keyifli ilişkiler yaşamın önemli derslerinin tetikleyicileri değildir.

İlişkiler, kendimizi hayal edebileceğimiz her şekilde görmenin fırsatıdır. Güvenimize yapılan en büyük ihanetten boşluğumuzu doldurmak için yapılan ümitsiz çabalara kadar, herkes – iş arkadaşlarımız, sınıf arkadaşlarımız ve hayat arkadaşlarımız dahil olmak üzere – bize kendimizle ilgili birşey gösterir. Bize yansıtılan mesajları tanıyacak bilgelikteysek, yaşamlarımızdaki ızdırabın sebeplerini bulmuş oluruz.

Tüm ilişkilerine ara verdiklerini ya da çok acı verdiği için bir daha hiç bir ilişki istemediklerini söyleyen insanlarla tanıştım. İşin gerçeği her zaman biriyle ya da bir şeyle ilişkide olduğumuzdur. Dağın tepesinde yaşayıp tek bir insan bile görmesek, o dağla etkileşimde oluruz. Bu etkileşimler bize temel inançlarımızın gerçek yansımalarını gösterir. Sebebi? Dünyadaki aynalar hiç durmaz – her zaman çalışırlar. Kaçış yoktur! Ve, aynalar asla yalan söylemez.

Anahtar 19: En gerçek inançlarımız, en yakın ilişkilerimizde bize yansıtılırlar.

İlahi Matriks üzerine yansıtılanları geri yansıtan nötr bir yüzey sağlar. Önemli olan onun dilini anlayıp anlamadığımızdır. Belki de bunu sormanın daha iyi bir şekli şudur: İlahi Matriks olarak kendimize gönderdiğimiz mesajları tanıyor muyuz?

20. yüzyılda, Science of Mind'ın kurucusu Ernest Holmes "Yaşam bir aynadır ve düşünenin düşüncelerini geri yansıtacaktır" demiştir. Birçok kadim gelenek bu bağlantıyı tanımış ve ilişkilere bütünlüğe giden yol ve İlahi olanla birleşme olarak değer vermişlerdir. Örneğin, Nag Hammadi Kütüphanesi'nin bir parçası olarak Koptik, Gnostik ve Essene metinlerinin 1945'de bulunmasından sonra, bizlere herkesin yaşamlarının bir noktasında yüzleşecekleri bir dizi ayna gösterilmiştir. Her zaman orada olsalar da, onları tanıyacağımız bir sıralama vardır.

Bu spiritüel geleneklerde, acı veren hislerimiz şifalandıkça acının varolmasını sağlayan paternlerde de ustalaşırız. Başka bir ifadeyle, bugün yaşamlarımızda varolan korkuyu aşmak için önce onun varolmasını sağlayan paternleri öğrenmeliyiz.

İLİŞKİNİN BEŞ KADİM AYNASI	
Birinci Ayna:	Anın Yansımaları
İkinci Ayna:	Anda Yargıladıklarımızın Yansımaları
Üçüncü Ayna:	Kaybettiklerimizin, Verdiklerimizin, Bizden Alınanların Yansımaları
Dördüncü Ayna:	Ruhun Karanlık Gecesinin Yansımaları
Beşinci Ayna:	En Büyük Şefkat Hareketimizin Yansımaları

Şekil 12. İlişki aynalarının onları genellikle öğrendiğimiz sıralamayla listesi. Genel olarak, önce en aşikar aynalar tanınır, daha derin ve süptil olanlar sonra ortaya çıkar ve netleşir.

Bundan sonraki kısımlarda, en aşikar olanından en süptil olanına doğru beş aynayı inceleyeceğiz. Bilimsel araştırma, geçmişte olanlarla ilgili hislerimizi değiştirdikçe bedenlerimizin şu andaki kimyasının değiştirdiğimizi göstermiştir. Kendimiz hakkında düşündüklerimizin çevremizdeki dünya tarafından bize yansıtıldığı bir evrende yaşıyor olmamız, ilişkilerimizin bize ne söylediklerini anlamızı ve İlahi Matriks'in mesajlarını okumayı öğrenmemiz her zamankinden daha önemli hale gelmiştir.

BİRİNCİ AYNA:
ANIN YANSIMALARI

"Göğün ve yerin yüzünü okuyorsunuz,
ancak önünüzde duranı tanımadınız
ve bu anı okumayı bilmiyorsunuz."
— The Gospel of Thomas

Hayvanlar, bizlerin "konular" olarak adlandırdığımız süptil duyguları tetikleyen önemli aynalardır. Kendi masumiyetleri içinde, güçlü kontrol duygularını ve işlerin nasıl olması gerektiği ile ilgili yargıları tutuştururlar. Kediler buna iyi bir örnektir.

Kedilerle ilgili ilk deneyimim 1980'in kışında başladı. Bir petrol şirketinde bilgisayar biyoloğu olarak çalışıyor ve Denver'de küçük bir dairede yaşıyordum. Yeni kurulan teknik servis bölümünün bir üyesi olarak günlerimin, akşamlarımın ve hafta sonlarımın büyük bir kısmını yeni bilgisayarların girdisini çıktısını tanımak ve öğrendiklerimi petrol jeolojisinin geleneksel kavramlarına uygulamakla geçiriyordum. Eve bir hayvan almayı hiç düşünmemiştim çünkü evde yoktum.

Bir hafta sonu bir arkadaşım ziyarete gelirken bana beklenmedik bir hediye getirdi: yaklaşık beş haftalık turuncu-sarı çok güzel bir kedi yavrusu. Kardeşlerinin arasında en kavruk kalmış olanıydı ve klasikleşmiş Winnie-the-Pooh çocuk kitaplarındaki kaplanın ardından adı Tigger konmuştu. Dairemde kedi bakmama izin verilmemesine rağmen kendimi Tigger'e yakın hissettim ve o minik bedeninde taşıdığı büyük huzur yaşamıma o kadar fazla şey kattı ki yanında olmadığım zaman özlüyordum. Kendime sadece geçici

olduğunu söylememe rağmen kurallara karşı gelerek onu evde tutmaya karar verdim. Ve böylece, Tigger ve ben aile olmuştuk.

Hemen yeni arkadaşımı evdeki "yasak alanlara" saygı duymasını öğrettim. Koltuklar, tezgahlar ve buzdolabının tepesinden uzak durması gerekiyordu. Hepsinden önemlisi ben işteyken bütün dünyanın onu görmesi için cam içlerinde oturamazdı. Her gün eve geldiğimde onaylanmış bölgelerden birinde onu uyurken buluyordum. Gizli ilişkimizde herşey mükemmel yürüyordu.

Bir gün eve her zamankinden erken geldim. Dairemin kapısını açtığımda Tigger mutfak lavabosunun yanındaki tezgahın üstündeki derin uykusundan uyandı – bu, kesinlikle yasak olarak belirlediğimiz alanlardan birisiydi. Hemen aşağı atladı, yataktaki yerine döndü ve benim ne yapacağımı beklemeye başladı. Meraklanmıştım: Bu bir kerelik bir olay mıydı yoksa her gün ben evden çıktıktan sonra olanların bir işareti miydi? Ben akşamları eve döndüğüm zaman her seferinde doğru yerde ve doğru saatte olacak kadar paternlerimi tanıyor muydu?

O gün bir deney yaptım. Aşağıdaki yeşil alana bakan balkona çıktım, perdelerin arkasına saklandım ve beklemeye başladım; işe gitmişim numarası yapıyordum. Birkaç dakika içinde Tigger yataktan atladı ve dosdoğru mutfağa gitti. Benim evde olmadığımı düşünerek tost makinasıyla portakal sıkacağının arasındaki tüneğine geri döndü. Yerinde o kadar rahattı ki az sonra lavabonun yanındaki yerinde derin uykuya daldı. Burası benim evde olduğum zamanlarda asla gitmediği bir yerdi.

Kedisi olan arkadaşlarla konuştuğumda, kedisi olan herkesin zaten bildiği bir şeyi öğrendim: Bir kediyi eğitemezsin! İstisnalar olmakla beraber, kediler kedi gibi davranır. Yüksek yerleri severler ve en yükseklerine tırmanırlar – tezgah üstleri, buzdolapları ve

cam içleri gibi yasaklanmış alanlar olsa bile. Siz varken sizin kurallarınıza saygı duymakla beraber, yalnız kaldıklarında kediler kendi dünyalarını yönetirler.

AYNALAR HER YERDEDİR

Bunu sizinle paylaşmamın nedeni Tigger'ın davranışının bana "yaptığı"dır. Kendimi neredeyse öfkelenecek kadar bunalmış buldum. Gözlerime dimdirek bakardı, sınırlarının nerede olduğunu bildiğimden eminim. Gene de, verilen eğitimin aksine davranarak ne isterse ve ne zaman isterse onu yapmayı seçti.

Belki de tesadüfi olmayarak Tigger'la yaşadığım zor zamanlarda, işimdeki sıkıntılarla olan paralellik dikkatimi çekti. Hatta, yöneticiliğini yaptığım kişiler bana Tigger'ın yaptığının aynısını yapıyorlardı. Projelerle ilgili talimatlarımı dinlemiyorlardı. Özellikle zor bir günün sonunda iş arkadaşlarımdan biri bana gelerek neden işini yapmasına izin vermediğimi sordu. Ona bir görev vermiştim ve o kendisinin her adımını takip ettiğimi düşünüyordu. O akşam daireme girdiğimde Tigger gene mutfak tezgahının üzerindeki yasak alandaydı. Ve bu defa bana baktığında yerinden bile kıpırdamadı. Çıldırmıştım!

Koltukta oturup bana neyin gösterildiğini düşünürken Tigger'ın kurallarıma karşı "saygısızlığı" ile iş arkadaşlarımın bana benzer gibi gelen davranışları arasındaki paralellik dikkatimi çekti. Aynı anda olmakla beraber birbiriyle bağlantısız gibi görünen deneyimler, hem Tigger hem de iş arkadaşlarım bana kendimle ilgili önemli bir şey göstermişlerdi. Her biri o kadar süptil bir paterni yansıtmışlardı ki o ana kadar farkına varmamıştım. Bu, başka ilişkilerimdeki daha güçlü ve süptil aynaları şifalandırmadan önce içimde tanımam gereken bir dizi aynanın ilki olacaktı.

1960 ve 70'lerde kendine yardım profesyonellerinin dünyanın bize gösterdiklerini beğenmiyorsak kendimize bakmalıyız demeleri yaygındı. İş arkadaşlarımızın öfkesinden, güvene, ihanete kadar herşeyin en derin inançlarımızın yansıması olduğunu öğretiyorlardı. Kendimizi en yakın hissettiğimiz paternler en göremediklerimizdir. Tigger ve iş arkadaşlarımla olan senaryo da tam olarak buydu.

İş arkadaşlarımın bana yansıtma yaptıklarının ya da bu paternin yaşamımda nasıl kendini gösterdiğinin farkında olduklarını söylemiyorum – hatta hiç farkında olmadıklarından eminim. Sadece aramızdaki dinamikler nedeniyle, içimde olan bir şeyi çıkartarak görmemi sağladılar. Yaşamımın o döneminde, bu kontrol aynasıydı. Yansıma, saatler ve günler sonra değil de anda olduğu için benim davranışlarım ve onların tepkileri arasındaki bağlantıyı görebilmiştim. Hemen gelen geri besleme ise dersimin anahtarıydı.

ANIN AYNASI

Yaptıklarımız ve dünyada olanlar arasındaki ilişkiyi fark etmemizin ne kadar önemli olduğunu Asya'daki gizli kabileler üzerine yapılan antropolojik çalışmalardan anlayabiliriz. Kaşifler "kayıp" kabilelerden (tabii ki sadece bize göre kayıptılar, onlar kim ve nerede olduklarını biliyorlardı) birini bulduklarında, kabile üyelerinin cinsel birliktelik ve hamilelik arasında hiçbir bağlantı kurmadıklarını şaşkınlıkla fark ettiler. Cinsel birleşme ile doğum arasındaki zaman o kadar uzundu ki bir bağlantı kuramıyorlardı. Aynaların değeri işte buradadır – onların ivediliği farklı görünen olayların temelindeki bağlantıyı anlamamıza yardımcı olur.

İnançlarımızın aynalarda ortaya çıktığını görüyorsak, o zaman

onlar şimdi oluyorlardır. Gördüğümüz herhangi bir yansıma bize çok değerli bir fırsat anı tanır. Bir kere onu fark ettiğimizde, negatif patern derhal şifalanır! Onu tanımak, neden varolduğunu anlamakta ilk up ucunu verir. Çoğu kez, yaşamlarımıza yansıyan negatif paternlerin kökü geçtiğimiz kısımda incelediğimiz evrensel korkulara dayanır.

İnançlarımızın anında başkalarıyla olan ilişkilerimize yansıdığını gördüğümüzde, aynalarımızın ilkini deneyimliyor oluruz; ve bu da anın aynasıdır. Ancak bazen anın aynası yaptıklarımızdan daha süptil bir şey – yaşamımızda yargıladıklarımızı – gösteriyor olabilir.

İKİNCİ AYNA: ANDA YARGILADIKLARIMIZIN YANSIMALARI

"Görebildiklerinizi tanıyın,
ve sizden gizli olan
size aşikar gelecektir."
—The Gospel of Thomas

1970'lerde, savaş sanatları öğretmenlerimden bir tanesi, rakibi okumanın sırlarını paylaştı: "Rekabet ettiğiniz herkes sizin için bir aynadır. Bireysel aynanız olarak rakibiniz şu anda kim olduğunuzu size gösterecektir. Size nasıl yaklaştığını gözlemleyerek onun sizi nasıl algıladığına gösterdiği tepkiyi göreceksiniz." Tüm yaşamım boyunca, öğretmenin sözlerini hatırladım ve sık sık düşündüm. Daha sonraları dojo müsabakaları için söylediklerini insanların davranışlarına uygulamaya başladım. 1992'de kendimi bu aynanın hiç bir anlam ifade etmediği bir deneyimin ortasında buldum ... ve işte o zaman ikinci aynanın ne kadar süptil olduğunu anladım.

O yılın sonbaharında kısa aralıklarla üç yeni insan yaşamıma girdi. Onlar vasıtasıyla yetişkin hayatımdaki en güçlü – aynı zamanda acı verici – üç ilişki yaşadım. O zaman bunun farkına varmamakla beraber, her biri hayallerimin ötesinde bir usta olacaklardı. Hep beraber bana öğrettikleri ders yaşamımı tamamen değiştirdi. Her bir ilişki ayna görevini en doğru zamanda yapmasına rağmen, başlangıçta bana ne öğrettiklerini anlayamadım.

Birinci ilişki, benimle benzer hedef ve ilgileri olan bir kadınlaydı, birlikte çalışmaya ve yaşamaya karar verdik. İkincisi, profesyonel bir ortaklıktı ve çok ihtiyacım olan ülke çapında seminer organizasyonlarının düzenlenmesi konusunda destek sağlıyordu. Üçüncü ilişki arkadaşlıkla iş karışımı bir ilişkiydi ve ben iş seyahatlerine çıktığım zamanlarda evime bakmasının karşılığında kullanmadığım ve onarılmakta olan binalarımdan birinde kalacaktı.

Bu ilişkilerin aynı zamanda ortaya çıkması bana birşeylerin – büyük birşeylerin – olduğuyla ilgili ip ucu vermesi gerekirdi. Hepsi birden sabrımı, girişkenliğimi ve kararlılığımı test etmeye başladı. Bu insanlar beni deli ediyordu! Her biriyle ayrı ayrı tartışmalar ve görüş ayrılıkları ortaya çıkıyordu. O kadar çok seyahat ediyordum ki, gerginliği önemsememek ve bir çözüm getirme çabasına girmeme eğilimindeydim. Kendimi, bir sonraki seyahatimden dönene kadar "bekle ve gör" davranışını benimserken buldum. Böyle yaptığım zaman da, herşeyi bıraktığımla aynı durumda ya da kötüleşmiş buluyordum.

O zamanlar, bir seminerden sonra havaalanına geldiğim zaman takip ettiğim bir rutinim vardı. Eşyalarımı bagaj alanından alıyor, ATM'den benzin ve yemek için para çekiyor ve eve doğru dört saatlik araba seyahatine başlıyordum. Bu seyahat dönüşlerinden birinde olan birşey bu ilişkilerdeki herşeyi bir odağa getirdi.

Valizlerimi aldıktan sonra ATM'den para çekmeye gittim. Dehşet içinde, makinanın hesabımda 20 dolar çekecek kadar bile para olmadığını gösteren kağıdı basmasını izledim!

Bu durum özellikle korkunçtu, çünkü arazimin üstündeki 100 yıllık kerpiç evin onarılması için müteahhidlerle henüz anlaşmıştım ve masrafların bu hesaptan çekilmesi için çekler yazmıştım. Ofis, seyahat ve aile masraflarınına ek olarak makina bana hesapta diğer zorunlu giderlerimi karşılayacak hiçbir şey – tamamen hiçbir şey – olmadığını söylüyordu. Bir hata olduğundan emindim. Ancak, New Mexico'da Pazar akşamı saat 5:3o'da hiç bir şeyin yapılamayacağını da biliyordum – her yer Pazartesi'ye kadar kapalıydı. Park yeri sorumlusunu ücreti daha sonra ödeyeceğime ikna ettikten sonra eve doğru yolculuğuma başladım.

Ertesi sabah bankamı aradığımda daha da şaşırdım. Hesabın sıfır olması hata değildi, gerçekten de hiç para yoktu. Aslında sıfır değildi, sıfırın altındaydı – işimi güvenerek bıraktığım kadın hesabımı tamamen boşaltmıştı. Yazılan çeklerin cezaları da ayrıca yüzlerce dolar tutuyordu.

İnanamadım ve şok oldum. Hızla duygularım kızgınlığa sonra da öfkeye dönüştü. Kafam hızla çalışıyor, çek yazdığım kişilere karşı zorunluluklarımı nasıl yerine getireceğimin hesabını yapmaya çalısıyordu. Güvenimin suistimali, benim ve zorunluluklarımın hiçe sayılması tahmin edebileceğimden daha ızdıraplıydı.

Daha da kötüsü ertesi gün iş ortaklığım kaynama noktasına ulaştı. Gelen postayı açıp tamamladığım seminerlerin hesaplarına baktığımda, masraflarda bazı çelişkiler buldum, kısa bir süre sonra telefonda tek tek gelirlerimin hesabını soruyordum.

Aynı hafta içinde, mülkümde oturan kiracının yaptığımız anlaşmaya ters düşmeyen menfaatlarini aradığını keşfettim, ancak

bunlar New Mexico eyaleti ile çelişkiliydi. Hiçbir ilişkimde olup bitenleri artık ihmal edemeyeceğim aşikardı.

BİRDEN FAZLA AYNA VARDIR

Ertesi sabah, mülkümden evimin arkasındaki büyük bir dağa giden toprak yolda yürüyordum. İçimden sessizce dua ederken çamurların ve çakıl taşlarının üzerinden atlıyor ve o kadar açıkça gösterilen paternin ne olduğunu anlamak için bilgelik istiyordum. Bütün bu ilişkileri bir araya getiren ortak nokta neydi? Savaş sanatları öğretmenimin söylediklerini düşünerek kendi kendime sordum, Bu insanların davranışlarıyla bana yansıtmak istedikleri nedir?

Birden zihnimden kelimeler uçuşmaya başladı, bazıları hızla geçip kaybolurlarken diğerleri net olarak kalıyorlardı. Birkaç saniye içinde ön plana dört kelime çıktı: dürüstlük, doğruluk, gerçek ve güven. Kendime başka sorular da sordum: Eğer bu insanlar benim şu andaki halimi yansıtıyorlarsa, bana ahlaksız olduğumu mu göstermek istiyorlar? Bir şekilde doğruluğun, güvenin ve gerçeğin dışına mı çıktım?

Bu soruyu zihnimde sorarken bedenimin derinliklerinden bir his yüzeye çıktı. İçimde bir ses – benim sesim – çığlık atıyordu, Hayır! Tabii ki dürüstüm! Tabii ki doğruyum! Tabii ki güvenilir birisiyim! Bunlar benim başka insanlarla paylaştıklarımın ta kendisi.

Bir an sonra, başka bir his üzerime geldi – önce uçuşuyor gibiydi, sonra giderek ben onu tamamen anlayana ve görene kadar güçlendi ve netleşti. O anda, ayna birden kristal netliğine ulaştı: yaşamıma başarıyla çektiğim bu üç insan şu anda ne olduğumu göstermiyordu: her biri hiç kimsenin bana söylemediği, tahmin edebileceğimden çok daha süptil bir yansıma yapıyorlardı. İnanç

ve yaşam tarzı çatışmalarıyla, ne olduğumu bana göstermekten çok, yargıladığım şeyleri bana gösteriyorlardı! Bu insanlar benim içimde büyük bir şarjı tetikleyen özellikleri, onların karşı geldiği özellikleri gösteriyorlardı.

Hayatımın o döneminde, insanların dürüstlük ve doğrulukları konusunda muazzam yargılarım vardı. Muhtemelen bu şarj çocukluğumdan beri birikmekteydi. O anda, geçmiş deneyimlerim birden netleşti. Hayatımda bu özelliklerin defalarca – sevgililerimin yaşamlarımızdaki başka insanlar hakkında doğru davranmadığı, söz verilenlerin tutulmadığı, iyi niyetli iş arkadaşları ve yöneticilerin asla tutamayacakları vaatlerde bulunduklarını ve bu liste uzayıp giderken – ortaya çıktığını hatırladım.

Bu konularla ilgili yargılarım yıllardır o kadar küçük seviyede birikmekteydi ki onlara hiç dikkat etmemiştim. Şimdi artık göz ardı edemeyeceğim bir noktaya gelmişlerdi! Boş bir banka hesabı, bu ilişkilerin mesajını anlamadan yaşamıma devam edemeyeceğimi söylemekteydi. O gün, ikinci aynanın süptil ancak derin gizemini öğrendim: yaşamda yargılayamayacaklarımın aynası.

AYNALARINIZI TANIYOR MUSUNUZ?

Size en yakın insanlarla olan ilişkilerinizi incelemeye davet ediyorum. Sonra, sizi rahatsız eden ve hatta delirten özellikleri belirleyin. Bundan sonra kendinize şu soruyu sorun: Bu insanlar bana şu anda kendimi mi gösteriyorlar?

Gösteriyor olabilirler. Eğer öyleyse, bunu içinizde hemen hissedersiniz. Ancak cevabınız hayır ise, o zaman ne olduğunuzla ilgili çok daha derin birşeyleri – hayatınızda yargıladığınız şeyleri size yansıtıyor olabilirler. Sadece bu aynanın varolduğunu anlamak ve kabul etmek yargılarınızın şifalanmaya başladığı noktadır.

ŞELALE ETKİSİYLE ŞİFALANMAK

Yargılarımın aynasını fark ettiğimin ertesi günü, yakında, Taos Pueblo'da oturan bir arkadaşımı ziyarete gittim. Kuzey Amerika'daki en eski yerel halklardan biri, 1,500 yıldır sürekli bu topraklarda yaşamaktadır. Robert'in (gerçek adı değil) Pueblo'da bir mağazası vardı ve son derece yetenekli bir el sanatları ustasıydı. Mağazanın her tarafı yüzyıllardan beri, hatta "Amerika" yokken, geleneğinin bir parçası olan heykeller, müzik ve takılarla doluydu.

İçeri girdiğimde neredeyse üç metrelik bir heykel üzerine çalışıyordu. Selamlaştıktan sonra, ailesini ve işlerini sordum, birkaç dakika ayak üstü konuştuk. Sorularıma cevap verdi ve hayatımda neler olduğunu sordu. Geçen haftanın olaylarını, üç kişiyi, kayıp parayı konuştuk. Anlattıklarımı dinledikten sonra, bir kaç saniye düşündü ve sonra bana bir hikaye anlattı.

"*Büyük dedem,*" *diye başladı, kuzey New Mexico ovalarında* bufalo avlardı. Uzun zaman önceden söz ettiğini tahmin ettim çünkü Amerika'nın o bölgesinde yıllardır bufalo yoktu. "Ölümünden önce bana hayatındaki en değerli varlığını verdi: küçük bir çocukken avladığı ilk bufalonun kafası. Robert bu bufalo kafasının hayatının en önemli hazinesi haline geldiğini anlatmaya koyuldu. Büyük dedesi öldükten sonra, geçmişten gelen mirasıyla onu bağlayan elle tutulabilir birkaç yadigardan birisi bu kafaydı.

Bir gün yakındaki bir şehirde bir galeri sahibi Robert'i ziyarete geldi. Kafanın güzelliğini gördü ve galerisinde teşhir edip edemeyeceğini sordu, Robert de kabul etti. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra hiçbir haber çıkmayınca şehre arkadaşını ziyarete gitmeye karar verdi. Galeriye geldiğinde büyük bir şaşkınlıkla orada hiçbir şey olmadığını gördü. Kapılar kilitli, perdeler çekilmişti, mağaza kapanmıştı. Galeri sahibi ve bufalo kafası ortadan

kaybolmuşlardı. Robert üzerinde çalıştığı heykelden gözlerini kaldırarak ne kadar acı çektiğini anlayıp anlamadığımı kavramak için yüzüme uzunca bir süre baktı.

"Ne yaptın?" diye sordum. Galeri sahibini takip edip değerli malını geri alabildiğini duymayı bekliyordum.

Bakışlarımız birleştiğinde, cevabının bilgeliği söylediklerinin basitliğinde kaybolmuyordu: "Hiç bir şey yapmadım, çünkü o yaptığıyla beraber yaşıyor." O gün Taos Pueblo'dan bu hikayenin benim hayatımdaki anlamını düşünerek ayrıldım,

O hafta, hesabımdan kaybolan paranın bir kısmını geri alabilmek için kanuni seçeneklerimi incelemeye başladım. Kısa zamanda, büyük bir ihtimalle bu davayı kazanabilecek olmakla birlikte, uzun, yorucu ve pahalı bir süreçten söz ettiğimiz anladım. Davayı ağır ceza mahkemesinde açmak durumundaydım ve o andan itibaren olay benim kontrolümden çıkıyordu ve mahkum olduğu takdirde kadın hapis cezası alacaktı. Ve bütün bunlar yanyana konulduğunda, hiç bir bağlantı hissetmediğim bir insanla uzun bir duygusal ilişki anlamına geliyordu.

Seçeneklerimi düşündüğüm zaman bir kez daha Pueblo'daki arkadaşımla olan sohbetimi ve öğrenilmiş dersleri hatırladım. Doğru gelen karara ulaşmam uzun sürmedi: Hiçbir şey yapmamayı seçtim. Birden beklenmedik birşey olmaya başladı – yargılarımı yansıtan üç insan da yaşamımdan çıkmaya başladı. Artık onlara kızgın değildim ve içerlemiyordum. Bu insanlara karşı tuhaf bir "hiçbir şeylik' hissediyordum ve onları uzaklaştırmak için bir çaba sarfetmiştim. Aramızda olanları yeniden tanımladıktan sonra o insanların yaşamımda kalmaları için hiçbir sebep kalmamıştı. Her biri gündelik yaşamımdan solup gitmeye başladı. Onlardan gelen yazışma ve telefonlar azalmaya, gün boyunca onlarla ilgili düşüncelerim

seyrekleşmeye başladı. Yargılarım, bu ilişkileri bir arada tutan mıknatıs görevi yapıyordu.

Bu yeni gelişmeler ilginçti ancak, birkaç gün içinde çok daha akıl karıştırıcı şeyler olmaya başladı. Yaşamımda uzun zamandan beri olan kişiler de solup gitmeye başlamıştı. Bir kez daha, bu ilişkileri bitirmek için benim sarfettiğim bir çaba yoktu, sadece artık bir anlamı yoktu. Bu insanlarla sohbet ettiğim nadir zamanlarda her şey suni ve zorlamaymış gibi geliyordu. Daha önce paylaştığımız ortak alanın yerini gerginlik almıştı.

Bu ilişkilerdeki değişime dikkat eder etmez, benim için yeni olan bir olayın farkına vardım. Hayatımdan dökülüp giden bu ilişkilerin herbiri ilk baştaki üç kişiyi hayatıma çeken aynı paterne dayanıyordu ... bu patern yargıydı. Bu ilişkileri kendime çeken mıknatıs olmanın yanısıra onları birbirine bağlayan zamk görevi de yapıyordu. Onun yokluğunda zamk eriyip gidiyordu. Bir şelale etkisinin farkına vardım: Paternin bir noktada farkına varıldığı zaman – ilişkilerin birinde – onun yankısı diğer ilişkileri de yaşamımdan çıkarıyordu.

Yargı aynaları süptil ve uçucudur, onların farkına varan herkese anlam ifade etmez. Ailem ve arkadaşlarım "hiçbir şey yapmama" kararımı duyduklarında olanları inkar ettiğimi düşündüler. "Paranı çaldı!" dediler. "Güvenini suistimal etti! Seni beş parasız bıraktı!" Bir seviyede, gözlemleri doğruydu – bütün bunlar olmuştu. Cezalandırma ve intikam alma gibi tipik paterni takip etseydim kendimi bunun aynı deneyimleri beslediği ve bir kısır döngü yarattığı düşüncesi içinde bulacaktım. Ancak bir başka seviyede, bu üç insanın her biri sadece kendileri olarak, bana ilerideki ticari kararlarımı alırken anahtar olacak kendim hakkında birşey öğretmişlerdi. Bu, güveni ayırt etme konusunda güçlü bir dersti.

O zamana kadar güvenin iki taraflı olduğuna inanmak istemiştim. Yani, bir insana ya güveniriz ya da güvenmeyiz – ve eğer güvenirsek, onlara tam olarak güvenebiliriz. Dünyayı başka türlü düşünmek istememekle beraber bu üç ilişkiden güvenin seviyeleri olduğunu ve bizim bunları ayırt etmemiz gerektiğini öğrenmiştim. Sıklıkla, başkalarına onların kendilerine güvendiklerinden bile fazla güvenir ve sorumluluk yükleriz. Benim deneyimlediğim tam da buydu.

Yargının ilişkiye yansıdığının farkına varmak güçlü bir keşiftir ve yaşamın her yönünü etkileyecek şekilde yankılanır. Bana derslerimde yardımcı olan insanlara teşekkür ediyorum. Benim insanlığımı gösteren diğer insanlara aynayı kusursuz bir şekilde tuttukları için en derin saygı ve şükranlarımı sunuyorum. İkinci aynanın gizeminin ne kadar güzel bir doğrulaması!

(Not: Bir önceki hikayede yargının uzlaştırılmasına bunun nasıl yapılacağını tam olarak anlatmadan kısaca değindim. Bu konu 2006'da yayımlanan Secrets of the Lost Mode of Prayer adlı kitabımda "Üçüncü Sır" başlığı altında ayrıntılı olarak ele alınmıştır. Yargılarınızı değiştirmenin bu güçlü anahtarını özetlemek gerekirse, şükran bizi yaşamın ızdıraplarından kurtararak başka bir hisse yerini bırakmasını sağlayan anahtardır. Bize acı veren kişi ya da olaylara şükran duyduğumuzda ızdırap döngüsünü geçici olarak askıya almış oluyoruz. Bu duraklamanın bir nano saniye ya da bütün gün sürmesi farketmez. Zaman ne kadar olursa olsun, şükran sırasında şifalanmamızı başlatan ve yaşamımıza devam etmemizi sağlayan bir kapı açılır. Anahtar, bir zaman aralığında ızdıraplarımızdan onun yerine kalp ve zihinlerimize başka bir şeyin, "güzelliğin gücünün gelmesini sağlayacak kadar bir süre kurtuluruz.)

ÜÇÜNCÜ AYNA: KAYBETTİKLERİMİZİN, VERDİKLERİMİZİN YA DA BİZDEN ALINANLARIN YANSIMALARI

> *"Babanın krallığı bir kavanoz yemek taşıyan kadına benzer. Yolda yürürken, evine epey yol vardı, kavanozun sapı kırıldı ve yemek onun arkasından yola döküldü. Farkına varmadı; hiç kaza görmemişti. Evine geldiği zaman, kavanozu koydu ve onu boş buldu."*
> —The Gospel of Thomas

Sevginiz ve şefkatiniz meseldeki yemek taşıyan kadına benzer. Yaşamınız boyunca zor zamanlarda başkalarını (ve aynı zamanda sizi) destekleyen, besleyen ve rahatlatan bir tarafınız vardır. Sevdiğimiz şeyleri, yerleri ve insanları kaybettiğimiz zaman sevgi ve şefkat dolu doğamız bu deneyimleri atlatmamızı sağlar.

Bunları isteyerek paylaştığımız için, sevgi ve şefkat kaybolmaktan, masumca verilmekten ya da bizim üzerimizde gücü olanlar tarafından alınmaktan en kolay yaralanan taraflarımızdır. Başka birini sevecek kadar güvendiğimizde ve inancımız kırıldığında, bir parçamızı o deneyimde bırakırız. Bu tür bir yaralanmaya kendimizi tekrar açmak konusundaki isteksizliğimiz kendimizi korumamızdır, bu şekilde en derin acıları ve ihanetleri aşabiliriz. Gerçek doğamız olan sevgi ve şefkate kendimizi kapattığımızda bizler de kadının kavanozundan yavaş yavaş dökülen yemek gibi oluruz. Yaşamımızın bir noktasında açılıp kendimizi bir başkasıyla paylaşmak istediğimizde, içeri uzanır ve sevgimizi ararız ancak sadece

boş bir kap buluruz. Güvenip yaşamımıza aldığımız her deneyimde kendimizin bir parçasını bıraktığımızı anlarız.

İyi haber, bazı taraflarımız yok gibi görünse de aslında hiç bir zaman kaybolmadıklarıdır. Sonsuza kadar yok olmuş değillerdir ... Onlar ruhumuzun, en gerçek özümüzün parçasıdırlar. Ruhun asla yok edilememesi gibi, doğamızın gerçek nüvesi de kaybolmaz. Güvende olmak için sadece maskelenmiş ve saklanmıştır. Maskelemeyi nasıl yaptığımızı hatırlamak şifalanma yoluna hızla girmek demektir. Kaybettiğimiz taraflarımızı geri almak, bireysel ustalığımızın en büyük ifadesi olacaktır.

Savunma endüstrisindeki kariyerimin başında, silah sistemlerine yazılım sağlayan bir ekibin parçası olarak çalışıyordum. İş arkadaşlarım ve ben tipik Hava Kuvvetleri kurallarına uygun masa, iskemlelerde, küçük kutu ofisleri paylaşıyorduk; ve birbirimizle uzun saatler geçiriyorduk. Tahmin edebileceğiniz gibi pek bir mahremiyetimiz yoktu. Telefon konuşmaları kutu ofislerimizin üstlerinden diğer ofislere geçerken birbirimizi giderek daha iyi tanıdık ve hızla birbirimize kariyer seçimlerinden randevulaşmaya, aile meselelerinden şahsi yaşamlarımıza kadar her konuda danışmanlık yapmaya başladık.

Haftada birkaç kere öğle yemeklerine çıkıyor, zaman zaman maaş çeklerimizi bozduruyor ve öğle arası işlere koşuşturuyorduk. Bu öğle arası maceralardan birinde, iş arkadaşlarımın birisinin yaşamını "cehenneme" çeviren bir olayın aynasını birinci elden izleme fırsatına sahip oldum.

Arkadaşım işi süresinde tanıştığı bir kadına aşık olmuştu. Bu, siparişimizi alan garson da olabilirdi, süpermarketteki kasadaki kız da. Gün boyunca önüne çıkan herhangi birisi (dişi birisi, tabii ki) olabilirdi. Patern her zaman aynıydı: kadının gözlerinin içine

bakar ve tarif edemediği "bir his" duyardı. Ne olduğunu anlamadan, deneyimini bulabildiği tek açıklamaya sığdırırdı. Aşık olduğunu hissederdi! Ve gün boyunca birçok kere aşık olurdu.

Bunun sorun olmasının nedeni evli olmasıydı. Onu çok seven güzel bir karısı, yeni doğmuş bir oğlu vardı ve onları çok seviyordu. En son isteyeceği şey onları herhangi bir şekilde üzmek ya da beraber yarattıklarına zarar vermekti. Ancak, başka kadınlara duyduğu hisler onu bunaltıyordu ve buna anlam veremiyordu.

O seferinde, hızlıca öğle yemeğimizi yemiş, benzinciye ve bankaya uğradıktan sonra ofise henüz dönmüştük. Çeklerimizi yatırdığımız bankada güzel bir kız vardı. (Elektronik olarak bu işleri yapamadığımız günlerdeydi.) Ofise geri geldiğimizde sürekli olarak onu düşünüyordu. Düşünemiyor, işine odaklanamıyordu; aklından kızı çıkaramıyordu. "Ya şimdi beni düşünüyorsa?" diye sordu. "Ya 'doğru' kız oysa?" Sonunda telefonu aldı, bankayı aradı, kızı buldu ve işten sonra kahve içmek için buluşup buluşamayacaklarını sordu. Kız kabul etti. Kahve içerlerken, kahvelerini getiren kızın gözlerinin içine baktı ve ona aşık oldu!

Bu hikayeyi sizlerle paylaşmamın nedeni, kendisinin anlayamadığı nedenlerden bu adam gerçekten hisler taşıdığına inandığı kadınlarla ilişki başlatmaya itiliyordu. Böyle yaparak da sevdiği herşeyi, eşi ve oğlu da dahil olmak üzere riske ediyordu. Bu adama neler oluyordu?

Size de benzer bir şey (umarım daha hafif olarak) oldu mu? Son derece mutlu bir birlikteliğiniz varken, birden "oluverdi" mi? Ya da bir ilişkiniz yokken, hatta aramıyorken – hiç ikaz olmadan - kalabalık bir caddede yürürken ya da alışveriş yaparken, marketteyken ya da havaalanındayken "bir deneyim" yaşarsınız. Daha önce hiç görmediğiniz biri yanınızdan geçer, gözleriniz birleşir

ve – ding – işte o his. Belki de, sadece aşinalık duygusudur ya da olasılık ya da bu insanın yakınında durmak, tanımak ve hatta sohbet başlatmak için dayanılmaz bir istektir. Bunu birçok kereler seminerlerimde sormuşumdur. Gerçekten kendimize dürüst davranırsak, bu tür bir bağlantı pek de olağandışı değildir.

Böyle birşey olduğunda, karşılaşma genellikle şu şekilde devam eder: İki kişinin gözleri birleşmiş ve "hissi" hissetmiş olmalarına rağmen, biri kendisini çekecektir. Saniyeden daha kısa bir sürede, inkar edilemeyen birşey olur ... değişmiş bir bilinç durumu ve gerçeklik dışı bir his. O anda sıradan bakışların ötesinde, gözleri bir mesaj iletir. Her iki kişi de kendilerinin bile muhtemelen haberdar olmadığı birşeyi diğerine söylüyordur.

Sonra, sanki bir işaret almış gibi mantıklı zihinleri akıllarını dağıtacaktır – bu, temasın yarattığı rahatsızlığı giderecek herhangi birşey, yoldan geçen arabanın sesi ya da karşıdan karşıya geçen bir insan olabilir. Uçan bir yaprağın geçmesi ya da birisinin hapşırması bile olabilir. Kişilerden biri herhangi birşeyi bahane ederek dikkatini başka bir yere verecek ve o an kaybedilecektir.

Böyle bir deneyim yaşadığımızda, aslında ne olmuştur?

KAYBETTİKLERİMİZİ BAŞKA İNSANLARDA BULMAK

Böyle durumlarda, bu anın ne demek olduğunu bilirsek kendimizi çok özel bir şekilde tanıma fırsatıyla karşı karşıya kalmışız demektir. Mühendis arkadaşımda olduğu gibi, bilmiyorsak bu tür bir bağlantı akıl karıştırıcı hatta korkutucu olabilir! Bu karşılaşmaların özünde üçüncü aynanın sırrı yatar.

Yaşamlarımızı devam ettirebilmek için, bizi biz yapan yönlerimizin büyük bir kısmından vazgeçmek zorunda kaldık. Her böyle yaptığımızda, sosyal olarak kabul edilen bir şey olmakla beraber,

içimizde birşeyler kaybederiz ve bu bize acı verir. Bir ailenin parçalanmasının ardından yetişkin rolü üstlenerek çocukluğun yaşanmaması; kültürler birbirinin içine geçmeye zorlandıkça ırk kimliğinin kaybı; acı, öfke ve kızgınlık duygularının bastırılarak erken yaşta geçirilen travmalar parçalarımızı kaybetmenin örnekleridir.

Neden böyle bir şey yapalım? Kim olduğumuzun özü olduğunu bilirken neden inançlarımızı, güvenimizi ve şefkatimizi kaybedelim? Cevap basittir: Yaşama devam edebilmek için. Çocukluğumuzda anne, baba, kardeşler ve arkadaşlar tarafından küçük düşürülmek ve alay edilme riskini almaktansa fikirlerimizi söylemek yerine sessiz kalmanın daha kolay olduğunu keşfetmiş olabiliriz. Ailenin taciz odağı olarak bizim üzerimizde güç sahibi olanlara direnmektense "teslim olup" unutmak daha güvenlidir. Toplum olarak, savaş sırasında başkalarının öldürülmesini, örneğin, özel bir durum olarak kabul ederiz. Hepimiz çatışma, hastalık ve bunaltıcı duyguların karşısında yumuşak davranmaya şartlanmışızdır. Her örnekte, doğru ya da yanlış diye yargılamaktansa, güçlü bir olasılık görebilme fırsatımız vardır.

Yaşamda bulunduğumuz yerde olabilmek için verdiğimiz her parçamızın yerinde doldurulmayı bekleyen bir boşluk vardır. O belirli boşluğu dolduracak her ne ise sürekli olarak onu aramaktayız. Kendimizden verdiklerimize sahip olan birisini bulduğumuzda, o kişinin yanında kendimizi rahat hissederiz. Onun tamamlayıcı özü bizim içsel boşluğumuzu doldurur ve kendimizi tekrar bütün olarak hissetmemizi sağlar. Mühendis arkadaşıma olanları anlamanın anahtarı budur.

Başkalarında "kayıp" parçalarımızı bulduğumuz zaman, büyük bir güçle ve karşı konulamaz bir şekilde ona doğru çekiliriz. Onlarda bizi bu kadar çeken şeyin hala içimizde varolan ... ve

sadece uyumakta olan bir şey olduğunu fark edene kadar, o insanlara "ihtiyacımız" olduğuna bile inanabiliriz. Bu özellik ve niteliklere hala sahip olduğumuzun farkındalığında, onların maskelerini çıkartarak tekrar yaşamlarımızın parçası haline getirebiliriz. Böyle yaptığımızda, bize bu özellikleri göstermek için aynalık yapan insana güçle ve açıklanamaz bir şekilde çekilmediğimizi fark ederiz.

Başkalarına karşı duyduğumuz hislerin uzun zamandan beri süregelen şartlanmamızın eseri olduğunun farkında olarak onları gibi algılamamız üçüncü aynanın anahtarıdır. Başka birisiyle beraber olduğumuzda hissettiğimiz o açıklanamaz his – yaşadığımızı hissettiren çekim ve ateş – gerçekte kendimizizdir! Bu, kaybettiğimiz parçalarımızın özü ve onları yaşamlarımıza geri istediğimizin farkındalığıdır. Bunları akılda tutarak mühendis arkadaşımın hikayesine geri dönelim.

Arkadaşımın bilinçli olmadan, o kadınlarda kendisinin kaybettiği, verdiği ya da yaşamı boyunca kendisinden alınanları bulmuş olması kuvvetle muhtemeldir. Bunları yoluna çıkan erkeklere karşı da duymuş olması ancak şartlanması nedeniyle aynı hisleri yaşayamamış olması da muhtemeldir. Kaybettikleri o kadar yaygındı ki, karşılaştığı herkes de onların bir izini buluyordu.

Ancak, hislerinin ne olduğunu anlamadığı için, tek bildiği şekilde onları takip ediyordu. Her karşılaşmanın bir mutluluk fırsatı olduğuna gerçekten inanıyordu, çünkü kadınlarla birlikte olduğu zaman kendisini çok iyi hissediyordu. Karısını ve oğlunu hala çok seviyordu; bir keresinde onları terkedip etmeyeceğini sorduğumda, bana büyük bir şaşkınlıkla bakmıştı. Evliliğini bitirmeye niyeti yoktu, ancak gene de ailesini kaybetmek gerçek bir tehlike oluşturana kadar kendisini bu durumlara düşürmeye devam etti.

BAŞKALARINA KARŞI DUYDUĞUNUZ ÇEKİM HİSSİNİN SİZE ANLATTIKLARININ KEŞFEDİLMESİ

Her birimiz, fiziksel ya da duygusal yaşamımızı devam ettirmek adına o anlarda kendimizin bazı parçalarını vermişizdir. Bu durumlarda kendimizi "daha eksik" hissetmemiz ve geri kalanlar hakkındaki inançlarımızın tuzağına düşmemiz kolaydır. Bazı insanlar için bu takas ne olduğunu anlayamadan hemen gerçekleşir; diğer bazıları için ise bilinçli bir seçimdir.

Savunma sanayinde mühendis arkadaşımla çalışırken önüme bir davetiye geldi. Bu davet Beyaz Saray ve askeri yetkililere adı Stratejik Savunma İnisiyatifi olan ve "Yıldız Savaşları" olarak tanınan yeni geliştirilmektedir. olan bir silah sisteminin gayri resmi sunumu ile ilgiliydi. Sunumdan sonraki resepsiyonda, yüksek dereceli bir askeri yetkili ile bizim şirketin CEO'larından birinin arasında geçen sohbeti dinleme fırsatım oldu.

CEO, diğer adamın bu güçlü pozisyonda olmasının bedelinin ne olduğunu sordu. "Bugün buraya gelmek için hangi fedakarlıklarda bulunmanız gerekti?" diye sordu. Yetkili orduda ve Pentagon'daki yükselişini ve çok uluslu bir şirkette yönetici oluşunu anlattı. Adam içtenlik ve dürüstlükle anlatırken kulaklarımı iyice kabarttım.

"Bugün bulunduğum yere gelebilmek için" diye sözlerine başladı, "kendimi sisteme vermek zorunda kaldım. Her rütbem yükseldiğinde bir parçamı daha kaybettim. Bir gün tepeye çıktığımı farkettim ve geçmiş yaşamıma baktım. Çok fazla verdiğimi ve geriye hiçbir şeyin kalmadığını farkettim. Ordu ve şirketler bana sahip olmuşlardı. En çok sevdiğim şeyleri kendimden uzaklaştırmıştım: eşim, çocuklarım ve sağlığım. Bütün bunları güç, zenginlik ve kontrol elde edebilmek için takas etmiştim."

Adamın dürüstlüğüne şaşırmıştım. Kendini süreçte kaybetmiş olmasına rağmen ne yaptığının farkındaydı. Üzgündü, ancak bu güçlü pozisyon için ödediği bedelin karşılığını aldığını düşünüyordu. Hepimiz, bu nedenler için olmasa da, yaşamlarımızda benzer şeyler yapmışızdır. Ancak birçoğumuz için hedef güç elde etmekten çok yaşamda kalabilmektir.

Aşina olduğunuz hissini veren birisiyle karşılaştığınızda, sizi o an durup düşünmeye davet ediyorum. Her ikiniz için de nadir ve değerli bir şeyler olmaktadır: Aradığınız parçaları elinde tutan birini bulmuşsunuzdur. Genellikle bu iki yönlü bir deneyimdir, o kişi de size aynı nedenden dolayı çekilmektedir! Sezgilerinizi kullanarak uygun olduğuna karar verirseniz, bir diyalog başlatın. Göz temasınızı korumak için herhangi birşeyden söz edin. Konuşmaya devam ederken zihninizden şu basit soruyu sorun: Bu insanda kaybettiğim, verdiğim ya da benden alınan neleri görüyorum?

Derhal zihninizde bir cevap belirecektir. Bu, bir farkına varma hissi kadar basit olabileceği gibi, içinizde çocukluğunuzdan beri sizinle beraber olan bir sesin netliğinde de olabilir. Cevaplar genellikle kısa kelimeler ya da cümleler halindedir ve bedeniniz sizin için onun anlamını bilecektir. Belki de o anda içinizde olmayan bir güzellik hissini bu insanda algılamış olabilirsiniz. Muhtemelen o kişinin hayattaki masumiyeti, süpermarket koridorlarında zarafetle ilerlemesi, elindeki işi yapmaktaki ustalığı ya da sadece yaşam dolu oluşu ve canlılığı olabilir.

Karşılaşmanız en fazla birkaç saniye, belki de birkaç dakika sürecektir. Bu kısa süreler o anın neşe ve heyecanını yaşama fırsatınızdır. Bu, kendinizi başka bir insanda, zaten sahip olduğunuz bir tarafınızı bulmanız ve o tarafınızın uyandırılmasını yaşamanızdır.

Bu anlık karşılaşmalarda aşinalık hissini kabul etme cesaretini gösteren kişiler için kayıpların aynası belki de her gün önümüze çıkan birşeydir. Başkaları bize en gerçek doğamızı yansıtırlarken kendimizi tamamlanmış hissederiz. Toplu olarak bütünlük arıyoruz ve bizi bunu bulmaya götürecek olayları bireysel olarak yaratıyoruz. Din adamlarından öğretmenlere, yaşlılardan gençlere kadar herkes hislerin katalizörüdür.

Bu hislerde içimizde özlediklerimizi, bizimle birlikte olmalarına rağmen kendimiz olduğunu sandığımız maskelerin ardında saklı olan şeyleri buluruz. Bu tamamen insani ve doğaldır. Başkaları hakkındaki hislerimizin bize ne anlattığını anlamak en büyük gücümüzü keşfetmemiz yolunde en güçlü destek olacaktır.

DÖRDÜNCÜ AYNA: RUHUN KARANLIK GECESİNİN YANSIMALARI

"İçinizdeki sizi kurtaracaktır, eğer onu dışarı çıkarırsanız."
—The Gospel of Thomas

1990'ların başındaki yüksek teknoloji patlamasında Gerald (gerçek adı değil değil) California'daki Silikon Vadisi'nde çalışan bir mühendisti. Güzel bir karısı ve iki kızı vardı. Yaklaşık 15 yıldır beraberlerdi. Onunla tanıştığımda şirketi ona özel bir yazılım konusunda beşinci yılını kıdemli yazılımcı olarak tamamladığı için ödül vermişti. Pozisyonu onu şirkette aranılan bir kıymet haline getirmişti ve uzmanlığı günde 8-5 arasında çalışmanın ötesine taşıyordu.

Yeteneklerine olan talebi karşılayabilmek için Gerald akşamları

ve hafta sonları çalışmaya, yazılımıyla şehir dışındaki fuar ve sunumlara katılmak için seyahat etmeye başladı. Çok geçmeden kendini ailesinden çok iş arkadaşlarıyla vakit geçirirken buldu. Giderek uzaklaştıklarını anlatırken gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Gerald eve geldiğinde karısı ve çocuklarını uyuyor buluyor, ertesi sabah da onlar daha uyanmadan ofisinde oluyordu. Kısa bir süre sonra kendini evde yabancı gibi hissetmeye başladı. Ofisindeki insanların ailevi konularını kendisininkinden daha fazla biliyordu.

Gerald'ın yaşamı tam bu noktada çarpıcı bir değişime uğradı. İlişki "aynaları"nın yaşamlarımızdaki rolünü tanımlayan Walking Between Two Worlds: The Science of Compassion (İki Dünya Arasında Yürümek: Şefkatin Bilimi) adlı kitabımı yazdığım sırada benden bir seans almak üzere gelmişti. 2,200 yıldan daha uzun bir süre önce, Ölü Deniz Parşömenleri'nin yazarları diğer insanlarla olan ilişkilerimizde karşılaşabileceğimiz yedi patern belirlemişlerdir. Gerald hikayesini anlattıkça, bunlardan birini, "Ruhun Karanlık Gecesi" olarak bilinen yaşamın en büyük korkumuzu yansıtmasını tanımladığı ortaya çıktı.

Ofisindeki mühendislerin arasında hemen hemen kendisiyle yaşıt genç ve zeki bir programcı vardı. Kendisini, bu kadınla her seferinde günler süren ve seyahat gerektiren görevlerde takım olmuş buldu. Kısa bir süre sonra, onu kendi karısından daha iyi tanıdığını düşünmeye başladı. Hikayenin bu noktasında, işin nereye gittiğini tahmin etmeye başladım. Tahmin edemediğim bundan sonra olanlar ve Gerald'ın neden bu kadar üzgün olduğuydu.

Çok geçmeden iş arkadaşına aşık olduğunu düşünmeye başladı, karısını ve çocuklarını terkederek onunla yeni bir hayata başlamaya karar verdi. Bu karar o anda mantıklıydı, çünkü aralarında

çok fazla ortak nokta vardı. Birkaç hafta içinde, yeni partneri Los Angeles'daki bir projeye gönderildi. Gerald, birkaç ricada bulunarak kendisini aynı ofise transfer ettirmeyi başardı.

Derhal işler bozulmaya başladı ve Gerald kaybettiklerinin elde ettiklerinden daha fazla olduğunu anlamaya başladı. Kendisi ve karısının yıllardır tanıdıkları insanlar birden mesafeli olmaya başladılar. İş arkadaşları üzerinde o kadar çok çalıştığı projeleri ve pozisyonunu bıraktığı için "çıldırdığını" düşünüyorlardı. Hatta, anne ve babası bile ailesini dağıttığı için ona kızıyorlardı. Gerald her ne kadar üzülüyorsa da bunu değişimin bedeli olarak görüyordu. Yepyeni şahane bir hayata başlamıştı. Daha ne isteyebilirdi?

Burada, denge aynası ve Ruhun Karanlık Gecesi devreye girdi. Her şey yerli yerine oturuyormuş gibi göründüğünde Gerald aslında herşeyin darmadağın olduğunu farketti! Birkaç hafta içinde, yeni aşkı ilişkilerinin beklediği gibi olmadığını söyledi. Birden ilişkilerini bitirdi ve gitmesini istedi. Tek başına kalmıştı, perişandı. "Bütün onun için yaptıklarımdan sonra, bunu nasıl yapar?"diye inliyordu. Karısını, çocuklarını, arkadaşlarını, işini terketmişti – kısacası sevdiği herşeyi geride bırakmıştı.

Kısa bir süre sonra iş verimi etkilenmeye başladı. Birkaç uyarı ve pek de parlak olmayan performans değerlendirmesinden sonra departmanı onu işten çıkardı. Gerald'ın hikayesi ilerledikçe nelerin olduğu netleşmeye başladı: Yaşamı en tepelerden, yeni işler, daha büyük gelir olasılıklarından en diplere, bu rüyaların tamamen kaybolduğu yere kadar düşmüştü. Gerald beni görmeye geldiği akşam, tek bir soru soruyordu: "Ne oldu?" Bu kadar iyi görünen işler nasıl birden bu kadar kötüleşmişti?

RUHUN KARANLIK GECESİ: TETİKLEYİCİNİN FARKINA VARMAK

Ben onunla tanıştığımda Gerald sevdiği herşeyi kaybetmişti. Bunun nedeni bu hikayenin anahtarıdır. Kendisini bütün hissettiği ve ilerlemek istediği için sevdiği şeyleri salıvermek yerine, onların yerini alacak daha iyi bir şeyler çıktığını düşündüğünde karar vermişti. Başka bir ifadeyle, oyunu sağlam oynamıştı. Daha iyi bir şey bulamayacağı korkusuyla, duygusal olarak onları terkettikten çok sonra bile fiziksel olarak evliliğini devam ettirmişti. Kendimizi tam ve bütün hissettiğimiz için aşkları, işleri, arkadaşları geride bırakmakla, daha iyisini bulamayacağımız korkusuyla onlarla kalmanın arasında süptil olmakla beraber önemli bir fark vardır!

Her türlü ilişkide, daha iyisi çıkana kadar mevcut duruma tutunma eğilimi vardır. Bu bağ, ne yaptığımızın farkında olmamaktan kaynaklanabileceği gibi, düzeni bozma ve bundan sonra olabileceklerin belirsizliğinden korkmamızdan da olabilir. Bilincinde olmadığımız bir paterni temsil edebilecek olmasına rağmen, gene de bir paterndir. İş, aşk ya da yaşam tarzımız olsun, kendimizi mutlu olmasak da bunu dürüstçe yaşamımızdaki insanlara söylemediğimiz paternlere tutunurken bulabiliriz. Bütün dünya yaşamlarımızın normal olarak devam ettiğini düşünürken, bizler bu ihtiyacımızı yakınlarımızla nasıl paylaşacağımızı bilmediğimiz için, içimizde değişim isteğini haykırıyor ve bunalıyor olabiliriz.

Bu negatiflik yaratan bir paterndir. Gerçek duygularımız gerginlik, düşmanlık ya da bazen ilişki yokmuş gibi davranarak maskelenmiştir. Her gün işimizi yaparken ya da evde yaşamımızı başka biriyle paylaşırken duygusal olarak uzaklarda, başka bir dünyada olabiliriz. Problemimiz ister patronla, sevgiliyle isterse de

kendimizle olsun bahaneler bulur, tavizler verir ve bekleriz. Sonra bir gün – bamm! – birden oluverir. Dışarıdan bakıldığında nereden geldiği anlaşılmaz bir şekilde yaşamlarımızda olmasını beklediğimiz şeyler birden ortaya çıkmaya başlar. Ve bizler de sanki yarın gelmeyecekmiş gibi üzerlerine saldırırız.

Gerald yeni bir şehre yeni ilişkisiyle taşındığında geride dünyasının içine göçtüğü çözümlenmemiş bir boşluk bırakmıştı. Şimdi ise, bütün sevdiklerini kaybetmiş olarak karşımda yanaklarından iri gözyaşları akıtarak oturuyordu. "Ailemi ve işimi nasıl geri alabilirim? Bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

Bu tür durumlar için yanımdaki sehpanın üzerinde hazır bulundurduğum kağıt mendilleri ona doğru uzattım ve onu tamamen hazırlıksız yakalayan birşey söyledim: "Yaşamının bu dönemi, her ne kadar öyle görünüyorsa da kaybettiklerini geri almakla ilgili değildir. *Kendine yarattıkların işin ve ailenden çok daha derinlere* uzanır. İçinde uyandırdığın güç en büyük müttefikin haline gelebilir. Bu deneyim tamamlandığında sarsılmaz bir güvenin olacak. Kadim insanların Ruhun Karanlık Gecesi olarak tanımladığı bir döneme girdin."

Gerald gözlerini sildi ve arkasına yaslandı. "Ruhun Karanlık Gecesi'yle ne demek istiyorsun? diye sordu. "Neden bunu daha önce hiç duymadım?"

"Ruhun Karanlık Gecesi, yaşamında en büyük korkularının temsil edildiği durumlara çekildiğin zamandır. Böyle bir dönem hiç beklemediğin bir zamanda, genellikle hiçbir uyarı vermeden ortaya çıkar. Bu dinamiğin içine ancak yaşam ustalığın hazır olduğunun sinyalini verdiğinde çekilirsin! Sonra, yaşam mükemmelmiş gibi görünürken, sağladığın denge değişikliğe hazır olduğunun sinyalidir. Değişimi yaratmanın cazibesi uzun zamandan beri istediğin

bir şey olacaktır, karşı koyamadığın bir şey. Aksi takdirde, asla sıçramayı yapamazsın!"

"Yeni bir ilişkinin cazibesi gibi mi?" diye sordu Gerald.

"Tam olarak yeni bir ilişki gibi," diye cevap verdim. "İlişki, yaşamda ileriye doğru gideceğimizi gösteren bir katalizördür." Yaşamın önümüze çıkaracaklarını atlatacağımızdan tamamen emin olsak bile, bir sabah uyanıp, "Hımm ... bugün sanırım Ruhun Karanlık Gecesi'ne girmek için sevdiklerimi ve kıymetli bildiklerimi geride bırakacağım," demek doğamızda yoktur. Bizler böyle değiliz! Çoğunlukla Ruhun Karanlık Gecesi'nin testleri en beklemediğimiz zamanlarda ortaya çıkarlar.

Yaşamın ihtiyacımız olanları tam ihtiyacımız olduğu zaman ortaya çıkarması anlamlıdır. Bardağı musluğu "açmadan" dolduramayacağımız gibi, tamamen dolu duygusal bir alet çantası da değişim yaratmak üzere yaşamın musluğunu tetikleyen sinyaldir. Biz akışı tetikleyene kadar bir şey olmaz. Bu dinamiğin diğer tarafı, kendimizi Ruhun Karanlık Gecesi'nde bulduğumuzda yaşamda böyle bir duruma düşmemizin tek sebebinin bizim düğmeyi çevirmemiz olduğunu bilmenin rahatlatıcı olmasıdır. Bilerek ya da bilmeyerek, yaşamın getireceklerine her zaman hazırız.

EN BÜYÜK KORKULARIMIZ

Ruhun Karanlık Gecesi'nin amacı en büyük korkularımızı deneyimlemek ve şifalandırmaktır. Ruhun Karanlık Gecesi'nin ilginç tarafı, herkesin korkularının farklı olması nedeniyle, bir kişiye korkunç gelen bir olayın başka birinin umurunda bile olmamasıdır. Örneğin Gerald en büyük korkusunun tekbaşına kalmak olduğunu kabul etmişti. Aynı akşam konuştuğum bir kadın "yalnız kalmanın" en büyük keyfi olduğunu söylemişti.

Yalnız kalmaktan korkan birisinin bu korkularını deneyimleyeceği ilişkilerde ustalaşması hiç de az görülen bir durum değildir. Örneğin Gerald, geçmişindeki yürümesi asla mümkün olmayan aşkları, arkadaşlıkları ve işleri tanımlamıştır! Bunlardan biri bittiğinde ilişkinin "başarısız" olduğuna inanıyordu. Gerçekte, o kadar başarılıydılar ki, ilişkilerinin her biri en büyük korkusu olan yalnız kalma korkusunu görmesini sağlamaktaydılar. Ancak, hiç bir zaman şifalanmadığı hatta yaşamındaki paternleri daha önce fark etmediği için kendini korkusunun giderek daha da süptil hale geldiği durumlarda bulmuştu. En sonunda yaşam, bu duygusunun sürekli varolması nedeniyle onu bu duyguyla yüzleşebileceği yere kadar götürmüştü.

Yaşamlar boyu birçok kere Ruhun Karanlık Gecesi'nden geçsek de genellikle ilki en zorudur. Aynı zamanda en güçlü değişim aracıdır. Neden bu kadar acı çektiğimizi bir kere anladığımızda, deneyimimiz farklı bir anlam kazanmaya başlar. Karanlık Gece'nin işaretlerini tanıdıkça, "Tamam! Ben bu paterni tanıyorum! Bu kesinlikle Ruhun Karanlık Gecesi! Şimdi, ustalaşmam gereken nedir?"diyebiliriz.

Ruhun Karanlık Gecesi'ni şifalandırmış bazı kişilerin evrenin onlara yeni bir tane daha vermesi için neredeyse meydan okuyacak kadar güçlendiğini biliyorum! Bunu yapmalarının nedeni, bir tanesini atlattılarsa herşeyi atlatacaklarını bilmeleridir. Bu tür deneyimlerin ne olduklarını ya da neden yaşadığımızı anlamadan geçirirsek kendimizi yıllarca hatta yaşamlar boyunca en değerli şeylerimizi ve hatta yaşamımızı bizden alan paternin içinde hapis olmuş buluruz.

BEŞİNCİ AYNA:
EN BÜYÜK ŞEFKAT DAVRANIŞIMIZIN YANSIMALARI

"İnşaatçıların istemediği taşı bana gösterin. O köşe taşıdır."
—The Gospel of Thomas

1980'lerin sonlarında ofisim Denver'in eteklerinde devasa bir çok katlı binadaydı. Bina her ne kadar muazzamsa da, Soğuk Savaş'ın sonunun gelmesi ve hükümet harcamalarında kesinti yapılması çalıştığım şirketin "küçülmesine" yol açmıştı. Şirketin başka bölümleri binadan dışarı çıkartılırken yer giderek değerli hale gelmişti. Ofisimi benimle aynı departmanda çalışan ancak farklı bir iş yapan bir kadınla paylaşıyordum. Aramızda rekabet ya da paylaşılan bir sorumluluk yoktu, hızla arkadaş olduk; hafta sonları ailelerimizle yaptıklarımızı, şirket dışındaki hayatta yaşadığımız mutlu ve mutsuz olayları birbirimize anlatıyorduk.

Bir gün öğle yemeğinden ofise geri döndüğümüzde yokluğumuzda gelen sesli mesajları kontrol ediyordu. Gözümün kıyısıyla, durgunlaştığını sonra boş bakışlarla kalakaldığını gördüm. Yüzü bembeyaz oldu. Telefonu kapattıktan sonra kendini toparlaması için biraz bekledim ve ne olduğunu sordum. Bana baktı, acıklı ancak güçlü bir hikaye anlatmaya başladı.

Yakın bir arkadaşının hem güzel, hem sportif hem de sanatsal yetenekleri olan bir kızı vardı ve bu yeteneklerini çocukluğundan beri geliştiriyordu. Kız büyüdükçe bu yeteneklerini bir araya toplayacak bir kariyer aramaya başladı ve manken olmaya karar verdi. Ailesi bu kararını destekledi ve rüyasını gerçekleştirebilmesi için ellerinden geleni yaptı. Dosyasını reklam ajanslarına göndermeye

başladığında birçoğu hemen cevap verdi. Eğitim, seyahat ve daha birçok konuda hayal edebileceğinden fazla destek teklifi aldı. Dışarıan bakan biri için hayatı daha iyi olamazdı.

Ancak süptil ve neredeyse algılanamayacak bir seviyede onu gerçekten tanıyanlar birşeylerin değişmekte olduğunu görebiliyorlardı.Heyecanı yerini endişeye bırakıyordu. Çalıştığı ajanslar tanıtımını yapacakları kadınlarda belli bir görüntü arıyorlardı. Bu genç kızın kendine özgü bir güzelliği olsa da ajansların 1980'lerin sonunda istedikleri bu değildi. Ailesinden bir dizi kozmetik uygulamadan geçip bedeninini bu endüstrinin aradığını şekle sokabilmek için yardım istedi. En bilinen, biraz oradan azıcık şuradanlarla işe başladı. Bunlar onu amacına doğru götürmekle beraber hala istediği "görüntüyü" elde edemediği için daha radikal uygulamalar yaptırmaya başladı. Çocukluğundan beri üst çenesi biraz çıkıktı; daha iyi bir simetri elde etmek için çenesinin kırılarak yeniden yapılmasını kabul etti. Ağzı yaklaşık altı hafta kemiklerin iyileşme sürecinde tellerle kapalı kaldı ve o dönemde sadece sıvı gıdalarla beslendi. Teller çıkarıldığında gerçekten de simetrik bir çenesi ve çıkık elmacık kemikleri olmuştu, üst çenenin fırlaklığı da düzelmişti. Ofis arkadaşımın bana gösterdiği resimde ameliyatın öncesi ve sonrası arasında çok az fark görebiliyordum.

Haftalarca sıvı diyetinde kalmaktan kilo kaybetmiş ve bedeni ameliyat öncesindeki şeklini kaybetmeye başlamıştı. Aslında, kilo kaybına bağlı olarak üst bedeni ona "manken" orantılarını veren kas kütlesini kaybetmişti. Ancak onun algısına göre bu cerrahi olarak çözülebilecek bir problemdi ve böylece "havada kalan" kaburgalarını çıkarttırmak ve daha iyi bir orantı sahibi olmak için tekrar ameliyata girdi.

Bütün bu uygulamaların neden olduğu stres bedenini bunalıma

sokmuştu. Kilo alıp vermesini kontrol edemediğini fark etti. Bedeni "kilo kaybetme" moduna geçmişti ve her gün biraz daha kilo veriyordu. Ailesi nelerin olduğunu farkedip onu hastaneye kaldırdıklarında çok geç kalınmıştı: Bir tek şeyin sonucundan çok bir dizi komplikasyona bağlı olarak kız bu sabah ölmüştü. Öğle yemeğinden sonra aldığı mesaj buydu.

Benzer yolda olan insanları tanıyor olabilirsiniz. Bu örneği bir noktayı vurgulamak için kullanıyorum. Bu hikayedeki genç kadının kendi zihninde bir mükemmeliyet görüntüsü vardı ve bu görüntü onun kıyaslama standardı olmuştu. Kendisini sürekli bu referans noktasının gölgesinde tutuyor ve zihnindeki görüntüyü kendi fiziksel görünüşünün ölçüsü olarak kabul ediyordu. İnançları kusurlu olduğunu ve "kusurlarının" modern teknolojinin mucizeleriyle düzeltilebileceğini söylüyordu. Ancak bu genç kadına olanlar onun algıladığı kusurların düzeltilmesinden daha derinlere, doğrudan bu aynanın kalbine gider.

Neden başarılı olmak için kendini bu kadar aşırı uçlara gitmek zorunda hissetti? Neden ailesi ve arkadaşları onun bu mükemmeliyet arayışını desteklediler? Neden zaten güzelken kendisinden başka biri olmak istedi? Hangi korku (ya da korkular) yaşamında başkalarının onu beğenmesi için görüntüsünü değiştirecek kadar güçlü olarak ön plana çıktı? Belki de çok daha önemli bir soru: Onun deneyimlerinden biz ne öğrenebiliriz? Kıyaslamak için ölçü nedir? Başarı ve başarısızlıklarımızı ölçmek için kullandığımız referans nedir?

"KUSURLAR" KUSURSUZLUKTUR

Bu hikayeyi genellikle seminerlerimde kullanırım. Ardından da katılımcıların kendilerini eğitim, romantik ilişkiler, profesyonellik

ve sportif başarılar açısından değerlendirdikleri basit bir çizelgeyi doldurmalarını isterim. Değerlendirme sistemi "çok iyi" ile "çok kötü" arasındaki dört kategoriden oluşur. Anahtar, formları doldurmaları için çok kısıtlı zaman vermemdedir. Bunu bir sebepten dolayı yapıyorum: Kağıda verilen cevap onun ardındaki düşünceden daha az önemlidir.

Cevaplar ne olursa olsun, mükemmelin altındaki değerlendirmeler, katılımcının kendisini yargılamasıdır. İnsanların kendilerini başarılı ya da başarısız olarak değerlendirmelerinin tek yolu kendi deneyimlerinin dışında birşeyle mukayese etmeleridir. Hepimizin bildiği gibi, bizler kendimizin en büyük eleştirmenleriyiz Bu nedenle, aynanın adı en büyük şefkat hareketidir. Bu kendimize gösterdiğimiz şefkattir.

Kendi aynamız vasıtasıyla, yaşamın her anında zaten varolan mükemmelliği şefkatle kucaklamamıza izin vermeliyiz. Bu, başkalarının o anı nasıl gördüğü ya da sonucun ne olduğundan bağımsız olarak doğrudur. Kendimiz sonuca bir anlam yüklemediğimiz sürece her deneyim sadece kendimizi ifade etme fırsatıdır ... ne daha az ne de daha çok.

Sonucun ne olduğuna bakmadan yaptığınız herşeyin olduğu gibi mükemmel olmasına izin verseydiniz yaşamınız daha farklı olur muydu? Yaptığımız ve yarattığımız herşey elimizden gelenin en iyisiyse, o zaman nasıl muhteşemden daha az birşey olabilir? Profesyonel bir proje, ilişki ya da okul ödevi istediğimiz gibi sonuçlanmazsa, her zaman deneyimlerimizden öğrenerek bir dahaki sefer farklı yapabiliriz. İlahi Matriks'de kendimiz hakkında hissettiklerimiz – performansımız, görünüşümüz ve başarılarımız – bize tekrar gerçekliğimiz olarak yansıtılır. Bunu akılda tutarak, yaşamlarımızdaki en derin şifa aynı zamanda en büyük şefkat hareketimiz haline gelebilir. Bu bizim kendimize yaptığımız iyiliktir.

AYNALARIN ÖTESİNDE

En gerçek doğamızın daha da süptil sırlarını bizlere gösteren aynalar olmakla beraber, burada önerdiğim beş ayna yaşamın ilişkilerinde en büyük şifayı sağlar. Bu süreçte, yaratanlar olarak en gerçek gücümüzü İlahi Matriks'de buluruz. Her ayna, daha ileri seviyede kişisel ustalık sahibi olmamıza giden yoldaki atlama taşlarıdır. Onları bir kere öğrendikten sonra unutmazsınız. Yaşamınızın bir yerinde aynalardan birinin farkına vardığınızda, büyük bir olasılıkla aynı paternin başka alanlarda da varolduğunu keşfedeceksiniz.

Örneğin, ailenizde yoğun duyguların ortaya çıkmasına neden olan kontrol etme konusu, bir yabancıyla kullanılmış araba pazarlığı yaparken çok daha az yoğun olarak ortaya çıkabilir. Daha ılımlı olmasının sebebi, satıcıyla olan yakınlığınızın aile fertleri ile olan yakınlığınızdan daha az olmasıdır. Paternler daha az yoğun olsalar da, hala oradadırlar. Bu da, bilincin holografik paterninin güzelliğidir. Araba satıcısı, süpermarketteki kasiyer ya da en sevdiğiniz restoranda size yanmış yemek getiren garson ile bulduğunuz çözüm, evdeki ilişkilerinize de damla damla akacaktır. Öyle olmak zorundadır, çünkü bu hologramın doğasıdır. Bir patern bir yerde değiştiği zaman aynı paterni taşıyan bütün ilişkiler bundan yararlanacaktır.

Değişimler bazen en beklemediğimiz yerlerde ortaya çıkar. Öyle olmasaydı, bir sabah uyanıp, "Bugün, bana en derin yargılarımın aynasını gösteren ilişkimi ele alacağım" gibi bir şey asla söylemeyiz. İşler böyle değildir! Aynalar vasıtasıyla şifalanma fırsatları posta kutusunu açarken ya da arabanın lastiğine hava basarken ortaya çıkar.

Kısa bir süre önce, kariyerini, ailesini, arkadaşlarını ve yakın bir ilişkisini geride bırakarak başka bir eyaletten kuzey New

Mexico'nun ıssızlığına taşınan bir adamla tanıştım. Yüksek çöllerin yalnızlığında yaşamak için neden o kadar çok şeyi geride bıraktığını sordum. Bana "ruhsal yolunu" bulmak için geldiğini anlatmaya başladı. Bir solukta hiçbir şey yolunda gitmediği için buna daha önce başlayamadığını da ekledi. Ailesi, ticari planları ve hatta yeni "spiritüel" evini yapan müteahhitlerle bile sorunları vardı. Bunaldığı gayet açıktı. Hikayesini dinlerken faydası olacağını düşündüğüm bir görüşü ifade ettim.

Benim bakış açımdan, bizler spiritüel olmayan bir yaşamı zaten sürdüremeyiz. Başka türlü ifade etmek gerekirse, ruhsal varlıklar olarak sadece ruhsal deneyimler yaşayabiliriz. Tüm çaba ve yolların aynı yere gittiğine inanıyorum. Bu inançtan bakıldığında günlük olaylar ruhsal evrimimizden ayrılamaz – ruhsal evrimimiz zaten bunlardır!

Arkadaşıma döndüm ve yaşamında önüne çıkan zorlukların belki de onun ruhsal yolu olduğunu söyledim. Beklediği cevap bu olmamakla beraber ne demek istediğimi merak etti. Ruhsallığın yalnız yaşayarak ve her gün sessiz düşüncelere dalarak gerçekleştirilebileceğini sanıyordu.

Görüşlerimi açıkladım; bütün anlattıklarının yaşamının parçası haline gelmiş olmasına rağmen karşısına çıkan zorlukları çözümleme şeklinin aramaya geldiği yolun ta kendisi olabileceğini söyledim. Bana şaşırmış bir ifadeyle baktı, birbirimizden ayrılırken sadece "Belki de öyledir!" diye mırıldandı.

Kısım 8

Gerçeklik Kodunun Yeniden Yazılması: Bilinçli Yaratmanın 20 Anahtarı

"Kalbindeki arzuyu gerçeğin haline getirecek şartları artık biliyorsun.
Hiçbir şeyin yok edemeyeceği içsel gücü bulana kadar burada kal."
—Gurdjieff'in öğretmeni tarafından kendisine söylenmiş sözler

70'li yılların popüler rock grubu Ten Years After'ın balad'ındaki sözler, umutsuzca farklılık yaratmak istemelerine rağmen kendilerini çaresiz gören tüm dünyadaki insanların yürekten dile getirdikleri arzularını yankılandırmaktadır. "Dünyayı değiştirmek isterim," diye başlar koro, "Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum / Bunu sana bırakıyorum." Önümüzdeki sayfalarda, daha iyi bir dünya yaratabilmek için kendimizi güçlendirecek bilgileri birlikte oluşturacağımızı ümit ediyorum.

Bu kitabın ilk bölümünde, kızılderili arkadaşımın ve onun geleneğinden gelen insanların evreni değiştirme gücümüzü gizemli bir şekilde unuttuğumuza inandıklarının hikayesini anlattım. Bugün kullanılan karmaşık teknolojinin, bedenlerimizde yapabileceklerimizi dış dünyada taklit ederek bu yeteneğimizi hatırlama çabası olduğunu söylemişti. Bu sözlerin ışığında bakıldığında bilgisayarların yaşamlarımızın ayrılmaz bir parçası haline gelmesine şaşırmamak gerekir: Gerçekten de bilgisayarlar anılarımızı depolama ve birbirimizle iletişim kurma şeklimizi taklit ediyormuş gibidir.

Ancak, içsel ve dışsal teknolojinin kıyaslanması arkadaşımın düşündüğünden (en azından o gün benimle paylaştığı kadarından) bile ileri gidiyor olabilir. Birçok bakımdan beyinlerimiz ve hatta bilincin kendisi bile bilgisayarın çalışma şekliyle kıyaslanmıştır. Tufts University Center for Cognitive Studies'in başkanı olan Daniel Dennett, çığır açan kitabı Consciousness Explained'de beyinlerimizi "bir tür bilgisayar" olarak düşünebileceğimizi ve bunun bize bilgiyi nasıl kullandığımızı anlamak konusunda güçlü bir benzetme sağlayacağını söylemektedir. Birçok bakımdan bilgisayar teknolojisi bize Dennett'in "terra incognita" dediği, bilinmeyen topraklarda yolumuzu bulabilmek için ihtiyacımız olan fikirleri – bilimin bize beyin hakkında söyledikleri ve beyni kullanarak deneyimlediklerimizi – vermektedir. Bilgisayarın bir hafıza ve

iletişim aracı olarak başarısı bilincin gizemini anlayabilmemiz için güçlü bir benzetme oluşturur.

Takip eden paragraflarda modern bilgisayarların nasıl çalıştığı kısaca anlatılmıştır. Çok basitleştirilmiş olmasına rağmen bilgiler doğrudur. Bu basit model dış dünyanın donanım ve yazılımı ile bilincin içsel çalışmasını kıyaslamamızı sağlayacaktır. Paralellik ve benzerlikler çarpıcıdır.

Bilgisayarların kullanılabilir olması için üç şeye ihtiyacı vardır. Bir bilgisayar ne kadar büyük, küçük ya da karmaşık görünse de, çalışabilmesi için her zaman donanıma, işletim sistemine ve yazılıma ihtiyacı vardır. Şu ana kadar çok basit ... ancak bilince yeni bir ışık tutabilmek için bilgisayarın bu parçalarının ne yaptığını anlamak önemlidir.

İşletim sistemi, bilgisayarımızın çip ve devreleri ile iletişim kurabilmemizi ve yazıcıda, ekranda, vs. birşeylerin olabilmesini sağlar. İster tanıdığımız Macintosh ve Windows işletim sistemleri isterse de özel işler yapmak üzere geliştirilmiş olanları olsun, klavyeye emirlerimizi girdiğimizde, işletim sistemi bunların bilgisayara anlam ifade etmesini sağlar. Bizim talimatlarımızı makinanın anlayabileceği bir şekile tercüme eder.

Donanım, bilgisayarın fiziksel yapısıdır. Monitör, klavye gibi şeylerin yanısıra devreler, çipler, işlemciler gibi işletim sistemin çalışmasını sağlayan şeyleri de içerir. Bilgisayarın çalışmasının ürünü bir tür donanım aygıtı üzerine gözle görülecek şekilde ifade edilir. Ekrana ilave olarak yazıcılar, çiziciler ve projektörler de yarattıklarımızı gösterirler.

Yazılım, Word, Powerpoint, Excel gibi her gün ofis ve okullarda işlerimizi yapmak için kullandığımız programlardır. Bilgisayar, bizden gelen talimatları bu programlar vasıtasıyla kullanılabilir hale getirir!

Bu benzetmenin anahtarı şudur: bilgisayarın işletim sistemi sabittir ve değişmez. Başka bir ifadeyle, neyse "o"dur. Bilgisayarımıza farklı bir şey yaptırmak istediğimizde, işletim sistemini değiştirmeyiz – ona verdiğimiz talimatları değiştiririz. Bilinç de aynı şekilde çalışıyor gibi göründüğünden bunun anlaşılması önemlidir.

Tüm evreni muazzam bir bilinç bilgisayarı olarak düşünürsek, o zaman bilinç işletim sistemi, gerçeklik de bunun ürünü olur. Tıpkı bilgisayarın işletim sisteminin sabit olması ve değişikliklerin onunla konuşan programdan gelmesi gibi, dünyamızı değiştirebilmek için gerçekliğe anlam ifade eden programları – hisleri, duyguları, duaları ve inançları – değiştirmemiz gerekir.

Fonksiyon	Elektronik bilgisayar	Bilinç bilgisayarı
Donanım	CPU, Ekran, Yazıcı, vs.	Gerçeklik (İlahi Matriks) ⇑
İşletme Sistemi	XP, Windows, Macintosh	Bilinç ⇑
Programlar (Yazılım)	Word, Excel, PowerPoint	Hisler, Duygular, Dua, İnançlar

Gerçekliğimizi değiştirmek için gerçeği programlayan hisleri, duyguları ve inançları değiştirmek gerekir.

Şekil 13. Bilinç bilgisayarı ile bilinen elektronik bilgisayarın kıyaslanması: Her ikisi için de, elde edilen çıktıyı değiştirmenin yolu sistemin tanıdığı dilden geçer.

Hayal edebileceğimiz herşey ve belki de hiç değerlendirmediğimiz şeyler, kendimizi bu şekilde algıladığımızda mümkündür. Word ve Works gibi programların bilgisayarımızın çıktısını değiştirme

şeklimiz olması gibi ... hisler, inançlar ve dualar da İlahi Matriks'de bilincin çıktısını değiştirmenin yoludur. Bu benzetmenin güzelliği, bu programları zaten gerçeği yaratmak için her gün kullanmakta olduğumuzdur.

Anahtar 20: Dünyamızda deneyimlemeyi seçtiğimiz şeylerin kendisi olmalıyız.

Artık sormamız gereken soru, böyle bir dilin olup olmadığı değil onu yaşamlarımızda bilinçli olarak nasıl kullanacağımızdır.

İnançlarımızın neden bu kadar güçlü olduklarını ve altı milyar insanın yaşadığı bir dünyada nasıl farklılık yarattığımızı tam olarak anlayabilmek için, hologramla ilgili anlayışımızı bir adım daha ileri üreceğiz.

BÜTÜNÜN PATERNLERİ

Holografik varlıklar olduğumuzun artık anlaşıldığını düşünüyorum. Aynı şekilde, holografik evrenin holografik bilincinde yaşayan holografik bedenler olduğumuz da anlaşılmıştır. Bizler kendimizi hücre çeperlerimizin dışına taşarak evrenin kendisi olan bedenlerimizle ifade eden güçlü varlıklarız. Sadece kendimiz "olarak" tüm yaradılışı sarmalıyor, en büyük olaydan en küçük harekete, en parlaktan en karanlığa kadar herşeyi yansıtıyoruz. Arkadaşlarımız, eşlerimiz, ailelerimiz, çocuklarımız bu bütünün parçasıdırlar. Bedenlerimiz evrenin paternlerini yansıtır; bu paternler başka paternlerin içindedir ve onlar da daha başka paternlerin. Holografik varoluşumuz bir sır değildir, dünyamızın tarihinde en derin ve etkileyici nesir ve metinlere konu olmuştur.

Örneğin, Gnostik çalışma The Thunder: Perfect Mind'da (Gök Gürültüsü: Mükemmel Zihin) bir 3. yüzyıl kadını her insanın içinde

zaten varolan tüm olasılıklardan ne daha az ne de daha çok olduğunu beyan etmiştir. "Ben hem ilk hem de sonuncuyum," der. "Hem fahişe hem de kutsal olanım. Hem kadın hem de bakireyim ... hem babamın annesi hem de kocamın kız kardeşiyim ... Zayıf olduğum zamanlarda ne benden vazgeçin ne de benim gücümden korkun ... Düşüncelerinizde neden benden nefret ettiniz?"

Bu kelimeler her ne kadar holografik varoluşumuzu doğru olarak tanımlıyorsa da Hristiyan kilisesinin ilk yıllarında yazılmıştı ve zamanının çok ötesindeydi. Kilise kuruluna hangi metinlerin "resmi" dini metinlerden çıkarılacağı sorulduğunda, The Thunder: The Perfect Mind'ın Hristiyanlık öncesi Nag Hammadi kütüphanesinin yaklaşık 1,700 yıl sonraki keşfine kadar neden kaybolduğunu anlamak kolaylaşır.

Burada önemli olan hepimizin tam ve bütün olduğudur. Bu durumdayken daha büyük bir bütünlüğün içindeki daha büyük şifa paternlerini bukuruz. Yaşamlarımızda rol oynayan, deneyimleri ve duyguları tetikleyen bu güçlü prensiptir.

Örneğin, bir kaybı anlatan filmde hissettiğimiz üzüntünün filmdeki sahne ile ilgili olmaması olasılığı yüksektir. Kurtlarla Dans filminde askerlerin, John Dunbar (Kevin Costner tarafından oynanmıştı) tarafından evcilleştirilmiş kurda ateş etmeleri bu prensibin yaşamlarımızda nasıl işlediğini gösteren mükemmel bir örnektir. Dunbar'ın gözlerinden onu esir alan aynı askerlerin ona arkadaş olarak güvenmiş olan kurta saldırmasını izleriz.

Bu filmi değişik zamanlarda seyretmişimdir ve her seferinde bu sahnenin seyircilerde ortaya çıkardığı duygular güçlü, samimi – ve hatta bazı insanlara göre gizemlidir. Neden bu Çift Çorap adlı kurdun avlanıp öldürülmesinden bu kadar üzüntü duyuyoruz? diye sorarlar. Bunun nedeni, ekranda olanlarla onların hissettiği üzüntünün arasında pek az bağlantı olduğudur. Büyük bir olasılıkla

film, kıymetli bir şeylerini kaybettikleri ya da onlardan alındığı her seferinde bastırdıkları hislerini birkaç dakika içinde tetiklemişti.

Filmi seyrederken hislerin uyanmasının filmde kendi dramlarını yaşayan insanlardan çok bizimle, yaşam deneyimlerimizi atlatabilmek için kaybettiklerimizle ilgisi vardır. Kendimizden bu kadar çok verdiğimizin farkında olmadan kendimizi kitapların, filmlerin ya da kendimizi özdeşleştirdiklerimizin tetiklenmesine tepki verirken buluruz. Bu, bizim kendimize yaşamın ızdıraplı anlarını atlatabilmek adına kaybettiklerimizi hatırlatma şeklimizdir.

Yaşamlarımız bu şekilde işlemektedir: Herkes diğerleri için bütünün değişik parçalarını yansıtır. Bu bize "yukarısı nasılsa, aşağısı da öyledir; içiniz nasılsa dışınız da öyledir" kadim sözleriyle hatırlatılmaktadır. John Wheeler'ın öne sürdüğü şekilde, bizler, aynı paternlerin kendilerini farklı seviyelerde sürekli tekrarladığı evrendeki kozmik halkalar gibiyizdir. Bu fikri bir adım daha ileri götürsek, kadim gelenekler yaşam halkasının "deneyimlenmesinin" en büyük şifamızı bulana kadar devam edeceğini söyler. Sonra, bu döngüden çıkarız – ya da Hindu inançlarına göre, karmamız tamamlanır.

İLK ÖNCE BİRİSİ YAPMALI

Bilinç bilgisayarımızın yaşayan hologramında, ne kadar küçük olursa olsun hologramın her bir parçası kendi uzayının dünyasında yaşar. Bu şekilde, daha büyük bir bütüne hizmet eder. Atom altı parçacıklar örneğin, atomları meydana getirir ve nasıl çalışacaklarını belirler; atomlar da molekülleri oluşturur ve nasıl çalışacaklarına karar verirler; moleküller bedenimizdeki hücreleri meydana getirirler ve bizim nasıl çalışacağımızı belirlerler; ve bedenlerimiz kozmosun aynasıdır ... ve böyle devam eder.

2. Bölümde gördüğümüz gibi, hologramın doğası nedeniyle, herhangi bir seviyedeki değişiklik bütüne yansıtılır. Tüm bilinç

paterni içinde yeni bir düşünceyi ya da inanışı demirlemek için çok fazla sayıda insan gerekmemektedir. 15. yüzyılda yaşamış Amerikan yerlilerinin tanımadıkları gemi paterninini kabilenin şifacısı görüşünü nasıl değiştireceğini keşfedene kadar görememelerinden 1980'lerde özel olarak eğitilen kişilerin belirli zamanlarda barışı hissetmelerinden sonra İsrail ve Lübnan halkının barış yaşamasına kadar, bilinçte yeni bir program yaratan oldukça az sayıda insan kolektif gerçekliğimizde muazzam bir fark meydana getirebilirler. Anahtar, önce birisinin yapmasıdır.

Bir kişi yeni bir var oluş şeklini seçmeli ve bu farkı herkesin şahit olup paterne yerleştirebilmesi için başkalarının yanında yaşamalıdır. Böyle yaparak inanç programlarımızı bir üst seviyeye yükseltir ve bilince yeni gerçekliğin mavi kopyalarını göndeririz. Bu prensibin çalışmasına geçmişte birçok kere şahit olmuşuzdur: Buda, İsa, Muhammed'den Gandi, Aziz Teresa ve Martin Luther King, Jr,'a kadar birçok kişi yeni bir yaşam tarzını başkalarının önünde sergilemiştir. Ve bunu değişmek istediklerinin bilincinde yapmışlardır. O kadar uzun zamandır böyle güçlü değişim örneklerini duyagelmişizdir ki bugün onları gözden kaçırırız.

Bu ustaların yeni fikirleri mevcut paradigmaya tohumlama şekilleri son derece çarpıcıdır. Bunu bilgisayar benzetmemizdeki kelime işlemcinin birden kendisini füze bilimine programlamasıyla eşdeğer görebiliriz ... böyle bir şey olabilseydi, suni zekanın örneğini oluşturmuş olurdu! Bizim de geçmişte bizleri sınırlayan inançların varlığında büyük bir değişim yaratmamız bu kadar mucizevi olurdu.

İşte bu nedenle, bize korku duymamız için birçok neden veren evrende güven duymanın bir yolunu bulmamız, intikam hislerine gömülmüş bir dünyada affetmeyi keşfetmemiz, korkulan ya da anlaşılmayan herşeyi öldürmeye şartlanmış bir dünyada şefkati bulmamız önemlidir. Bu tam olarak usta öğretmenlerin başardıklarıdır.

Geçmişin vizyonerleri onların bilgeliğini, şefkatini, güven ve sevgisini yaşayarak bilincin "işletme sistemine" konuşan "yazılımları" değiştirmişlerdir. Yeni olasılıkların tohumu olarak bizim gerçekliğimizi "upgrade" etmişlerdir.

Bugün bizler de aynı fırsata sahibiz. Değişim yaratmak için aziz olmamıza gerek yoktur. Şu anda yaptığımız seçimleri geçmiştekilerden farklılaştıran ilginç bir ayrım vardır. Bilimsel çalışmalar, yeni bir inancı benimseyen insanların sayısı arttıkça o inancın gerçeklik olarak demirlenmesinin kolaylaştığını göstermektedir. (2. Bölümde söz edildiği gibi, "yüzde birin kare kökü" denklemi değişimi başlatmak için kaç kişinin gerektiğini vermektedir.) Buda, İsa ve diğer ustalar yaptıklarını ilk yapan kişiler olabilirler, ancak onların oluşturduğu örnek başkalarının da aynı şeyi yapmasında katalizör olmuştur. Hatta İsa'nın kendisi gelecek nesillerin bugünün insanlarına mucizevi gelecek şeyler yapacaklarını söylemiştir.

Bu vizyonerleri uzun senelerdir takip eden çok sayıda insan olmuştur ve onların ortaya koydukları bizleri geçmişteki vizyonerlerden daha avantajlı bir konuma getirmektedir. Bugün bedenlerimizi şifalandırabileceğimizi ve ileri yaşlara kadar yaşayabileceğimizi biliyoruz. Sevgi, takdir ve minnettarlığın yaşam pekiştirici özelliklerinin bedenlerimizi canlılık dünyamızı da huzurla dolduracağını biliyoruz. Ve, İlahi Matriks'e söyleyeceklerimizi daha üst seviyeye çekerek az sayıda insanın büyük değişiklikler yapabileceklerini biliyoruz.

Bu bilgilerle ne yapabiliriz? Bir kişi eski ve acı veren bir paterne farklı bir cevap vermeyi seçerse ne olur? Birisi "ihanet" ya da "güveni suistimal"e kızgınlık ve öfkeden başka bir tepki vermeyi seçerse ne olur? Aile üyelerinden birisi akşam haberlerini izlerken başkalarına kötülük yapmış birisine karşı intikam hisleri duymazsa o ailede neler olur? Şu olur: O tek kişi, aynı yolu seçme cesareti olan herkes için– hem öncü hem de ebe olarak –canlı bir köprü

haline gelir. Aynı seçimi başka birinin daha yaptığı her sefer biraz daha kolaylaşır çünkü daha önce biri bunu yapmıştır.

Daha önce söz ettiğimiz gibi başarılarının anahtarı, bunu yapabilmek için onlara acı veren şeyleri deneyimin içinde kaybolmadan aşabilmiş olmalarıdır. Başka bir ifadeyle, Martin Luther King, Jr nefreti nefretle durduramazdı. Nelson Mandela onu hapse atanları aşağılasaydı bir Güney Afrika hapishanesinde 20 yıl dayanamazdı. Aynı şekilde, yeni savaşlar yaratarak savaşı durdurmak mümkün değildir. Bu prensibin güçlü bir örneğini 20. yüzyılda barışı bulamamamızda görüyoruz. Sonuç: İnançlarımızı yansıtan bir evrende, öfkeli insanların huzurlu bir dünya yaratamayacağı açıktır. Bunu denedik, ve dünyanın bugünkü dengesizliği çabalarımızın nereye vardığının kanıtıdır.

Baskı ve zulüm döngülerini, baskı altındayken değiştiren örneklerden iki güçlü patern çıkar:

1. Nefretin ötesini görme seçimi, sisteme dışarıdan empoze edilerek değil, onu oluşturan sistemin içinden çıkar.
2. Böyle bir kararı veren kişiler en sevdikleri kişilere canlı bir köprü oluştururlar. Hakiki güçlerini onların inançlarını desteklemeyen bir sistemde kendi gerçeklerini yaşayarak bulurlar.

Ne kadar da güçlü bir model! Holografik bilinç, sistemin herhangi bir yerinde yapılan değişimin sistemin her yerinde yapılan değişim haline gelmesini sağlar. Dünyamızı paylaştığımız altı milyardan fazla insanla bile hepimiz, belli bir dereceye kadar birkaç kişinin yaptığı barış ve şifa seçiminden faydalanırız. Bunu kesin bir ifadeyle söyleyebiliyorum, çünkü bu prensibin çalıştığına şahit olduk. İlahi Matriks'le ilgili bilgilerimizi kullanarak yaratma gücümüze sarılmalı ve bildiklerimizi günümüzün sorunlarına uygulamalıyız.

İster dünyamızda ya da ailelerimizde huzuru, isterse de kendimizde

ya da sevdiklerimizde şifayı seçiyor olalım, prensipler her zaman aynıdır. Evreni hisler, duygular, inançlar ve dualarla programlayan bilinçli bir bilgisayara benzettiğimiz gibi, gerçekliğin nasıl oluşturulacağını anlatan bir el kitapçığımızın olması da akla yakındır. Böyle bir kitapçığımız vardır: Çağlar boyunca aydınlanmış ustalar bizlerle bunu paylaşmışlardır. Onların öğretilerinden elde edilmiş ve bir sonraki bölümde yer alan anahtarlar bizi adım adım değişim yarattığı ispatlanmış evrelerden geçirmek üzere dizayn edilmiştir.

Daha başka anahtarlar da olmakla birlikte, bu zaman sınavından geçmiş evreler silsilesi tarih boyunca olduğu kadar kendi yaşamımda da etkili olmuştur. Bu nedenle, dünyayı değiştiren gerçeklik programlarımızın yenilenmesi için burada küçük bir el kitabı olarak sunulmaktadır.

GERÇEKLİĞİ YARATMANIN 20 ANAHTARI

İşte bu kitabın ana hatlarını kapsayan anahtarlar. Tek tek bakıldığında ilginçtirler. Hep bir arada olduklarında bir hikaye – bizim hikayemizi – anlatırlar, yaratma gücümüzü hatırlatırlar. Anahtarlar bilinç bilgisayarımızın gerçekliği ... değişim kodumuzu yaratmak için kullandığı yazılım olarak kabul edilebilir. Herhangi bir kodda olduğu gibi anahtarların belli bir dizilimde olmasının bir nedeni vardır. Basit olarak ifade edersek, pasta yapmaya başlamadan önce tüm malzemeleri elimizin altında tutmak istememiz gibi, gerçekliği yaratmanın anahtarları da süreçteki her adım anlaşıldığında ve ihtiyacımız olduğunda kullanabileceğimiz duruma geldiğinde işe yarar.

Bu anahtarların anlaşılması üzerine düşündüğümde aklıma Kabala'nın gizemli üçüncü kitabında, Sepher Yetzirah'da tanımlanan güçlü bilgi dizilimi gelir. Evrenin nasıl yapıldığını tanımlayan talimatın adımlarında kitabın bilinmeyen yazarı her adımın birer birer

ele alınması gerektiğini söyler. Bu şekilde okuyucuyu her birine gereken önemi vermeye davet eder."Onlarla inceleyin, / Ve onlarla araştırın," der kadim talimatlar. "her birini kendi özünde tutun."

Benzer bir şekilde, ben de sizi bu anahtar dizilimini tek tek değerlendirmeye davet ediyorum. Her birini güçlü bir değişim aracı olarak değerlendirin. Size anlamlı gelene kadar üzerinde çalışın. Bu adımlar bir araya geldiklerinde dünyayı ve kendinizi değiştirme kodunuz haline gelecektir.

BİLİNÇLİ YARATMANIN 20 ANAHTARI

Anahtar 1: İlahi Matriks evreni tutan kap, herşeyin arasındaki köprü ve ne yarattığımızı gösteren aynadır.

Anahtar 2: Dünyamızdaki herşey diğer herşeyle bağlantılıdır.

Anahtar 3: Evrenin kendisinin gücüne ulaşmak için kendimizi dünyadan ayrı değil onun parçası olarak görmeliyiz.

Anahtar 4: Eğer bir şey bir kere bağlantıya girdiyse, fiziksel bağlantı olsun ya da olmasın her zaman bağlantılı olacakır.

Anahtar 5: Dikkatimizi odaklama eylemi bir yaratma eylemidir. Bilinç yaratır!

Anahtar 6: Hepimizin ihtiyacımız olan değişiklikleri yapmaya gücü vardır!

Anahtar 7: Farkındalığımızın odağı dünyamızın gerçeği haline gelir.

Anahtar 8: Sadece yeni bir gerçeği seçtiğini söylemek yeterli değildir!

Anahtar 9: İlahi Matriks "konuşan" duyguların dilidir. Hedefinize ulaşmış gibi hissedin, dualarınıza cevap verilmiş olur.

Anahtar 10: Herhangi bir his işe yaramaz. Yaratabilen hisler ego ve yargılamadan uzak olmalıdır.

Anahtar 11: Dünyamız olarak deneyimlemeyi seçtiklerimizi yaşamlarımızda da olmalıyız.

Anahtar 12: Bugün bilinen fizik kurallarıyla sınırlı değiliz.

Anahtar 13: Holografik "herhangi birşeyde" o şeyin her bir parçası bütünü yansıtır.

Anahtar 14: Evrensel olarak bağlı olan bilinç hologramı, içimizde iyi niyet ve duaları yarattığımız anda, gitmeleri gereken yere ulaşacaklarına söz verir.

Anahtar 15: Bilinç hologramı nedeniyle, yaşamlarımızdaki küçük bir değişiklik dünyamızın her yerine yansıtılır.

Anahtar 16: Bilinç değişimi için hızlı bir başlangıç yapmak için gerekli olan minimum kişi sayısı nüfusun %1'i dir.

Anahtar 17: İlahi Matriks, inançlarımızla yarattıklarımızı ilişkilerin dünyasına yansıtır.

Anahtar 18: "Negatif" deneyimlerimizin kökünde üç evrensel korkudan birisi (ya da bileşimi) vardır: terk edilme, özgüven eksikliği ve değer verme noksanlığı.

Anahtar 19: En gerçek inançlarımız, en yakın ilişkilerimizde bize yansıtılırlar.

Anahtar 20: Dünyamızda deneyimlemeyi seçtiğimiz şeylerin kendisi olmalıyız.

Hemen hemen evrensel olarak, göründüğümüzden fazla olduğumuz hissini paylaşırız. Kadim hafızamızın sislerinin arasında bir yerde içimizde sihirli ve mucizevi güçler olduğunu biliriz. Çocukluğumuzdan itibaren, mantık ve düşüncenin ötesinde şeyler yapabilmenin hayallerini kurarız. Neden olmasın ki? Bizler daha çocukken mucizelerin olabileceğini söyleyen kuralları "öğrenmeliyiz."

Mucizevi potansiyelimizi bize hatırlatan olaylarla çevreliyiz. II. Bölümde kuantum parçacıklarının "anormalliklerinin" "tuhaf"davranışlardan daha fazlası olduklarından söz etmiştim. Bu parçacıkların uzay-zamanda hareket etme özgürlüklerinin bizim yaşamlarımızda da mümkün olup olmadığını sormuştum. Bilinçli olarak, bu soruya cevap vermek için şu anı bekledim. Yapılan tüm deney ve araştırmaların

yanısıra kendi düşüncelerinin sınırlarını aşan kişilerin gösterdiklerine dayanarak, cevabın evet olduğuna inanıyorum.

Bizleri oluşturan parçacıklar birbiriyle anında iletişim kurabiliyorsa, aynı anda iki yerde birden olabiliyorsa, hem gelecekte hem de geçmişte yaşayabiliyorsa, hatta şu anda yapılan seçimler tarihi değiştiriyorsa; o zaman biz de yapabiliriz. Bu izole parçacıklarla bizim aramızdaki tek fark, bizi oluşturan çok sayıda parçacığın bilincin gücü tarafından bir arada tutulmasıdır.

Evrendeki en büyük gücün her birimizin içinde yaşadığını kadim mistikler kalplerimize hatırlatırken, modern deneyler de zihinlerimize ispat etmiştir. Her ne kadar kulağa çok basit gelse de, evrenin tam olarak bu şekilde çalıştığına inanıyorum.

Mevlana kendi ölümsüzlüğümüzden korktuğumuzu gözlemlediğinde, belki de bizi aslında korkutan şeyin ölümsüzlüğü seçebilme gücümüz olduğunu söylemek istemiştir.

Giriş bölümünde, Christopher Logue'un inisiyelerinin uçabilmek için sadece biraz dürtülmeye ihtiyaçlarının olması gibi, belki de bizlerin de kendi dünyamızın ve kaderimizin mimarları, içsel inançlarımızı evrenin tualinde ifade eden kozmik sanatçılar haline gelebilmemiz için küçük bir değişime ihtiyacımız vardır. Hem sanat hem de sanatçı olduğumuzu hatırlayabilirsek o zaman belki hem mucizenin tohumu hem de mucizenin kendisi olduğumuzu da hatırlayabiliriz. Bu küçük değişimi yapabilirsek İlahi Matriks'de zaten şifalanmış olacağız.

Gidecek hiçbir yer olmasa da yürümeye devam et.
Mesafelerin ötesini görmeye çalışma.
Bu insanlara göre değildir.
İçine dön, fakat korkunun seni etkilediği gibi etkilenme.
— Mevlana